XXVI. évfolyam, 49. szám

Ára: 1,80 Ft

1970. december 3.

Ludas Matyi

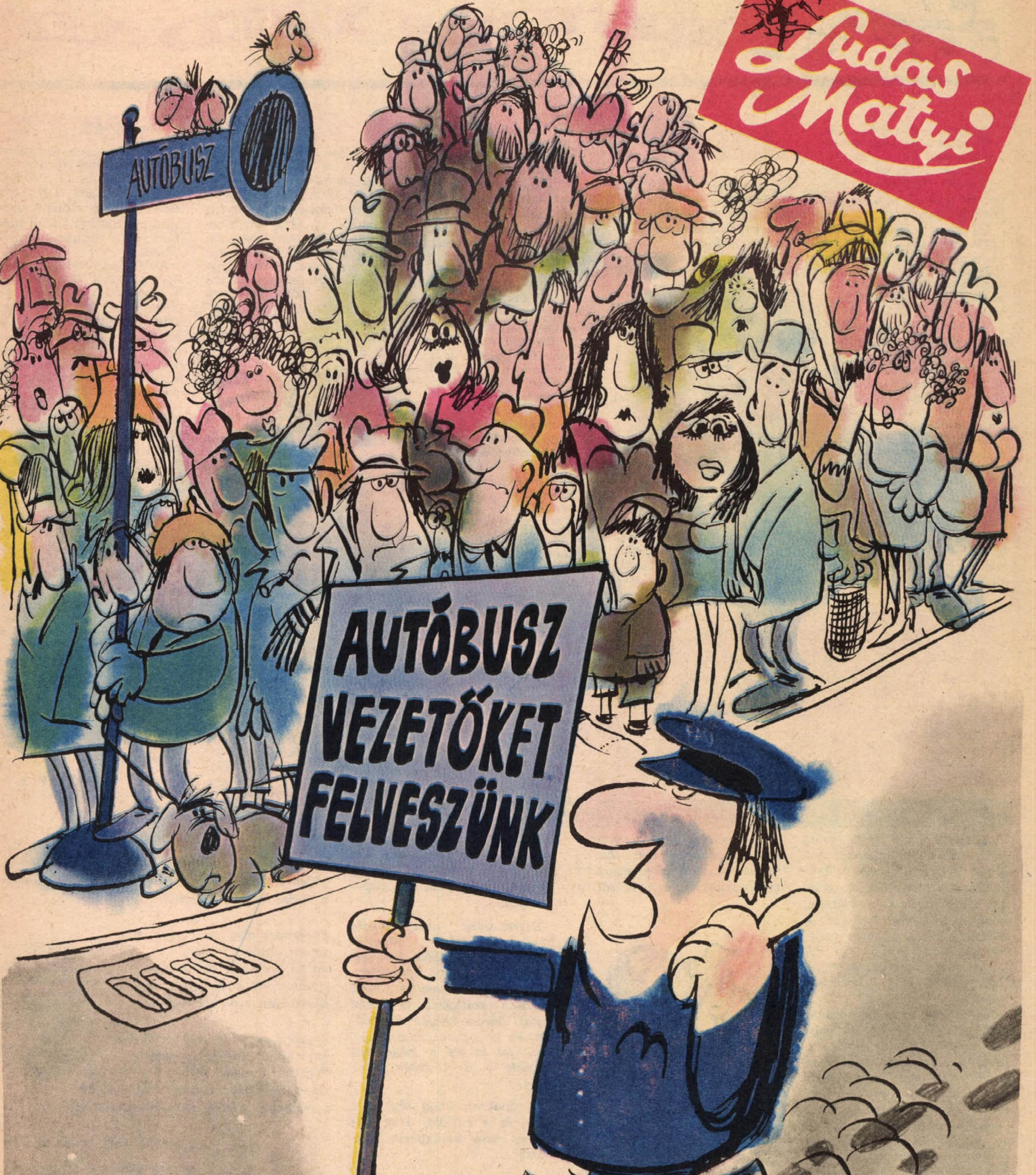
AUTÓBUSZ
AUTÓBUSZ VEZETŐKET FELVESZÜNK

Sajdik Ferenc rajza

– Ne morogjanak emberek, mindjárt jön a következő tábla!

KEDVES LUDAS!

BÉKEMADZAG

Annyi sok kifogás íródott már erre az oldalra, hogy helyes szerintem egyszer már valami jót is írni rá. Például ami mivelünk a Széchenyi gyógyfürdőben megesett.

Járnak oda az üdítő habokba számosan, orvosi javallatra is meg önként is: egészség, sport, kikapcsolódás, nyugalom, ez volt ott megtalálható éveken keresztül.

Aztán némiképpen módosult a dolog. Mert legújabban kezdtek a vízbe ugrándozni a tornaórás ifjak is, meg pár száz gyakorló kiskatona, s olyan lett az eladdig sima víztükör, mint egy szorgalmas gejzír.

És az igazsághoz tartozik még, hogy az ifjak nem voltak komiszak. Hanem igazi megszeppenéssel kérték elnézésemet, ha lovacskázás közben a fejemre potyogtak, vagy néhány gyengébb úszó átmenetileg a kontyomba fogódzott pihegni. Mégis, kihúzódtak előlük a partra a fájós lábú kisöregek, mert bizonyos koron túl már a törés meg más egyéb ilyesmi a bocsánatkéréstől csak gyengén gyógyul.

Felbolydultak a kedélyek, persze, pro és kontra. Volt, aki a csemeték kizavarását hozta javaslatba, holott sajnos még nem állunk úgy a tornaórák színvonalával, hogy ne kellene örülni annak, ha alkalom nyílik egészséges testmozgásra.

Akadt, aki kötelezni kívánta őket fegyelmezett odavissza haladásra, amit nem nehezebb elérni, mint egy zsák bolhát rávenni arra, hogy csak libasorban ugrándozzon. De felvetődött más egyéb marcona ötlet is, miáltal egyre mélyült a szakadék a két tábor között.

Míg egy szép napon madzagot leltünk a víz tetején, amely átszelte a medencét teljesen, s kettéválasztotta azt, elegendő helyet hagyva az ifjabbaknak a virgonckodásra s a megletebbeknek a sportolásra és a gyógyulásra is.

S csakis és kizárólag azért meséltem el a fentieket, hogy ideírhassam alája a rendkívülien nagy tanulságot:

Lám! Néhány méter madzaggal is megoldható ember és ember békés egymás mellett élése. Csak lehetőleg nem egymást kell felaggatnunk reá...

G. Szabó Judit

KENYÉRKÉRDÉS

A Ráday utcai 9914. számú kenyérbolt tőszomszédságában van egy sütőüzem. Mi sem volna természetesebb annál, hogy ezt a boltot a szomszédos sütődéből lássák el friss kenyérrel. Ám számtalanszor szemtanúja voltam már, hogy a Sütőipari Vállalat gépkocsija valamelyik távoli pékségből hozott kenyeret a Ráday utcai boltba, s miután lerakodott, a szomszédos sütödéből felvett egy rakomány kenyeret, s elszáguldott vele ismeretlen irányba...

Szeretném megkérdezni a Sütőipari Vállalatot, hogy ebben mi az ésszerű? Másként talán nem tudnák kellően kihasználni gépkocsi-parkjukat?

Alsecz József
Bp. IX., Szamuely u.

PEST-BUDAI POSTALÁDÁK

Minden vasárnap levelet küldök a lányomnak, repülőpostával. Vasárnap reggel is éppen nekiültem a levélírásnak, amikor kiderült, hogy elfogyott a repülőpostai levélpapírom. Elindultam a Krisztina körúti postára, levélpapírt venni. Útközben három postaláda előtt haladtam el. s örömmel láttam, hogy mindegyiken ez a felirat áll: a leveleket 15.30 és 16.30 között viszik el.

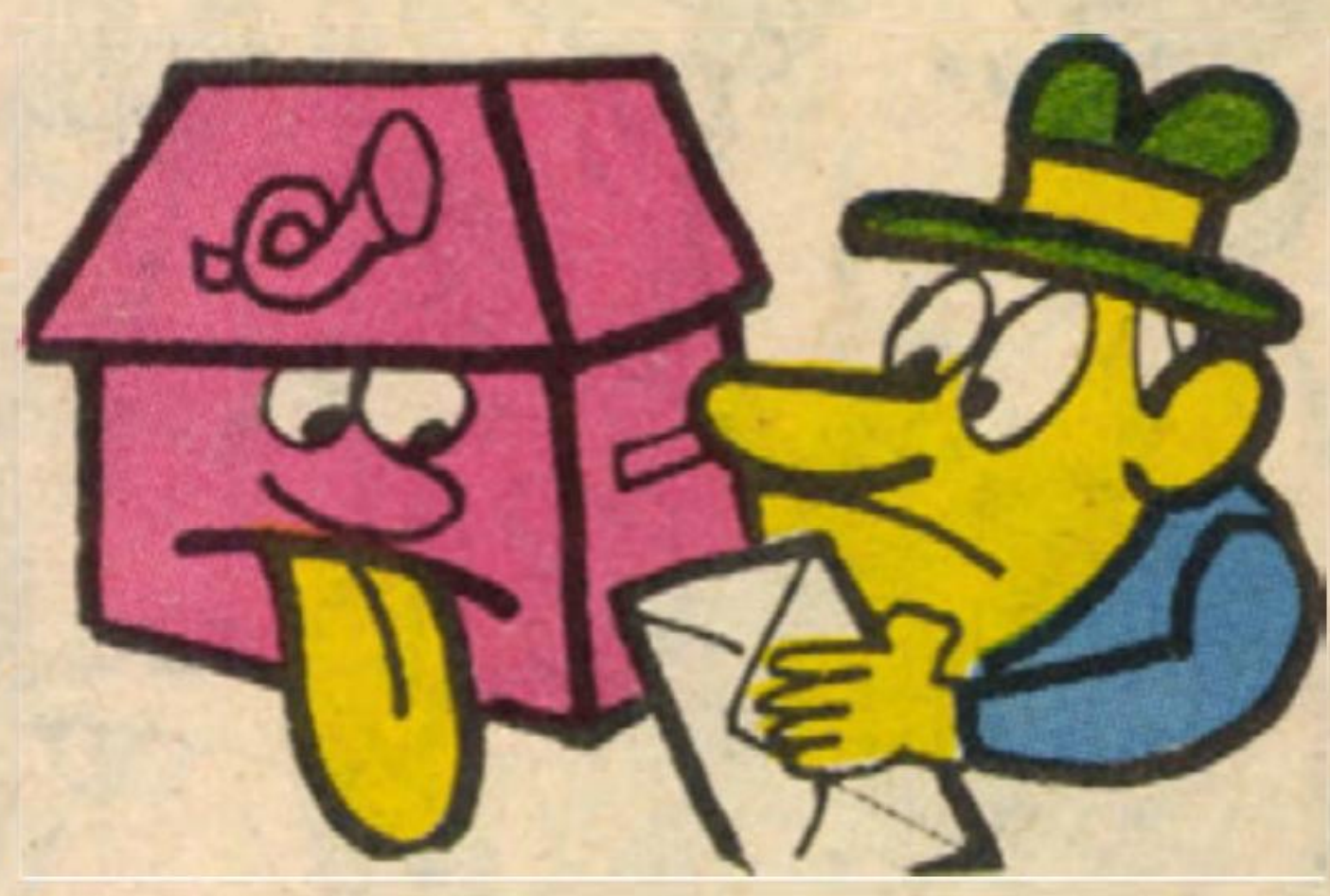

Megfelelő levélpapírt csak a Petőfi Sándor utcai főpostán kaptam, mire onnan hazavillamosoztam az Attila útra, s megírtam otthon a levelet, éppen dél lett. Sebaj, gondoltam, a postaládákat úgyis csak jó három óra múlva ürítik majd.

Ám csalódnom kellett, mert a postás mindenütt megelőzött és már 12 óra előtt kiszedte a leveleket. Az első postaládán már azt olvashattam, hogy a leveleket legközelebb 7.30 és 8.30 között viszik majd el. A második ládán ugyanez a felirat fogadott. A harmadik, az Attila úti iskolánál levő láda felirata pedig már 11 és 12 óra közötti ürítést ígért. Így kénytelen voltam elmenni megint a Krisztina körúti postára, ahol óránként ürítik a ládát.

Külföldön általában mindenütt azonos időben ürítik a postaládákat, hogy az embereknek ne kelljen az üzletek nyitvatartási és a hivatalok félfogadási idejének bemagolása mellett még azt is megjegyezni, hogy a leveleket mikor viszik el a ládákból.

Jó, nálunk kevés a munkaerő, nem tud a posta rendet tartani, nem lehet megkívánni, hogy mindennap ugyanabban az időben szedjék ki a leveleket. De akkor csak annyit írjanak a postaládákra, hogy onnan délelőtt vagy délután, vagy ha úgy tetszik, naponta viszik tovább a leveleket.

Egyébként ma megint megjártam a postaládával. Tegnap este hazamenet megnéztem, mikor ürítik a levélszekrényt. Az volt kiírva, hogy délelőtt 11 és 12 között. Ma reggel megírtam két levelezőlapot és tíz órakor levittem a ládához. A postás megint megelőzött, mert a ládán az állott, hogy legközelebb 15 és 17 óra között viszik el a leveleket.

Dr. B. I.

HAZAI ÉS KÜLFÖLDI

Vettem egy erős szálú nylon harisnyanadrágot, Made in Hungary. A csomagolása tetszetős volt, de amikor kibontottam, rájöttem, hogy nem tudom hordani. A harisnyanadrág ugyanis focistáknak készült, mert két bal láb volt összevarrva: az egyik lábfej előre, a másik hátrafelé nézett.

Na mármost, hogy hordani tudjam, két lehetőségem volt. vagy megkeresem a fent említett árucikk két jobblábas párját valamelyik üzletben és otthon összeillesztem a megfelelő darabokat, vagy megoperáltatom a lábamat, hogy az egyik hátrafelé nézzen. Utóbbi megoldás egyszerűbbnek látszott, de nem vállalta az SZTK.

Az esetből okulva, vettem egy vékonyszálú olasz harisnyanadrágot. A csomagolás itt még sokkal szebb volt, sőt: a lábfejek is egy irányba néztek — de örömöm nem tartott sokáig. Hordani ezt sem tudtam, mert a harisnyanadrág egyik szárát 3-as, a másik szárát 2-es méretből állították össze, így csak az egyik szárat tudtam lábamra húzni, a másik néhány ujjnyival a térdem fölött végződött, s úgy jártam benne, mint egy csípőficamos.

Szerencsére nem sokáig bosszantott selejtes mivoltával, mert a második felvételnél (anélkül, hogy beakadtam volna vele valamibe vagy egyetlen szálhúzás is lenne rajta!) három helyen szétmállott, és 16 sorban futkároznak rajta fel és alá a megvadult szemek — a felszedhetetlenségig.

Örvendetes, hogy olykor a hazai és a külföldi áruk minősége nem különbözik egymástól...

Csillag Ferencné

FARKAS IMRÉNEK, SZERETETTEL

Az öreg, de fiatal lelkű poétának küldöm a Ludas Matyi 1970. november 5-i számában megjelent „Apró emlékek" című versére válaszképpen, szintén a Ludas Matyin keresztül.

Emlékszem még rá: Farkas Imre
verseit olvastuk mohón,
én és egy bájos kis hajadon
a városligeti kispadon
összebújva, nyári alkonyon!

Ragyogó szép lány volt! Csókoltam
forró száját, csillogó szemét!
Rég volt! 70 éves lettem,
De a régi padhoz mégis visszamentem,
s merengve néztem a kislány padba vésett nevét!

Gyöngyös, 1970 novemberében

Szendy Vilmos ny. gimn. tanár,
a Ludas Matyi régi olvasója

BEAT MINDEN MENNYISÉGBEN

Nem mondom, hogy kimondottan rajongok a beatzenéért, de időnként meghallgatom, azaz jobban mondva: elviselem. Ám nem mindig. A sors véletlene folytán olyan helyzetbe kerültem, hogy — ha van, ha nincs kedvem, beatzenét kell hallgatnom. A lakásommal szomszédos Ilka utcai Belker Szállítási Vállalat gépjárműjavító telepének kultúrtermében ugyanis könyörtelenül működik egy beategyüttes. Gondoltam, ha majd vége lesz a nyárnak és bezárom az ablakokat, majd nem hallom olyan intenzíven a beategyüttes agresszív dörömbölését. Tévedtem. A csukott ablakokon keresztül ugyanúgy beerőszakoskodik a fülsiketítő, kellemetlen lárma. Mert ha még csak klubestéken vagy más hasonló alkalmakkor játszanának, talán még elviselnék a környék lakói, de a szorgalmas beatesek hosszú-hosszú délutánokon is teljes hangerővel próbálnak, egy-egy taktust néha tízszer-húszszor is megismételve. Ez viszont enyhén szólva próbára teszi az idegeket, még ha nem is sérti hivatalosan a csendrendeletet. Nem akarom elrettenteni az ambiciózus beatzenekar valószínűleg fiatal tagjait, de képzeljék csak el, hogy milyen rémes volna a számukra, ha — ízlésüktől eltérően — kénytelen-kelletlen mindig Bachot, Haydnt vagy Beethovent kellene hallgatniuk.

(ágh)

A MESTEREDZŐ

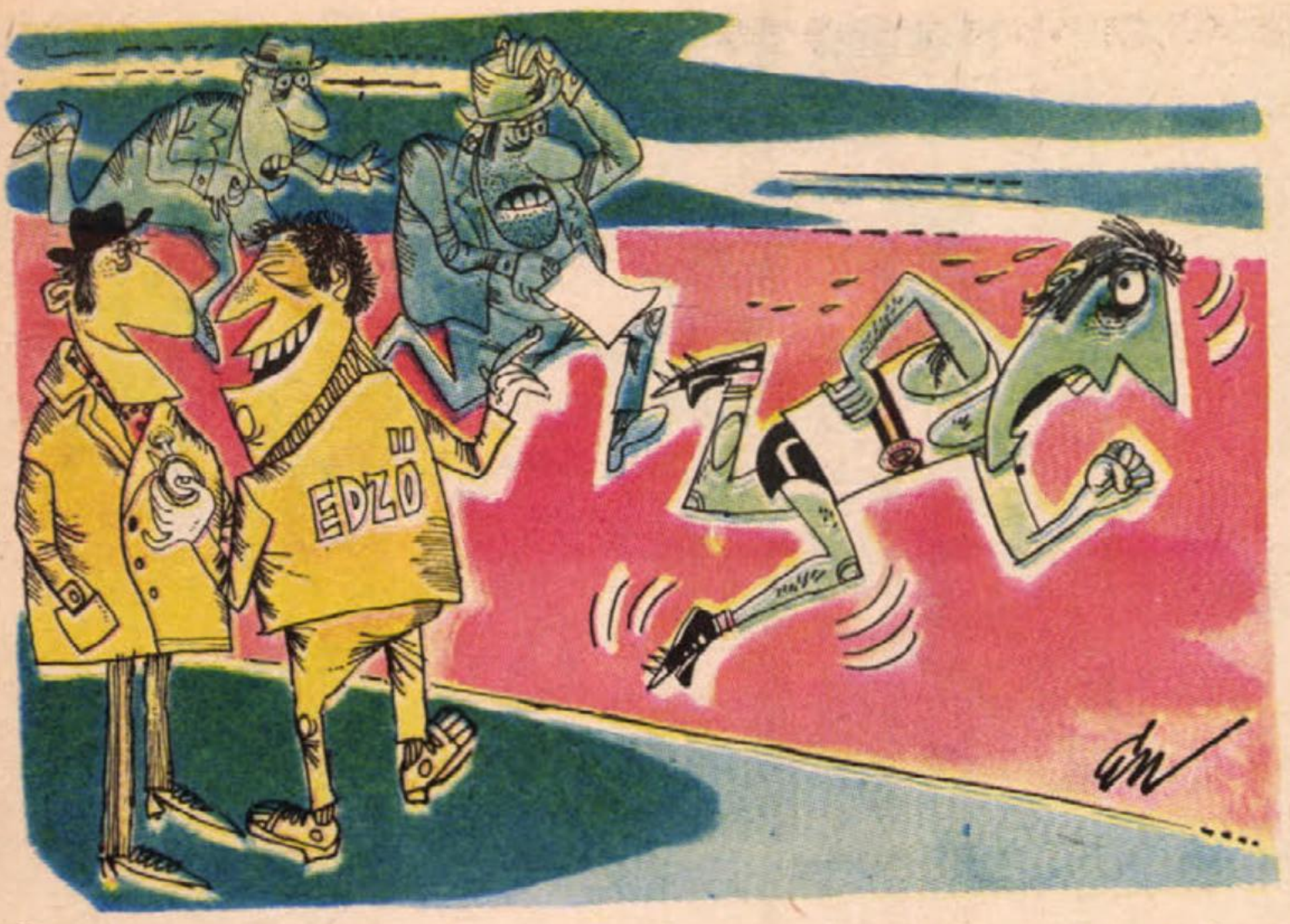

– Amióta a hitelezők az edzőpartnerei, szédületes időket fut!...

HASZNOS MEGOLDÁS

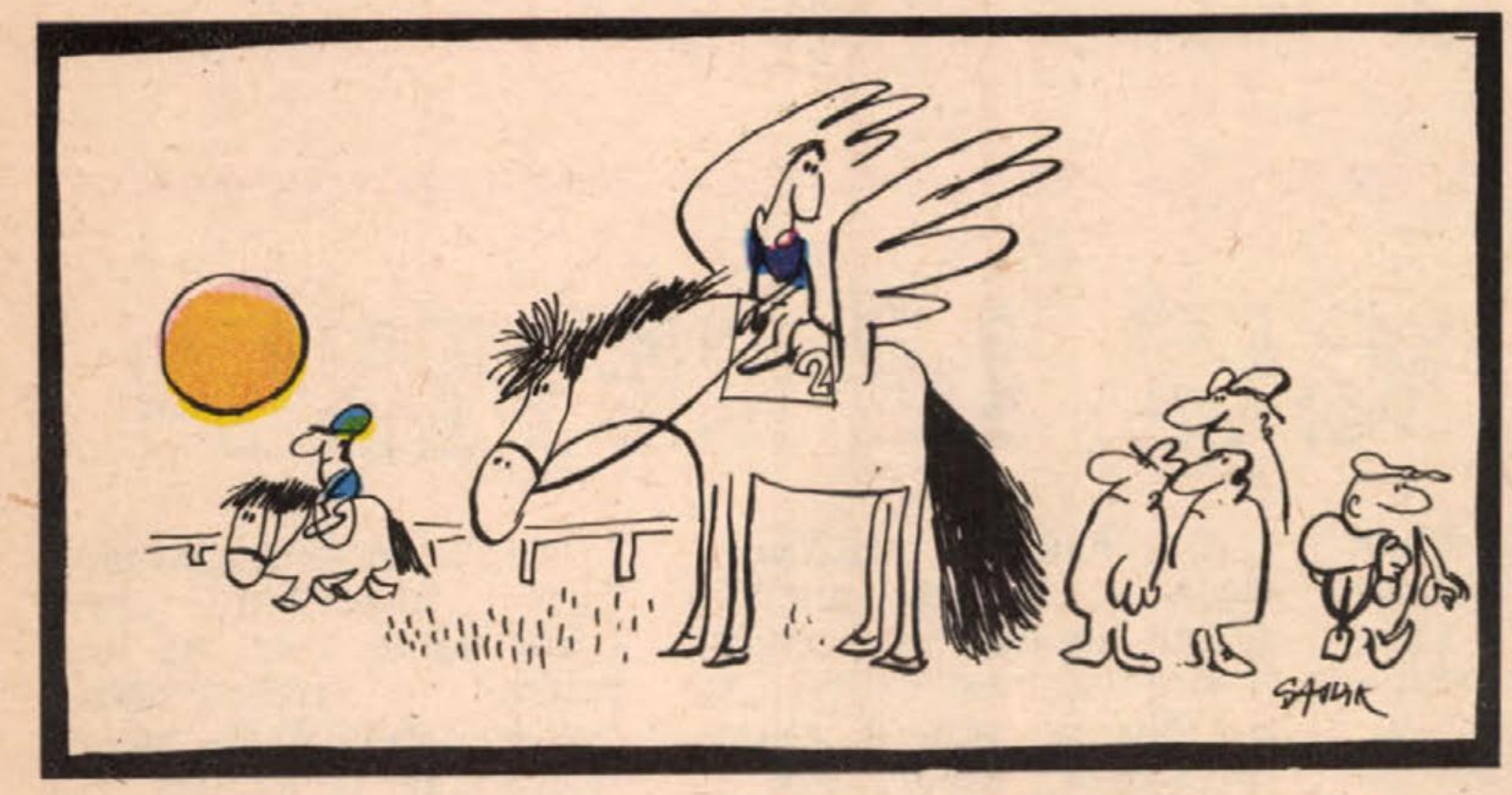

– Megpróbálok vele lóversenyen indulni, hátha több pénzt hoz a konyhára.

A NYUGATI „SZABAD VILÁG" ...

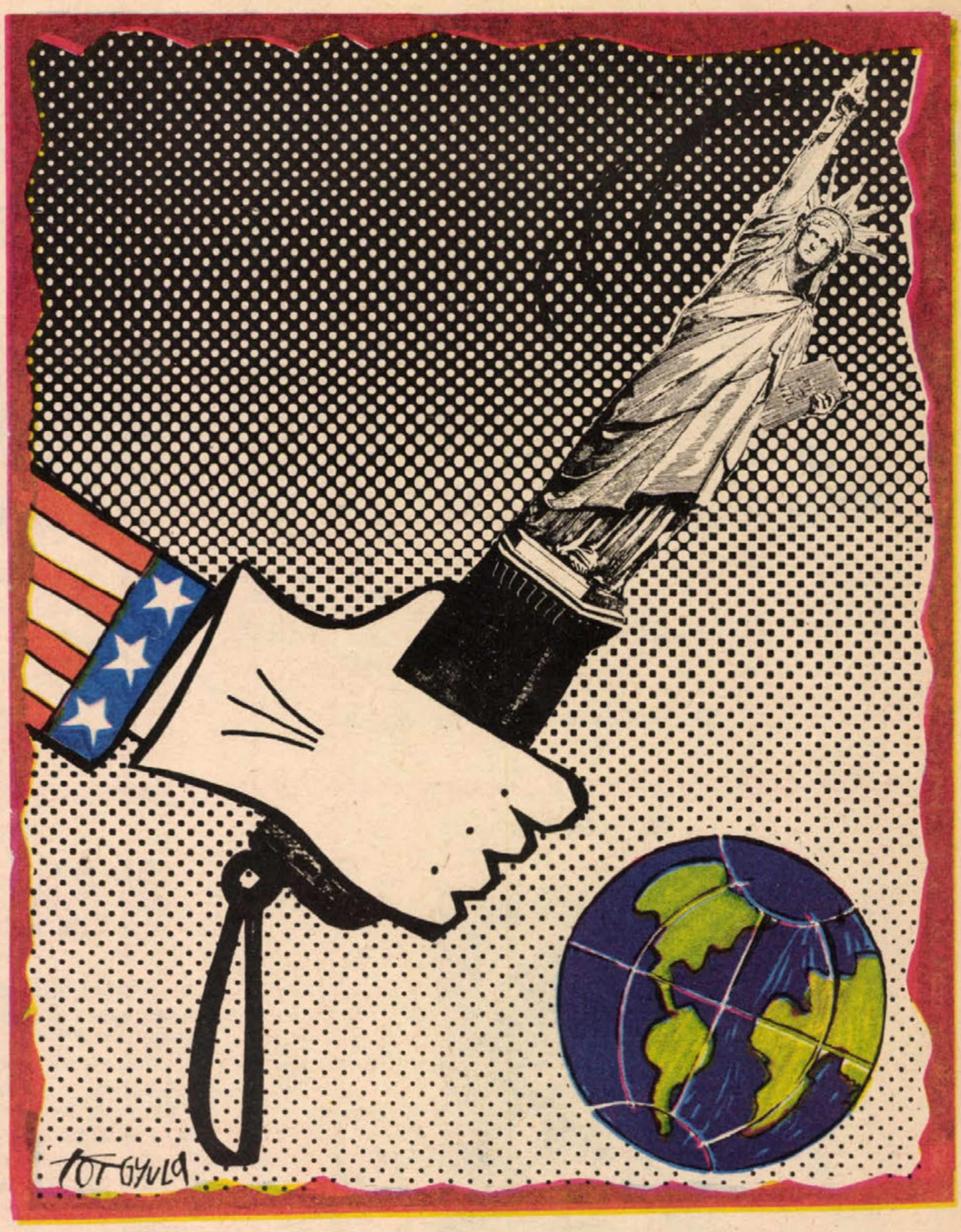

SUPER-JUNIOR EDZŐMÉRKŐZÉS

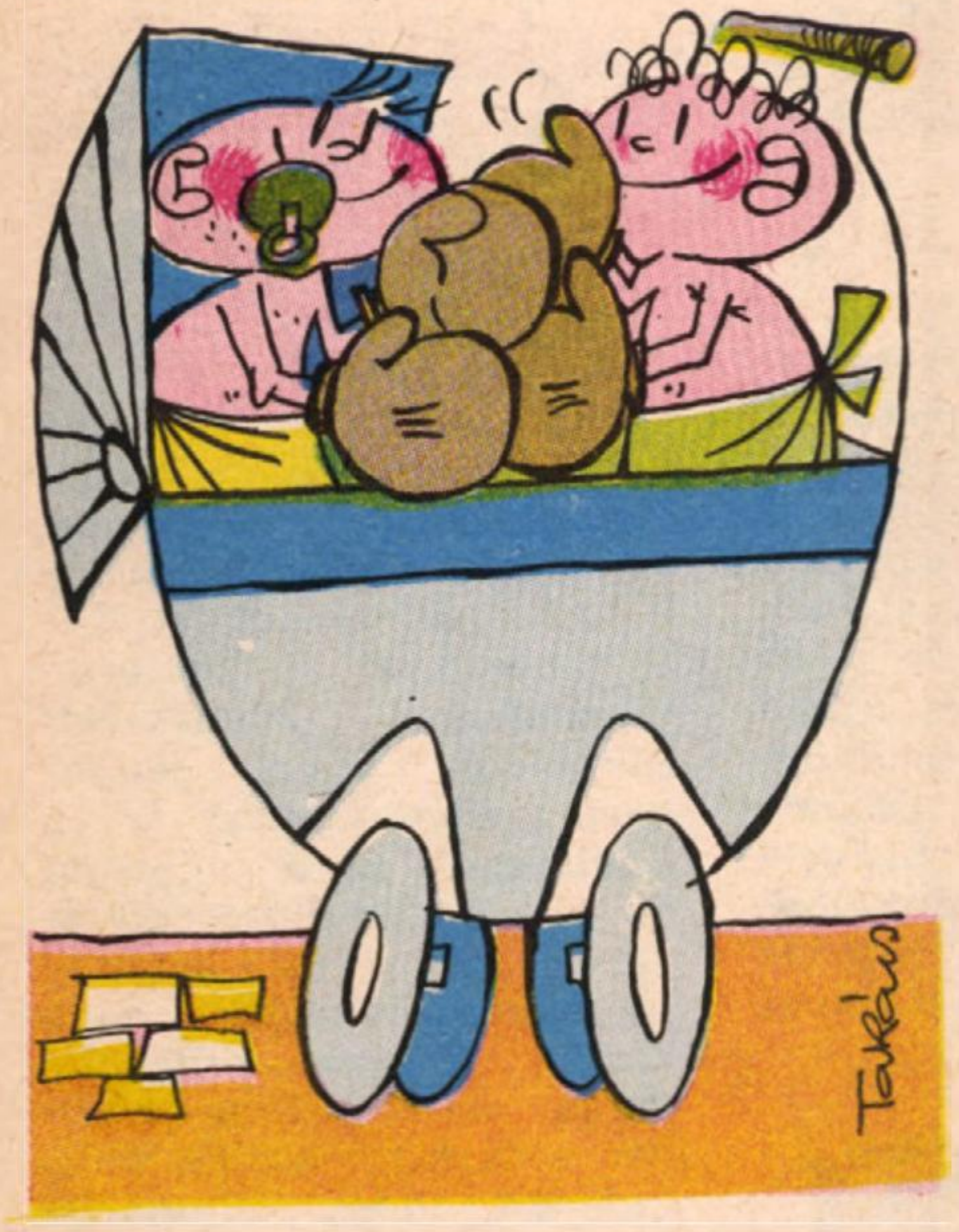

A NAGY FELTALÁLÓ

Minden valamirevaló világlap beszámolt arról, hogy fia született Mrs. Alexander Plunket-Greene, leánynevén Mary Quantnak. Századunkban, amely megérte az űrutazást, ez a kisfiú majd így kérkedik az iskolában:

– Az én mamám találta fel a miniszoknyát!

Sokak szerint ez a nagy jelentőségű találmány többet mutatott meg a világból, mint a legnagyobb tükrös teleszkópok.

Interjú a főhóhányóval

Milyen lesz a téli hóellátás? ezt tudakoljuk a Központi Hóműveknél, ahol már megindult az év végi hajrá. Zúzmara Kázmérnak, a vállalat főhóhányójának tesszük fel a kérdést:

— Lesz-e elegendő hó?

— Mi mindent elkövettünk, de higgye el, nem rajtunk múlik a dolog.

— Tavaly is rendszertelen volt az ellátás — idézzük fel a régi panaszt.

— Hol van már a tavalyi hó? — legyint szomorúan, aztán beszélni kezd: — Mi jól felkészültünk a télre. Jómagam egész nyáron a skandináv államokban tanulmányoztam a problémát. Az idén így már kitűnő technológiával dolgozunk, de félek, hogy baj lesz a kooperációval. A próbagyártás során kiderült, hogy nincs elegendő jó minőségű hófelhő. A Felhő Tröszttől gyenge esőfelhőt kapunk, sőt az is előfordult, hogy selejtes bárányfelhőt küldtek. Pedig, tetszik tudni, hogy milyen hófelhők voltak itt annak idején? Már novemberben be tudtuk borítani az egész országot a szürke, vastag hófelhőkkel.

— És az idén?

Széttárja kezét:

— Tudja, hogy van ez: ha van hófelhő, nincs szállítóeszköz. Enyhe déli szellővel nem lehet hófelhőt szállítani.

— Szél sincs?

— Ha felhő van, nincs szél. Aztán egyszerre rendelkezésünkre áll a kitűnő, viharos erejű északi szél, akkor meg felhőnk nincsen, és a príma széllel néhány sajtpapírt szállítunk.

— Nem lehetne javítani a kooperáción?

— Szélügyben talán igen, de akkor még ott van a Hőközpont. Hiába szállítunk kiváló hófelhőt erős északi széllel, ha a Hőközpont ilyenkor dobja piacra a nyárról visszamaradt meleg levegőt. Náluk kellene szétnézni. Nyáron hideget hoznak a sarkokról, ilyenkor meg óceáni eredetű meleg levegővel árasztják el az országot. Így nem csoda, hogy a mi kitűnő minőségű, szibériai importból származó hófelhőinkből legfeljebb egy szánalmas havaseső keletkezik. Persze naponta mázsaszámra kapjuk a panaszos leveleket. Az egyik téesz havat kér, hogy őszi vetéseit betakarja. A másik népgazdasági érdekekre hivatkozva azt követeli, hogy várjunk a hóval, amíg betakarítja nyári termését. A MÁV tiltakozik a hó ellen, a Budapesti Közlekedési Vállalat sürgeti a havazást.

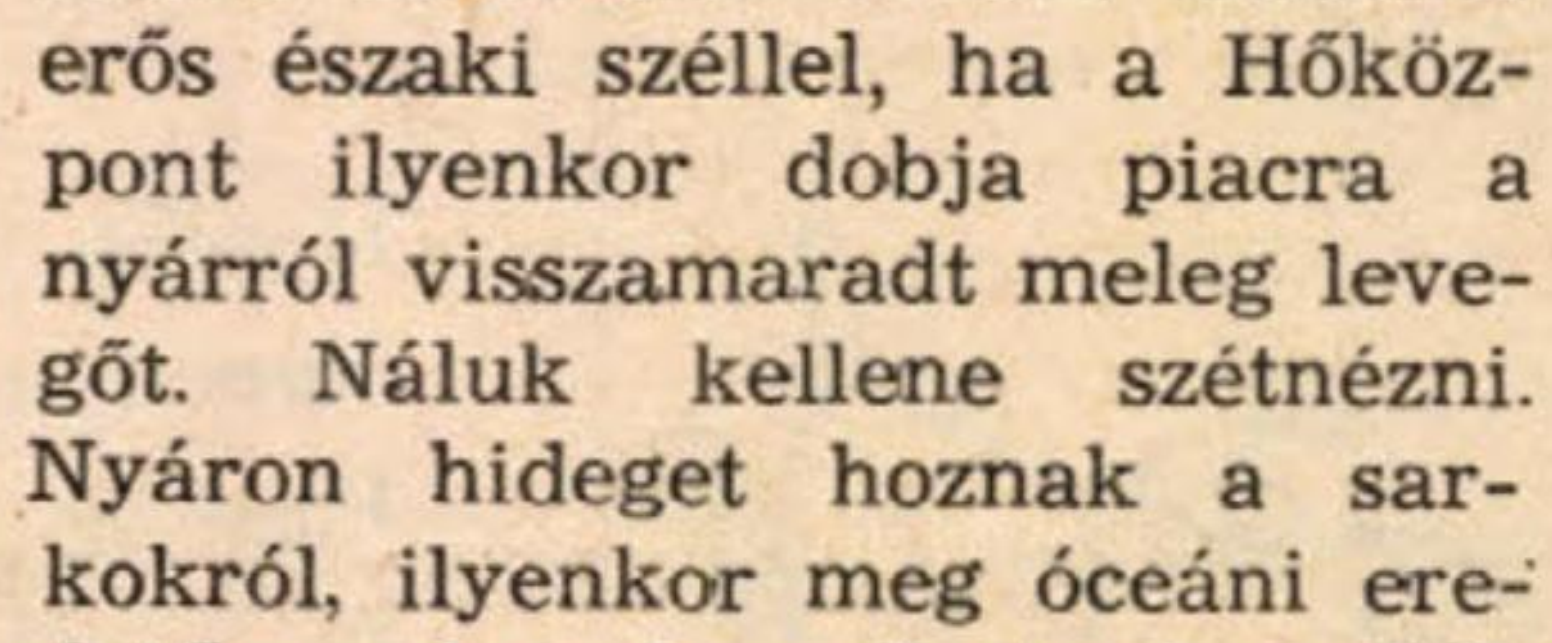

— A BKV? Nem értem. Hiszen nekik hátrányos, ha a nagy hóban elakadnak a buszok, késnek a járatok.

— Igen, de akkor az összes közlekedési problémát ránk háríthatják. Nem egyedül állnak ebben, mert mi tehetünk arról is, hogy sízőink minden nemzetközi versenyben lemaradnak.

— A hegyekbe sem lehetne korábban szállítani?

— A sportolók porhavat kérnek, az üdülők emiatt panaszkodnak, mert a porhóból nem lehet hóembert építeni. Lehetetlen mindenkinek eleget tenni, hiszen érkezett olyan kívánság is, hogy júliusban essen a hó, hogy enyhítse a meleget.

— Végül is mit mondhatunk olvasóinknak, lesz javulás a hóellátásban?

— Megígérhetjük, hogy május 31-ig az évi szükségletet leszállítjuk.

— Nem lesz kicsit későn?

— Miért? Ha a téli tüzelőt december végéig szállítják le, akkor ennyit mi is csúszhatunk — mondta Zúzmara Kázmér, és búcsúzóul egy marék norvég havat tett a táskámba: — Vigye el a gyerekeknek...

Ősz Ferenc

DIPLOMATAEBÉD

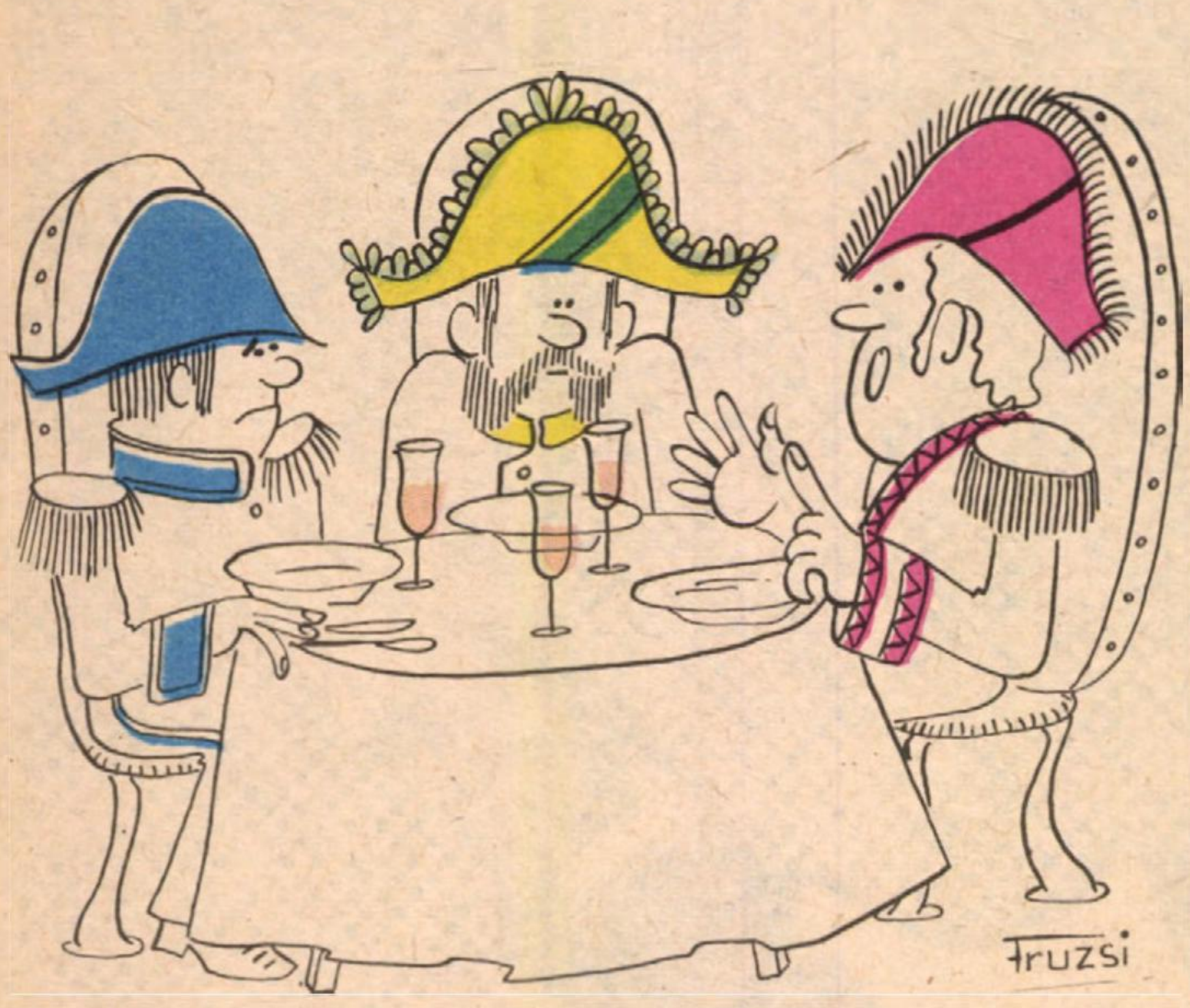

– Uraim, együk meg, amit főztünk.

ÜLDÖZÉSI JELENET

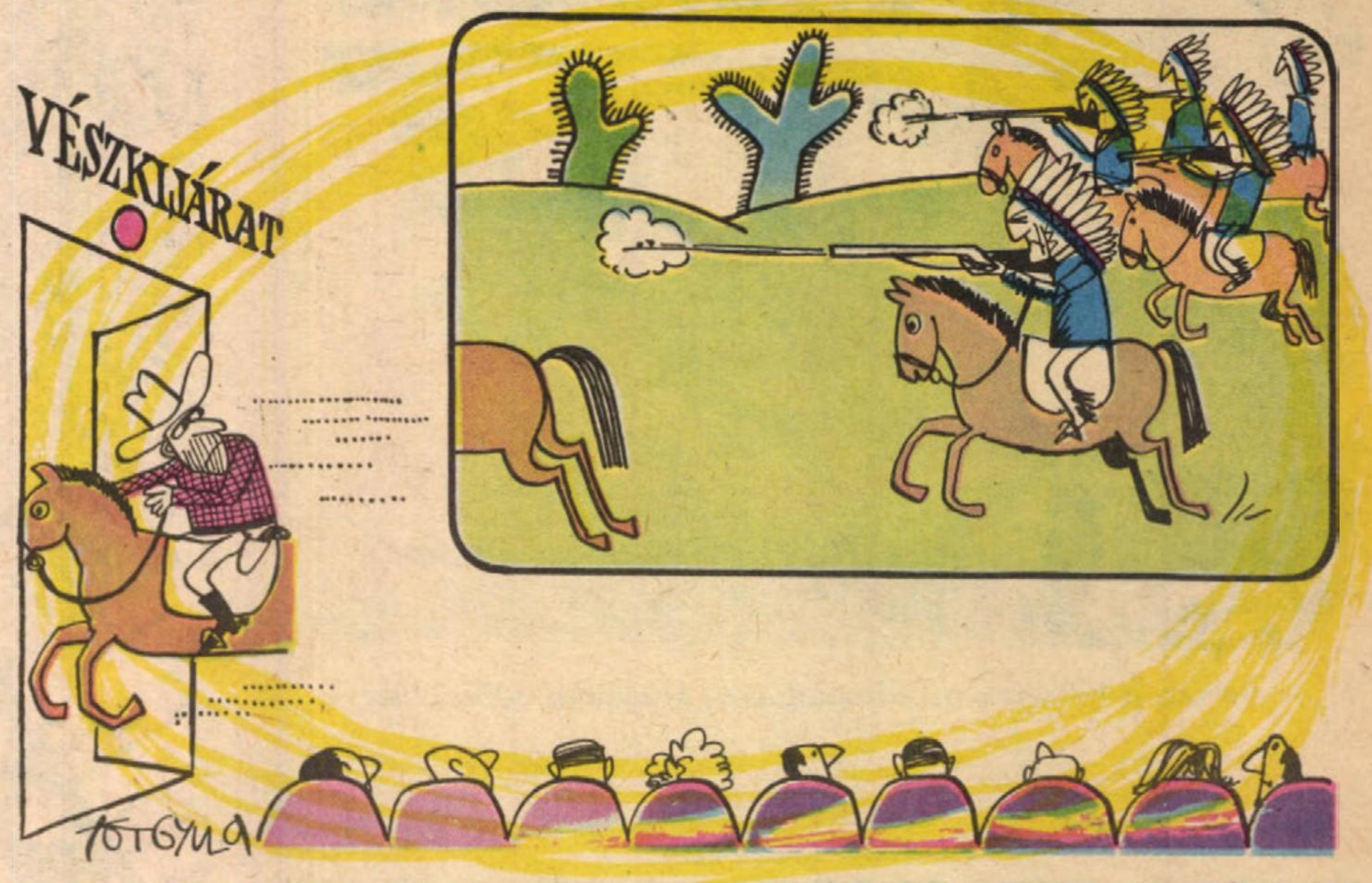

FÉLTÉKENYSÉG

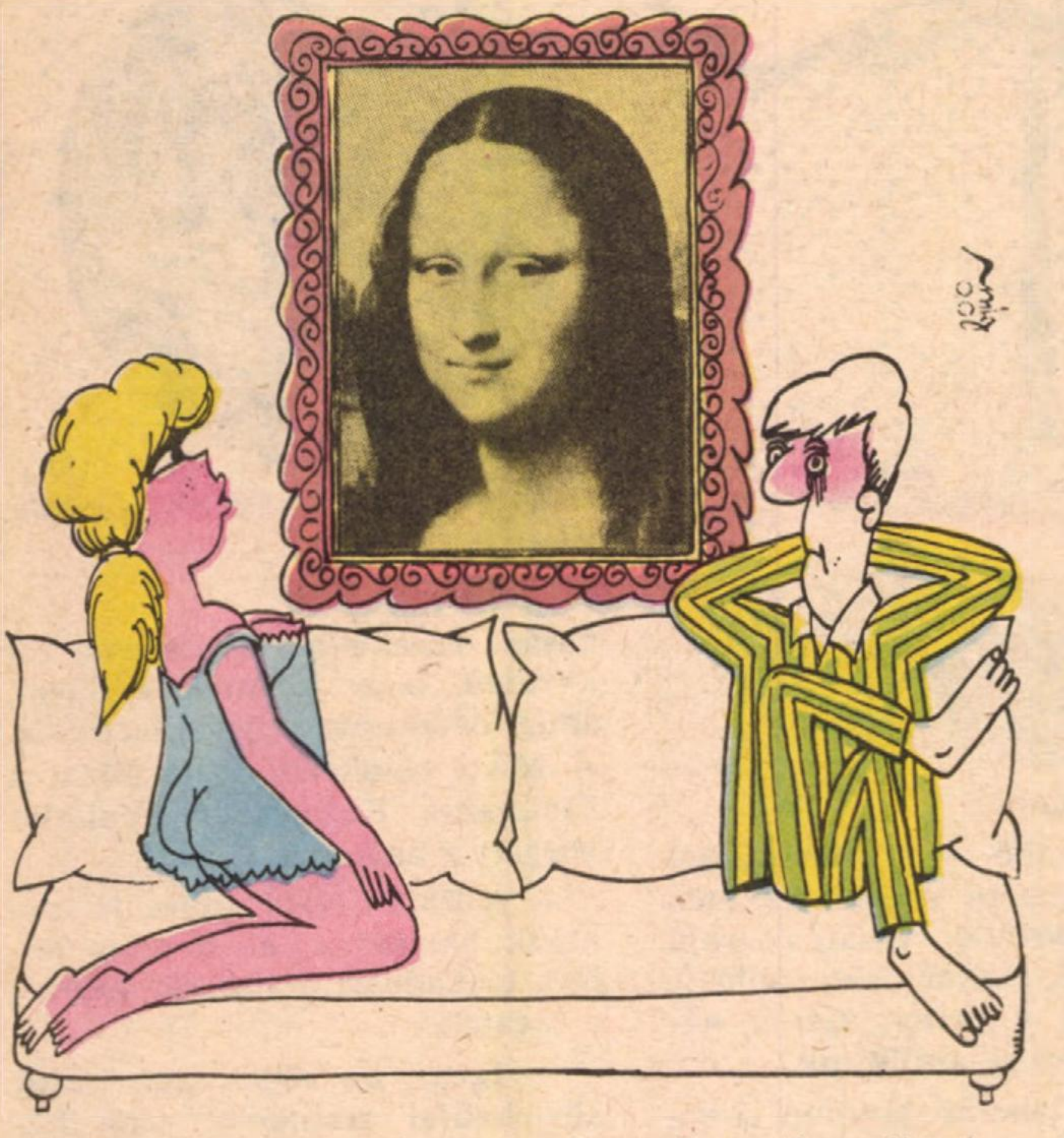

– Remélem, most már leveszed ennek a nőszemélynek a képét, és az enyémet rakod ki!...

KUTYASZEMMEL

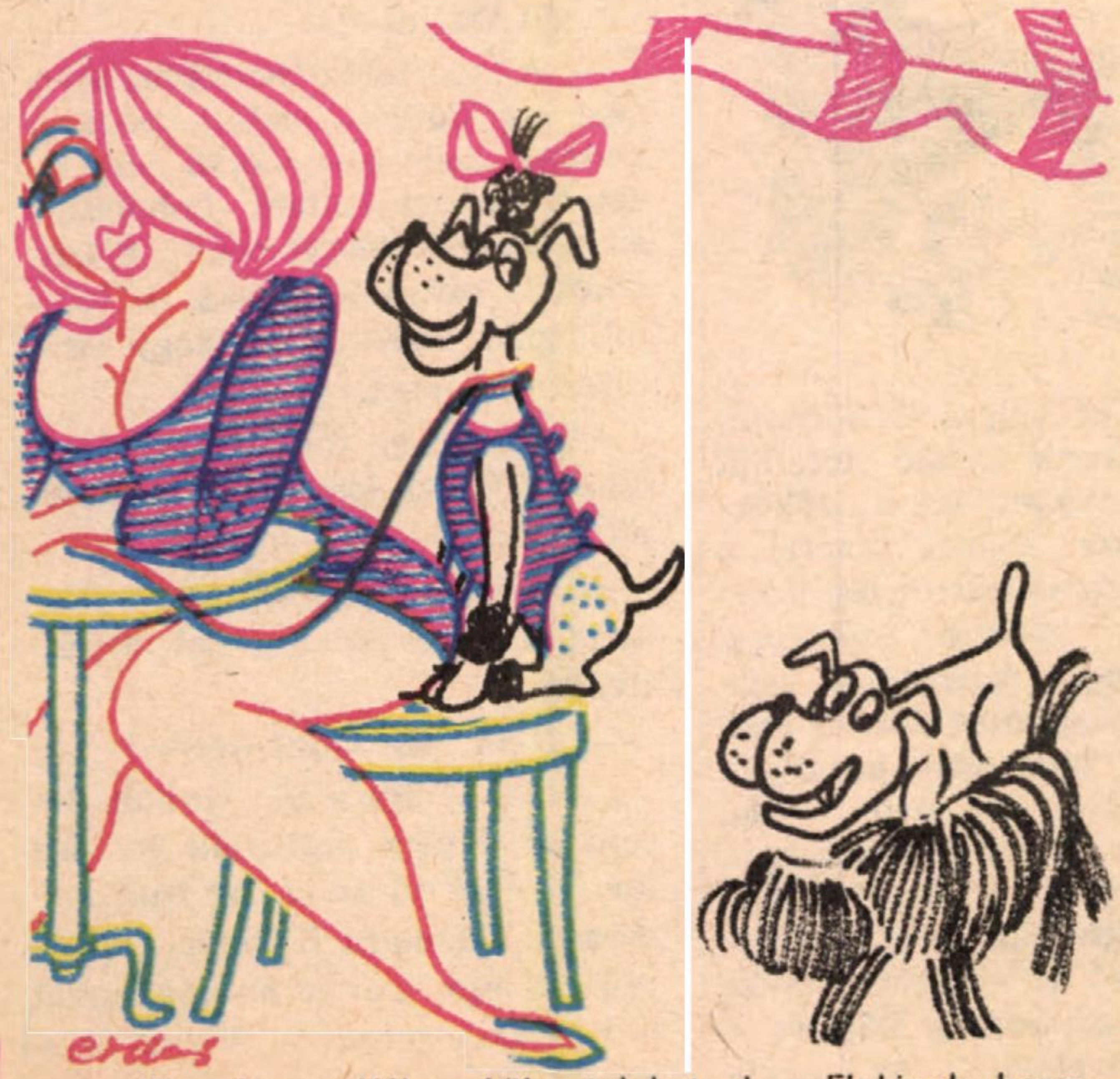

– Képzelem, miféle erkölcsei lehetnek a Flokinak, hogy ilyen jól öltözködik...

NEM IGAZ, DE ÉRDEKES

A nyomozóhatóságoknak szemet szúrt Zománc Egon bajuszpedrőkészítő kisiparos költekező életmódja: az éjszaka császárja, villa- és yachttulajdonos, német kisasszony a gyermekei és maga mellé, sőt többször látták vacsorázni különböző budapesti éttermekben. Zománc azonban kivágta magát: igazolta, hogy hangyaszorgalommal gyűjtögette azokat az 50 filléres bélyegeket, amelyekkel a közért jutalmazza a 100 forinton felüli vásárlókat.

A magyar filmek eddig átlagban 3 hónapig készültek, majd 3 hétig játszották őket. Filmgyártóink most olyan eljárást kutatnak, amelynek révén a fenti arány megfordulna.

A Fővárosi Autóbuszüzem komputerek segítségével kiszámította, hogy mennyivel csökkentse az autóbuszok számát csúcsforgalmon kívüli időszakokban, minek következtében ilyenkor is elérhetik a csúcsforgalmi idők zsúfoltságát. Igaz, hogy egyetlen komputer árából 11 autóbuszt lehetett volna vásárolni, de a FAÜ nem kíméli a pénzt, ha a közönség kényelmetlenségét szolgálhatja.

*

A Pest megyei Fiatalkorúak Szotyolafogyasztási Szövetkezete tiltakozását jelentette be illetékeseknél amiatt, hogy fiatalkorú bűnözők családnevének csak a kezdőbetűjét írják ki a lapok, s ebben újabb jelét látják a társadalom fiatalságellenes tendenciájának. Elvégre, ha teljesítményeik egyenrangúak a nagykorúakéval, igazságtalanság a juttatásokból kizárni őket.

A nők egyenjogúságáért folyó küzdelem egyre újabb teret nyer. Az idén például a csokoládéipar nemcsak télapókat, hanem télanyókat is állított elő. Ezeknek ára, mivel valamivel kevesebb nyersanyagot tartalmaznak, tíz fillérrel olcsóbb az apókénál.

Egy jugoszláv barlangkutató négy évet töltött egy befalazott barlangban, és ezzel magány-világrekordot állított fel. A Világrekordokat Hitelesítő Hivatalnál jelentkezett Blauweiss Rezső budapesti hivatalnok, s kérte, hitelesítsék az ő rekordját is: öt évet töltött feleségével ugyanegy lakásba összezárva anélkül, hogy ezalatt más nő érdekelte volna. A Hivatal a rekordot nem hitelesítette, mert kiderült, hogy Blauweiss antidoppingszereket fogyasztott.

Szánthó Dénes

NEM MESE

Meseíró barátommal
Történt meg e mesés eset,
Meséket akart elsózni,
S a szerkesztő nekiesett:

Nem tudom, mért forszírozza,
Hogy meséit szertehintse,
Mikor mesék írásához
Nincs magában egy gramm Grimm se.

h. f.

RENDKÍVÜL ÉLES KANYAR

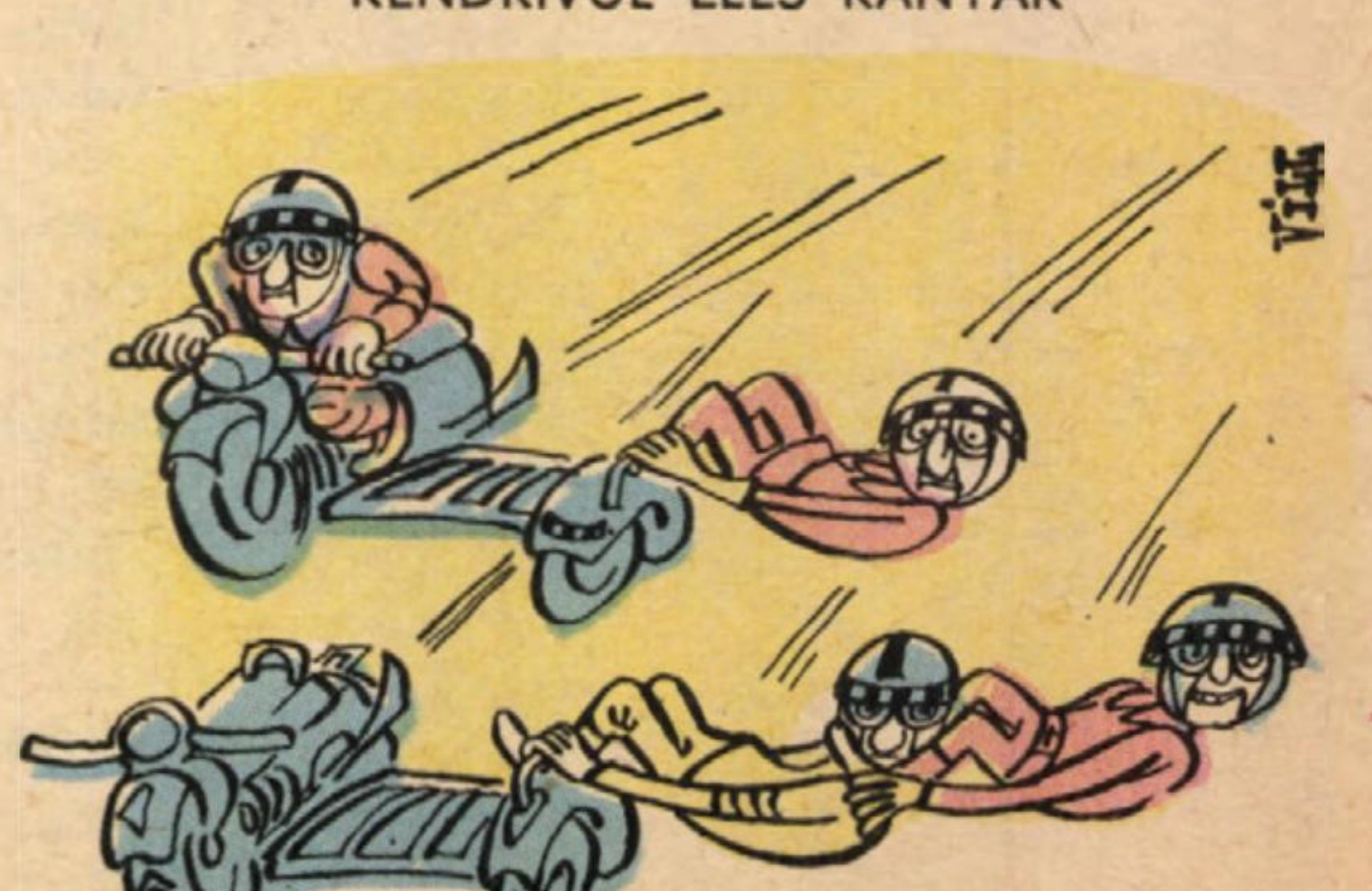

Satöbbi
2

Fehér zászló leng a kórház homlokzatán: ma nem halt meg senki.

*

Legtávolabbi ősöm egy amőba volt. Mennyire elfajzott a család!

*

— Neked nem élvezet hazudnom, annyira hiszékeny vagy.

*

Hatvanöt éves, de naponta tornászik, nem iszik, nem dohányzik. Hány világháborút akar ez még túlélni?

*

Büntetlenül nem lehetsz komisz. De jó sem.

*

X. akkor is fösvény lenne, ha az volna a legköltségesebb passzió.

*

A vers gyönyörű. Kár, hogy személyesen ismerem a költőt.

*

Bizalmatlan ember. Semmit sem vesz készpénznek, csak a készpénzt.

*

— Emlékszel rá — kérdezte férjétől a humorista felesége —, hogy szerelmünk hajnalán milyen lázas humoreszkeket írtál hozzám?

*

Augusztusban felkereste a hangya a tücsököt.

— Közelg a tél, és kegyed még mindig csak hegedül! — intette őt, a szemöldökét ráncolva. Nevetett a tücsök: — Háromezer éve hajtogatja ezt a marhaságot. Hát nem látja, hogy milyen jól megvagyunk mind a ketten?

*

„Eső után köpönyeg." Ez a közmondás arra vall, hogy már őseinknek is bajuk volt az áruellátással.

*

Már ötödször dolgozta át a filmnovelláját és még mindig érthető volt. Kedvét veszítette és félredobta.

*

— Pardon... Uraságod híresztelte azt rólam, hogy gyengeelméjű vagyok? Nem? Akkor elnézést a zavarásért.

*

— Ígérje meg, Pista, hogy nem fog rosszat gondolni rólam, ha feleségül megyek magához...

(t.)

HOSSZÚ TÉLI ESTÉK

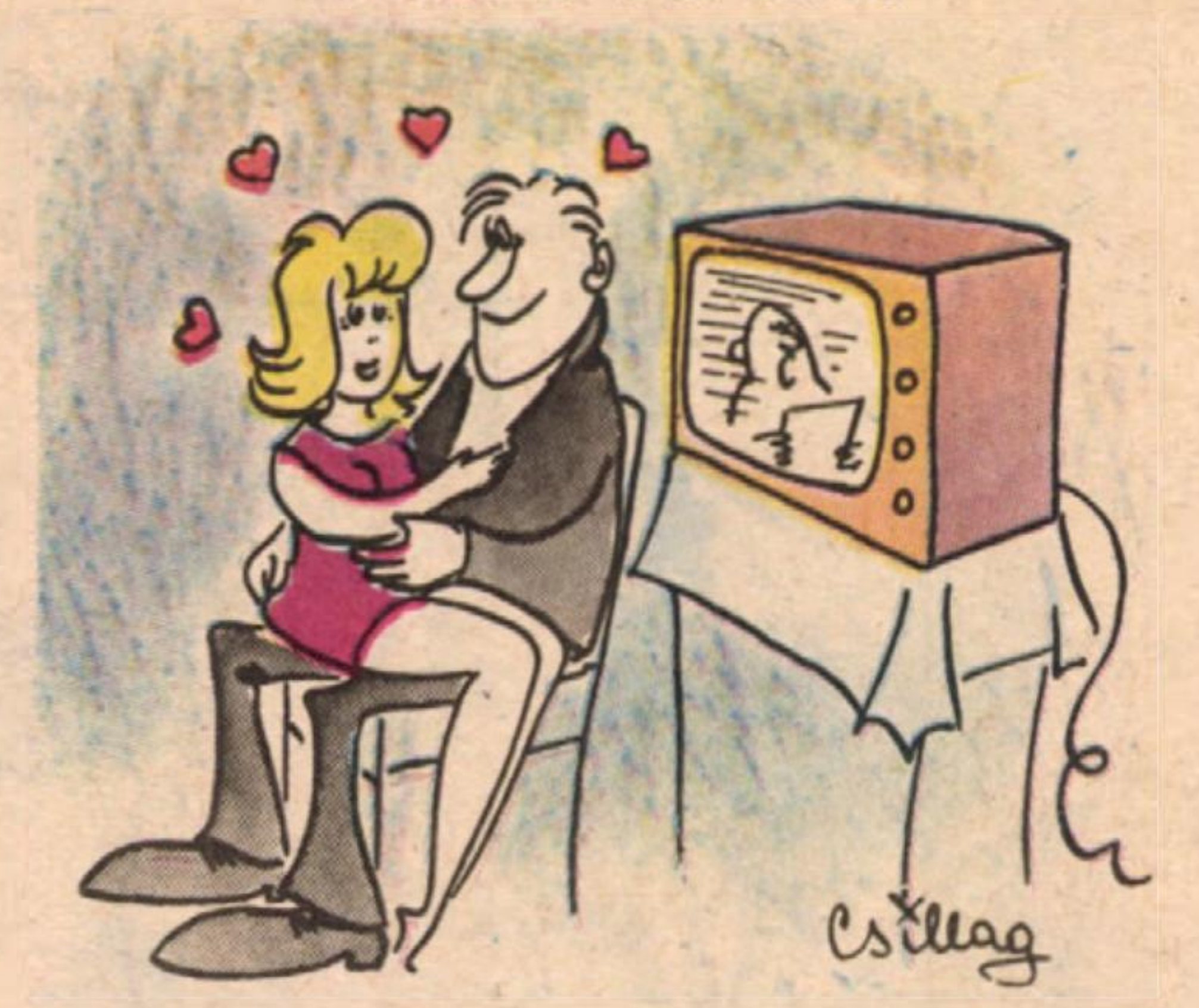

– Ugye mondtam, hogy a tévé mellett is jól lehet szórakozni?!

CHEVALIER NAGY ÉLMÉNYE

Maurice Chevalier, a híres francia dalénekes most fejezte be emlékiratait „Mindenre jól emlékszem!" címmel. Megkérdezték tőle, hogy élete folyamán mikor érezte a legnagyobb izgalmat.

A válasz így hangzott:

– Amikor benyújtottam a kéziratomat. Nincs nagyobb élmény, mint fiatal írónak lenni.

Chevalier most 83 éves, de többé nem lép fel, mert véleménye szerint a színpadi szereplést fiatalon kell abbahagyni. A túlkoros művész iránt elfásul a közönség, s előnytelenül őrzi meg emlékezetében.

AZ ENSZ-BEN

(A „Christian Science Monitor"-ból)

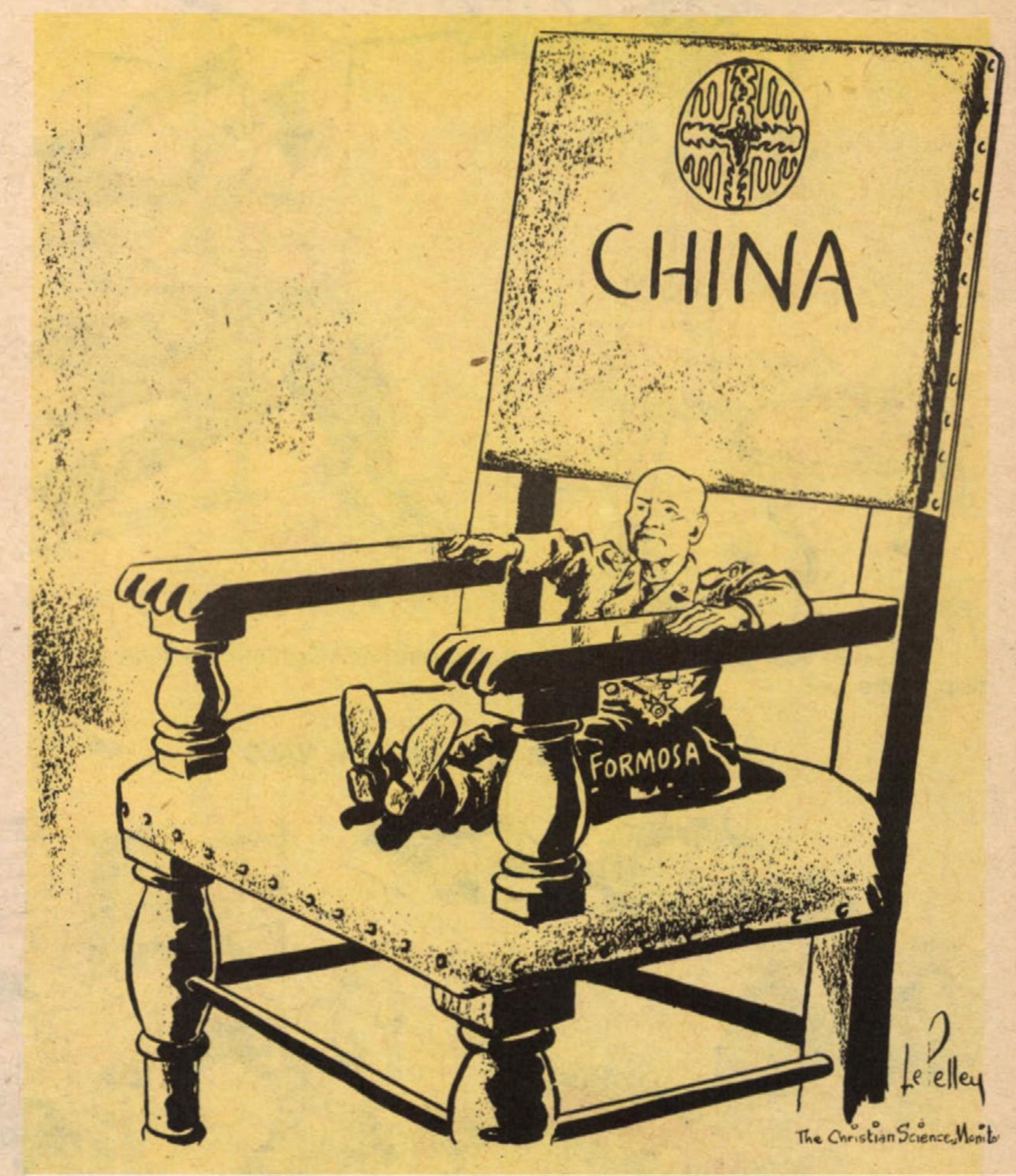

LEONYID LENCS:

ÉJSZAKAI BESZÉLGETÉS A PITHECANTROPUSSZAL

Mary Smith, az átlagamerikai, kocsiján látogatóba utazott beteg barátnőjéhez, a férje pedig, John Smith, aki maga sem volt túl jól, otthon maradt. Később Mary felhívta az urát és elmondta: nincs elég benzinje a visszaútra, tankolni azonban nem mer. Az egyedülálló nővel este rövid úton végezhetnének a banditák, s akkor John Smith kereshetné az autóját.

— Beugrom egy taxiba s érted megyek! — jelentette ki John.

— Szó sem lehet róla! Míg taxi után nézel, leütnek, megölnek. Erről is mennyit írnak a lapokban!

— Mit javasolsz?

— Én itt maradok, te pedig három kulccsal zárd be az ajtót!

Az átlagamerikai ezt tette, majd grogot készített, kényelmesen elhelyezkedett a fotelban és a tévét nézte. Tévénézés közben elaludt.

Csengetésre ébredt, erős kopogásra. Kikapcsolta a televíziót, hálókabátja zsebébe süllyesztette revolverét és kiment az előszobába.

— Ki az?

— Nyissa ki, Smith, én vagyok!

— Ki az az én?

— Az átlag pithecantropus.

— Mi?!

— Nézze, maga az átlagamerikai, én pedig a maga történelemelőtti megfelelője vagyok, az átlag pithecantropus. Ne féljen, csak a lelkemet akarom kiönteni.

John Smith nem volt gyáva. Ráadásul még ördögien kíváncsi természet is volt, s a humorérzék sem kerülte el széles ívben. Kinyitotta a három zárat, s revolverét szorongatva szélesen kitárta lakása ajtaját.

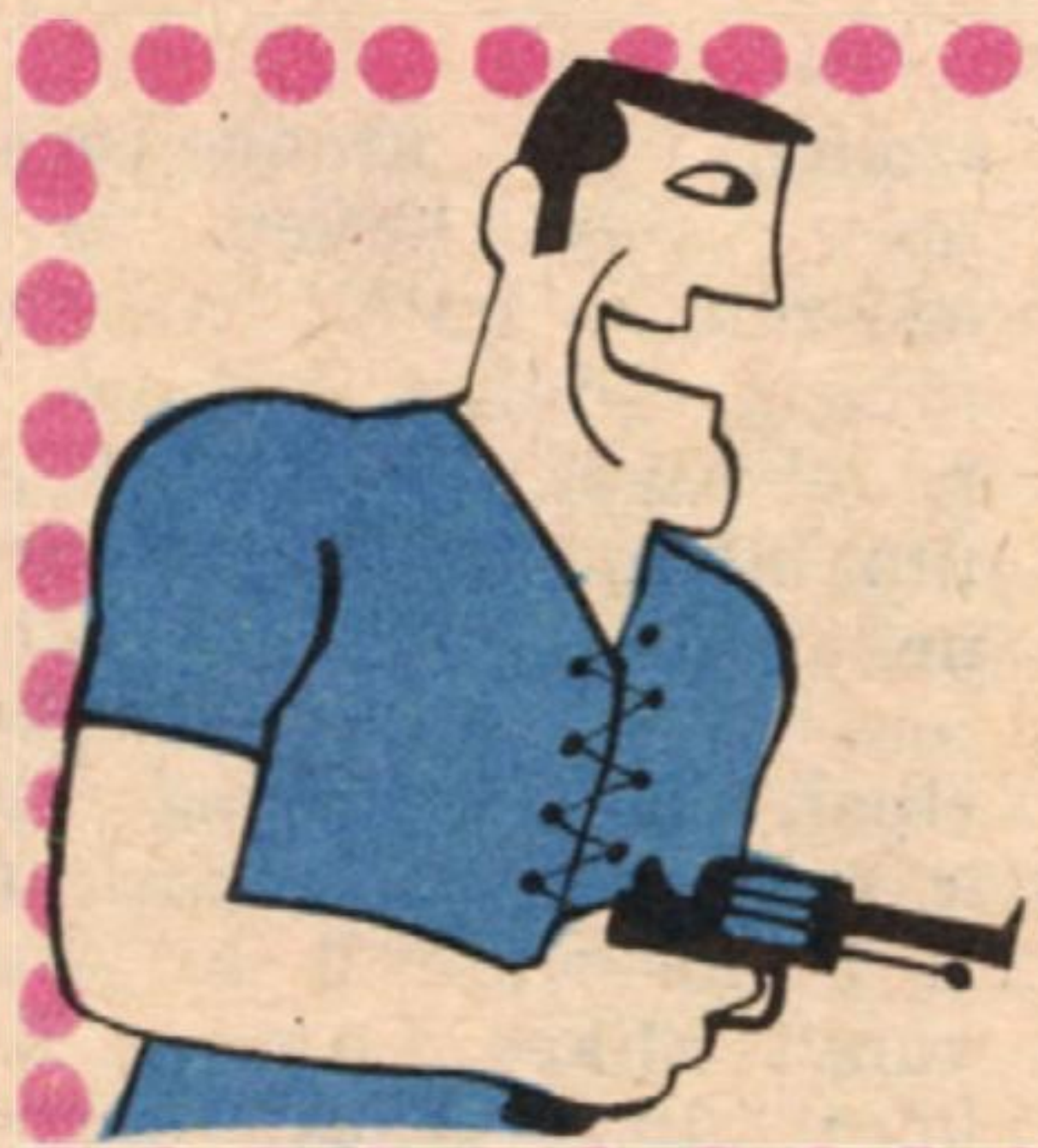

— Lépjen be, átlag Pithecantropus úr!

Termetes, széles vállú, majombőrbundát viselő valami lépett az előszobába. Alacsony homloka, erős pofacsontja volt, apró szemeiben élő gondolat pislákolt.

Nem ember, de már nem is majom — gondolta John Smith, majd vendégéhez fordult: — A buzogányát ide teheti az esernyők mellé. De mitől véres?

— Az utcájukban valaki revolverrel támadt rám. Kénytelen voltam néhányszor fejbe verni. De ne féljen, hamar megszárad.

Buzogányát az esernyőtartóba helyezte, majd klasszikus mozdulattal megdörzsölte a kezeit.

— Rémes az idő! Még az én bundám sem elég.

Bementek a szobába. John Smith leültette vendégét. Whiskyvel kínálta. Ekkor az átlag pithecantropus így szólt:

— Szóval, sajnálni jöttem magát, John Smith!

— Sajnálni?

— Azt. Maga a modern civilizáció embere, a XX. század legcivilizáltabb országában él, s mi, történelemelőtti elődei, mégis nagyobb biztonságban voltunk.

— Na ez azért túlzás! — mondta sértődötten Smith, a XX. század nevében.

— Egy cseppet sem! Mi vadállatok között éltünk, s minden lépésünket veszély kísérte. De hát mi először is erősek voltunk, másodszor pedig készek az ellencsapásra, s ami a legfontosabb: buzogányon és kövön kívül éles ösztönnel voltunk felfegyverezve. Ezt maguk elvesztették, csak a veszély maradt meg.

— Badarság! Nekünk rendőrségünk is van. Maguknak nem volt.

Az átlag pithecantropus röhögőgörcsöt kapott.

— És hála istennek, hogy nem volt!

Sokáig vitatkoztak, míg csak ki nem ürült a whiskys üveg, de egyezségre mégsem jutottak. A pithecantropus indulni készült, John Smith azonban feltartóztatta:

— Megőrült? Az első sarkon leütik. Ivott és ösztönei eltompultak, félek, hogy még a buzogánya sem segítene. Aludjon itt, én lefekszem a feleségem ágyára, maga meg az enyémre.

— Inkább fekszem a bundára! — Pithecantropus a tévé előtt heverő fehér medvebundára mutatott. — Maga nyúzta le?

— Inkább engem nyúztak meg miatta. Az áruházban, ahol vettem. Na, feküdjön le. Jó fiú maga, Pithecantropus!

— Maga is, John Smith! Jó éjszakát.

Mary Smith korán reggel érkezett haza. A vendégszobában a fehér medvebundán találta meg az urát. Ott aludt egy üres whiskys üveg szomszédságában. Mary felkeltette Johnt, de ezzel már egy egész más történet veszi kezdetét.

(Oroszból fordította: B. P.)

ÜNNEPI BEVÁSÁRLÁS

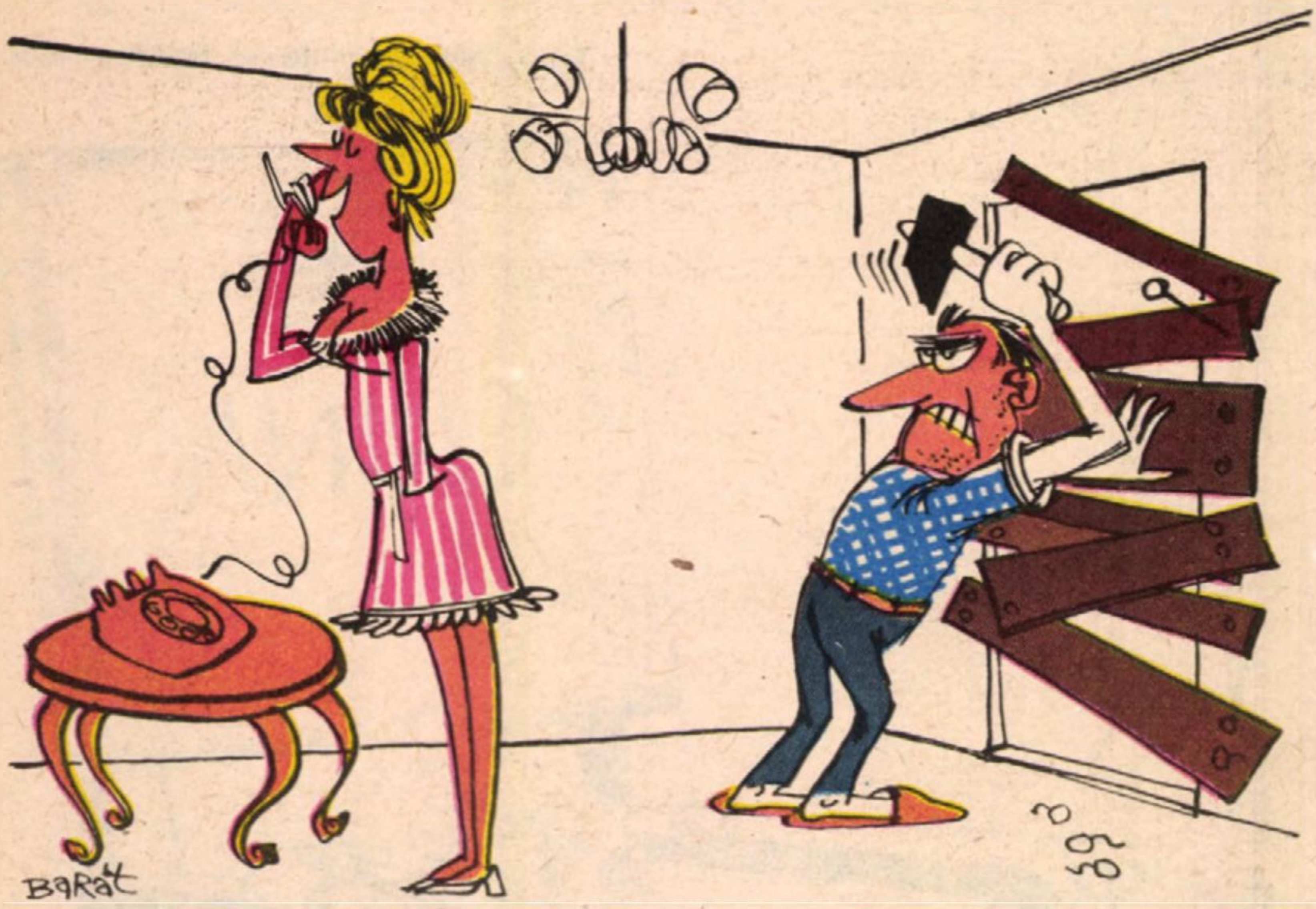

– Halló! Női ruhaüzlet? Kérem a megrendelt kosztümökért még a mai nap bemegyek.

BAJ VAN A SZÍNPADI BESZÉDDEL

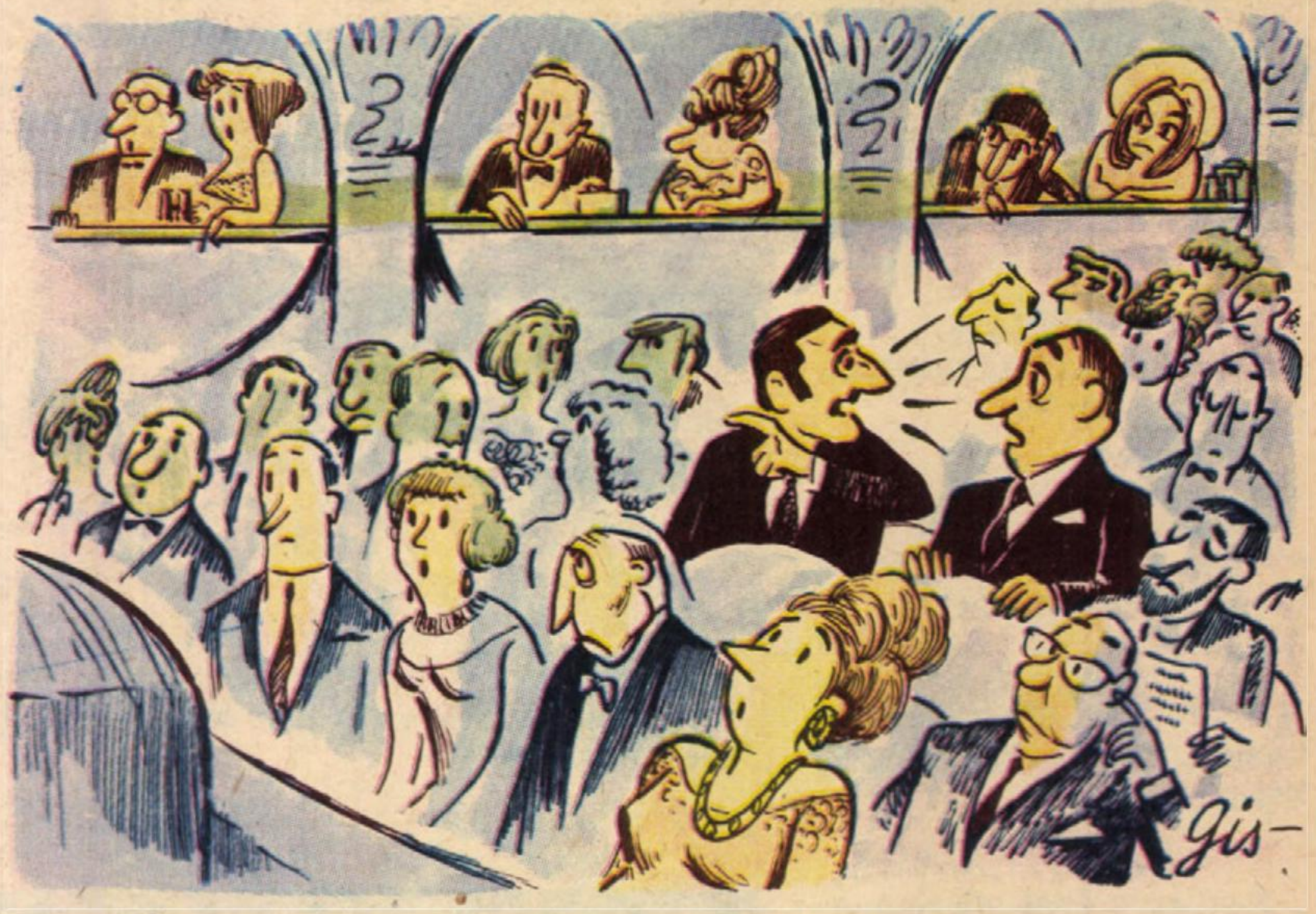

– Szeretném, ha a főszereplő megismételné a nagymonológját.
– Annyira tetszett?
– Dehogy! Nem értettem belőle egy kukkot sem!

APRÓ KIS ELINTÉZNI VALÓ

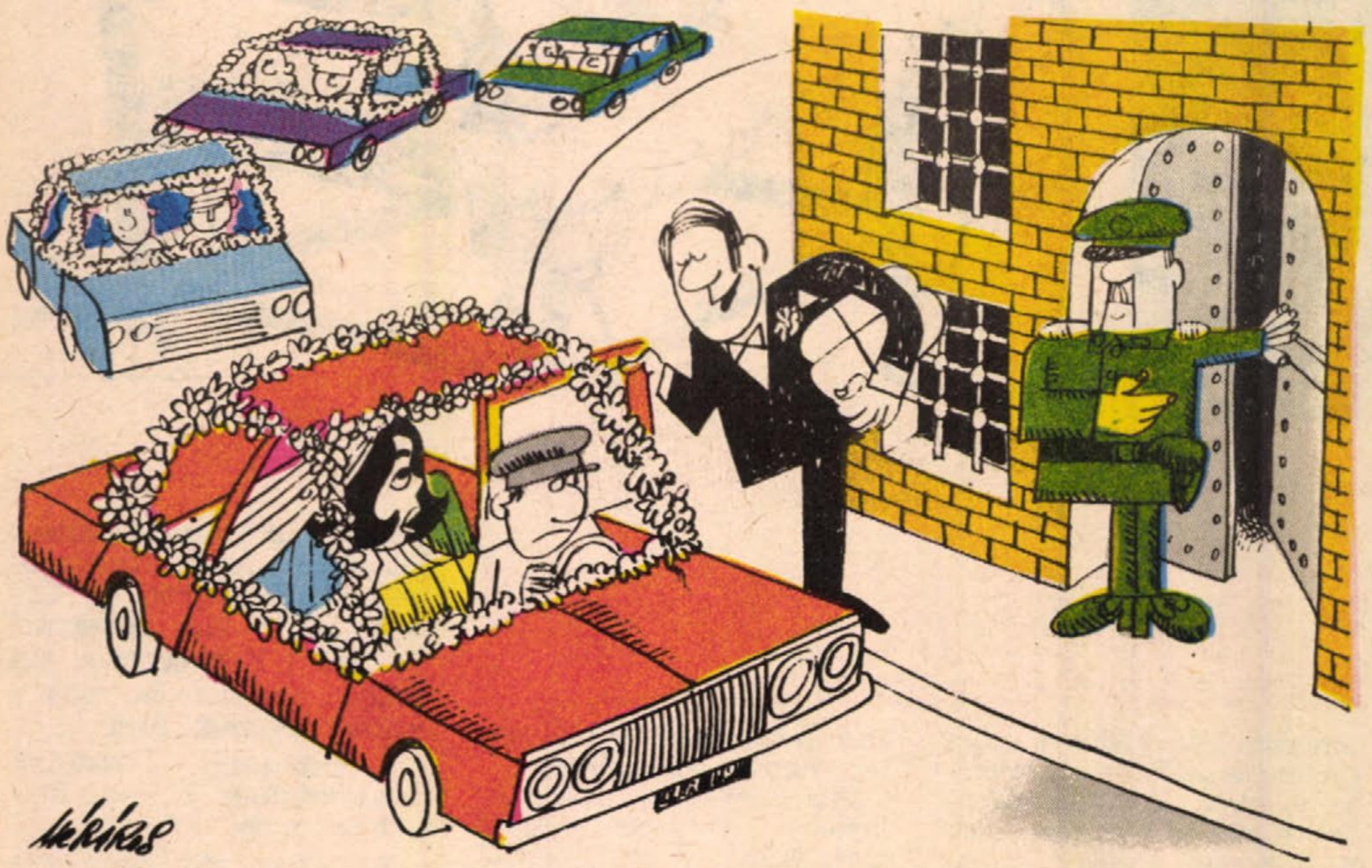

– Bocsáss meg, szívecském, rögtön jövök!

VÁLTOZÓ IDŐK

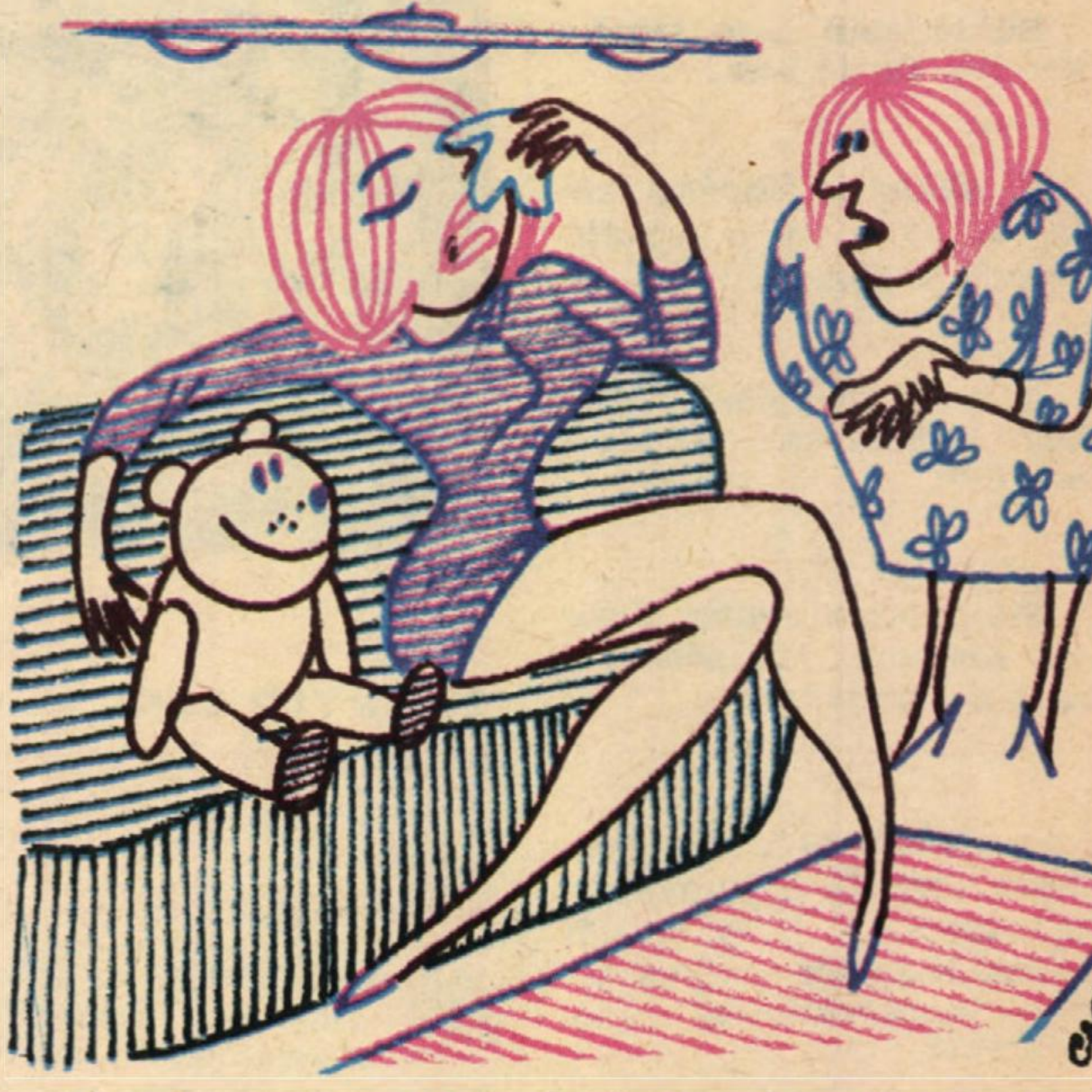

– Hazudott az a csirkefogó! Szakmunkásnak adta ki magát, pedig csak középiskolai tanár.

Illés Endre
Sz-

HUMORÜGYBEN ILLÉS ENDRÉVEL

Zeusz legyen irgalmas hozzánk, amiért isteni művébe ártottuk magunkat!

Így történt:

— Van nekem egy régi bánatom humorügyben — mondja Illés Endre, miközben kavargatjuk a kávénkat. Kérdő tekintetemre: — Kilenc múzsája volt a görögöknek. Ebből a lírának kettő is, a humornak pedig egy sem.

— Úgy látszik, már akkor is könnyű műfajnak minősítették a humort, nem volt méltó Zeusz lányaihoz.

— És kevesek voltak az évezredek, hogy belássák a tévedésüket — sóhatja.

— Pótoljuk mi az ő mulasztásukat! Jogunk van hozzá. Igen, igen, hiszen — tudomásom szerint — a múzsák „főállásban” forrásnimfák voltak. Márpedig nekünk forrásunk van bőven és humorunk is...

— Én a humor múzsáját nagylelkű, fiatal nőnek látom.

— Adakozó és huncut.

— Kacér és gonosz.

— Mint minden nő?

— Nem minden nő gonosz, de a humort ihlető többnyire az. Mert a humor nem csak nevetés, vidámság, feloldódás, nem. A humorhoz rendszerint áldozat is kell, aki a hálóban vergődik.

— Akin nevetünk, mivel *legszebb öröm a káröröm?*

— Igen, de ennek széles skálája van. Kezdve onnan, hogy az áldozat rászolgált a „kinevetésre”, hogy „úgy kellett neki” egészen a baráti megtréfálásig, amikor ő maga is nevet magán — utólag. Az utóbbiban volt már részem nekem is. Sohasem felejtem el... Tél volt. Akkoriban jelentek meg első írásaim az Est-lapoknál. A honoráriumról az utalványt Mikes Lajos a Rákóczi úti szerkesztőségben állította ki, azzal mentünk az Erzsébet körúti pénztárhoz. Mire átértem, alaposan összefagytam, meggémberedtek az ujjaim, és még a szokásosnál is olvashatatlanubbul írtam alá a nevemet. A pénztárosnő gyanakodva nézett rám, majd rövid fürkészés után azt mondta, ha valóban én írtam az „utalványozott” novellát, mondjam el a tartalmát. Nagy lelkesen belekezdtem, de dadogás lett belőle. Néhány perc után legyintett: hagyjam abba, úgyis tudja, hogy az utcán találtam az utalványt, de — ha kívánom — fölhívja Mikest. Kívántam. Lajos bátyám nem hagyta ki a ziccert. Közölte, hogy Illés Endre író úr kövér, fekete és alacsony. Ott álltam hát megszégyenülve soványan, szőkén és magasan, mígnem — szerencsémre — betoppant Krúdy Gyula és igazolt.

— Nagyon haragudtál akkor Mikes Lajosra?

— Nem, őszintén mondom, nem. Inkább magamra, hogy nem tudtam kiszabadulni saját erőmből a hálóból, amit a gonoszkodó pesti humor, az ugratás szőtt körém.

— Remélem, visszafizetted a kölcsönt?

— Megvolt bennem a jó szándék, mint minden becsületes adósban, de sajnos nem „műfajom” az ugratás. Csupán egyszer próbálkoztam vele. 1939-ben a Révai Könyvkiadónál, mint irodalmi szerkesztőre, rám bízták Tamási Áron Hegyipatak címen lekötött új regényét. Köztudott, hogy Tamási a nehéz írók közé tartozott. A kéziratot mindig valami ravasz fogással kellett kicsalogatni tőle, amikor már a szerződésben vállalt határidő réges-rég lejárt. Ebben az esetben is; amikor már csekély két év késése volt, elhatároztam, leutazom hozzá Kolozsvárra. Előbb azonban megcsináltattam a regény fedőlapját és beleköttettem tíz üres ívet. Megérkezve előadtam neki, hogy mivel nem győztük kivárni őt, kénytelenek voltunk megírni helyette a regényt. Áron elvette a „könyvet”, tetszéssel forgatta, majd anélkül, hogy kinyitotta volna, így szólt: „Most legalább nem kell megírnom.” Nem is írta meg soha. (Később színdarabot írt ezen a címen.)

— Tehát Tamási nem „vergődött a hálóban”?

— Nem ő, egy pillanatig sem, hiszen előbb tudod rászedni az ördögöt, mint a székely embert.

Sólyom László

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Hol a boldogság mostanában?

Erdei Sándor:

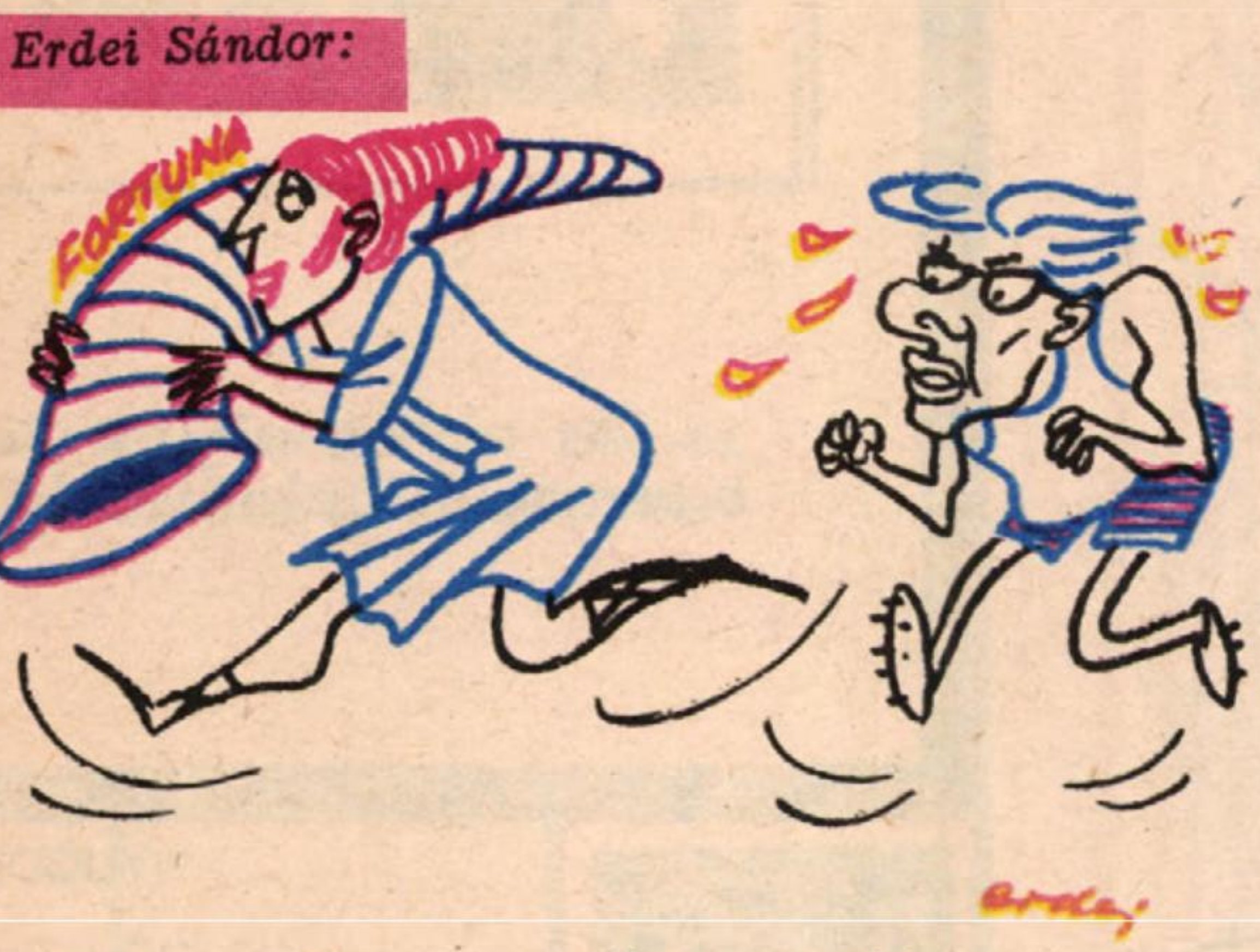
FORTUNA
Erdei

– Már a nyomában vagyok!

Fülöp György:

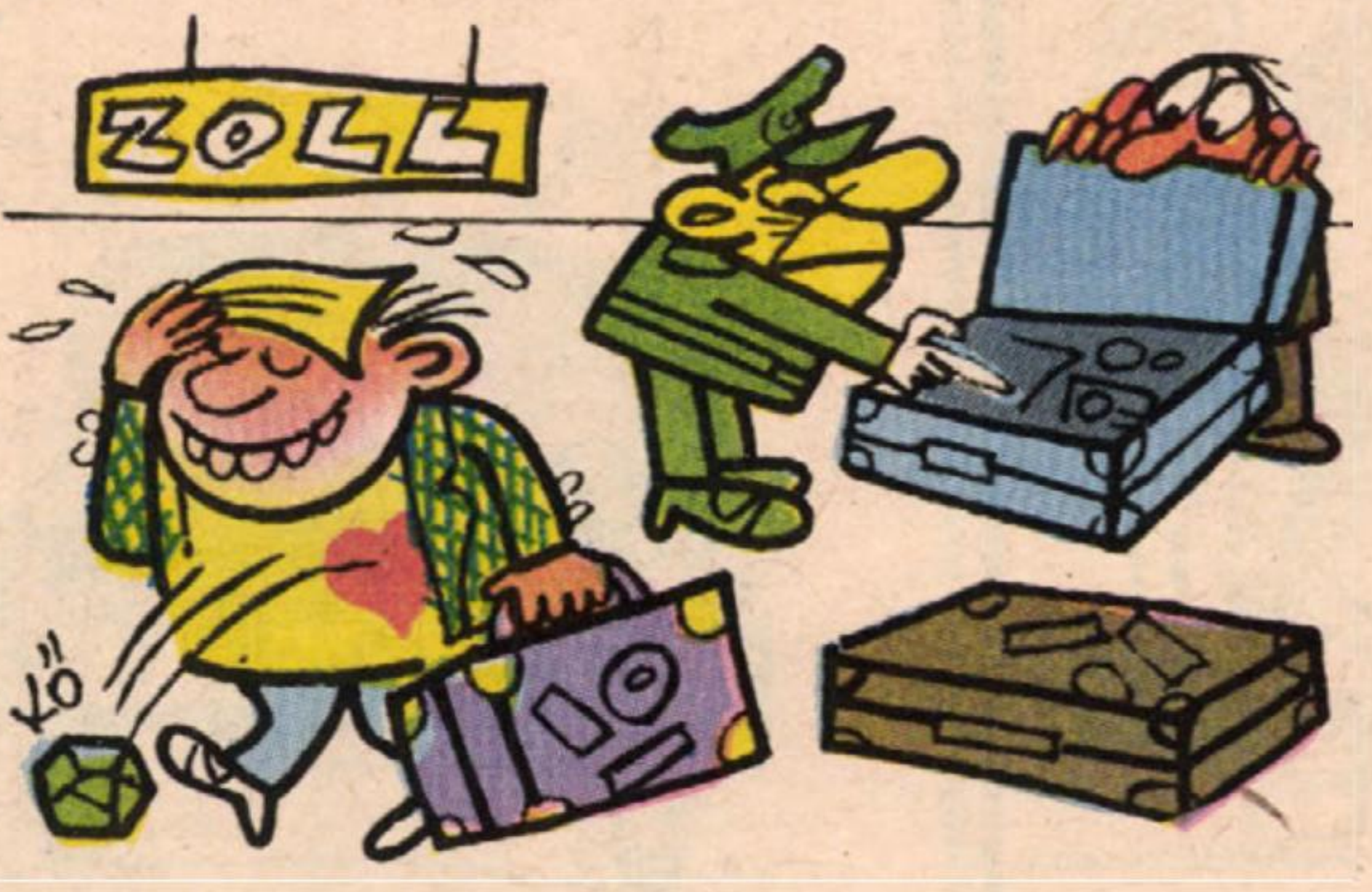

– Vámvizsgálat után...

Takács Imre:

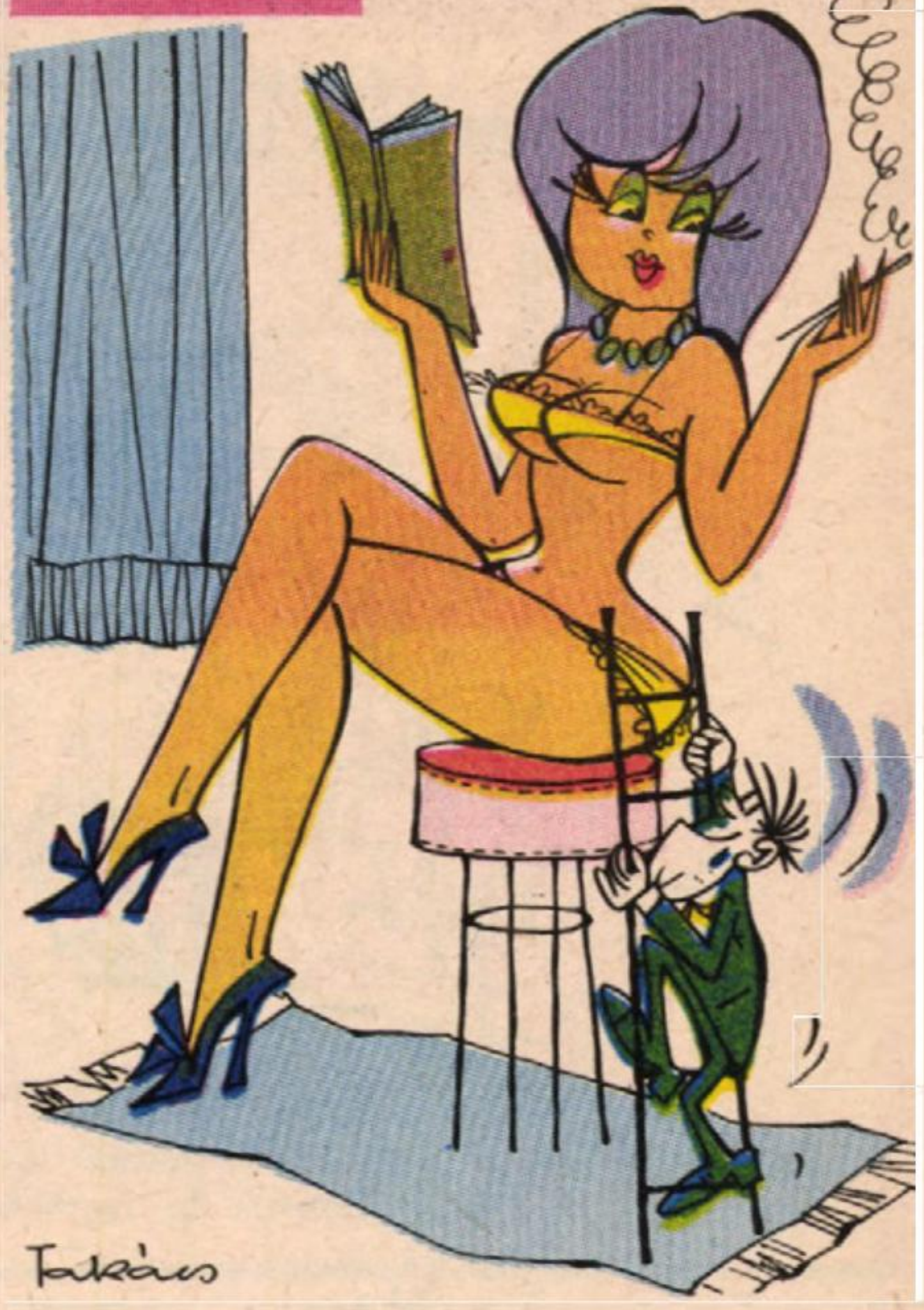

– ... most keresem.

Dallos Jenő:

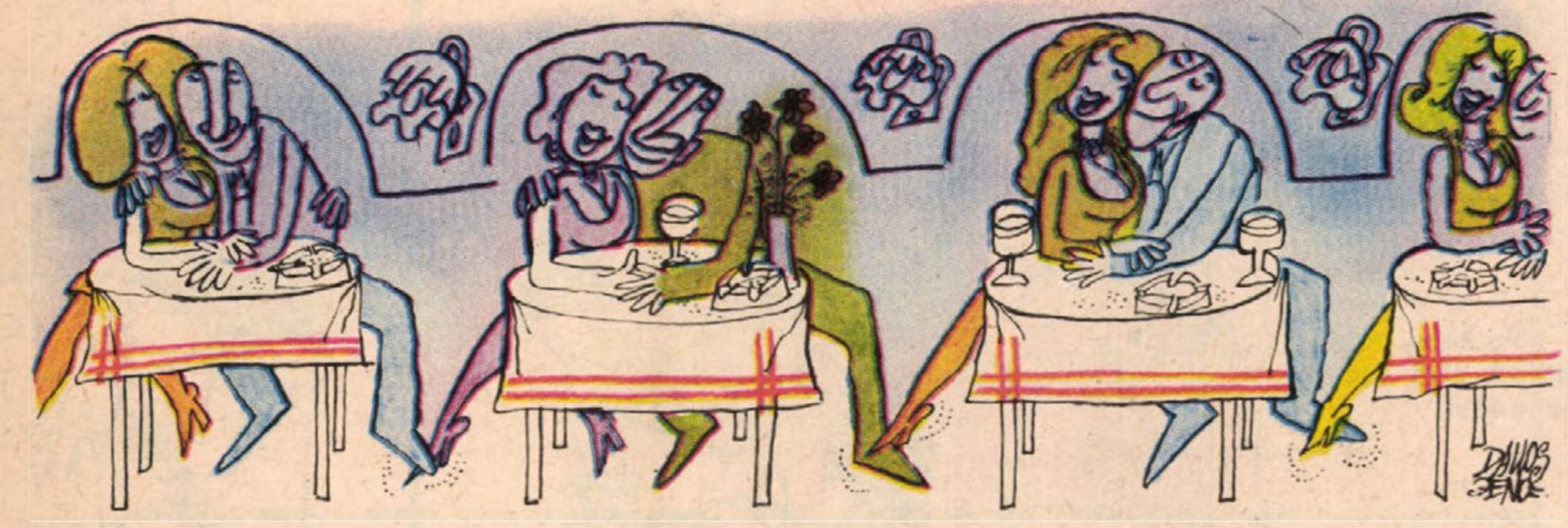
DALLOS JENŐ

– Mindenki azt keresi.

Szűr-Szabó József:

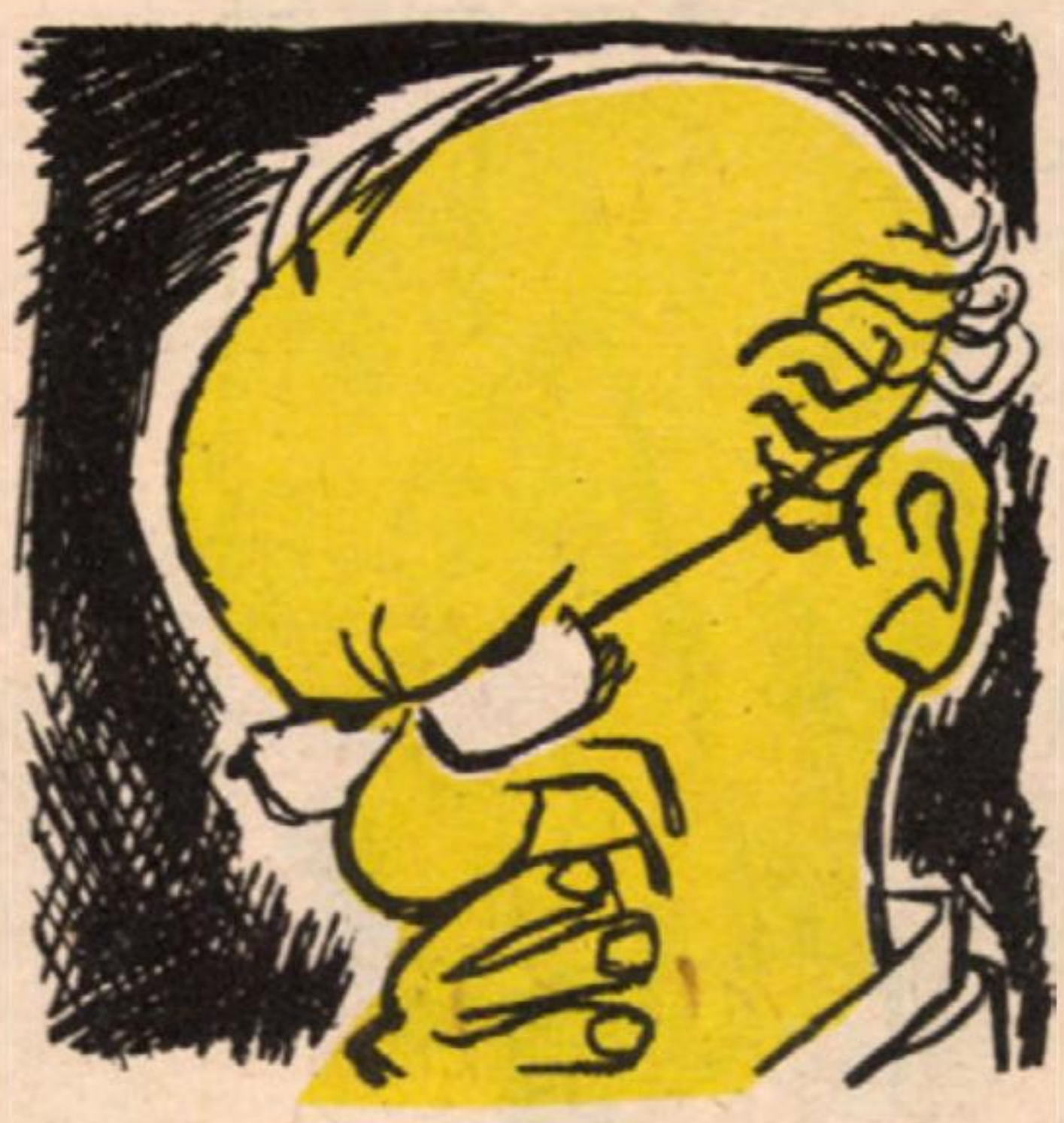

– Egyszer már megtaláltam, csak már nem emlékszem rá, hogy hol...

Tót Gyula:

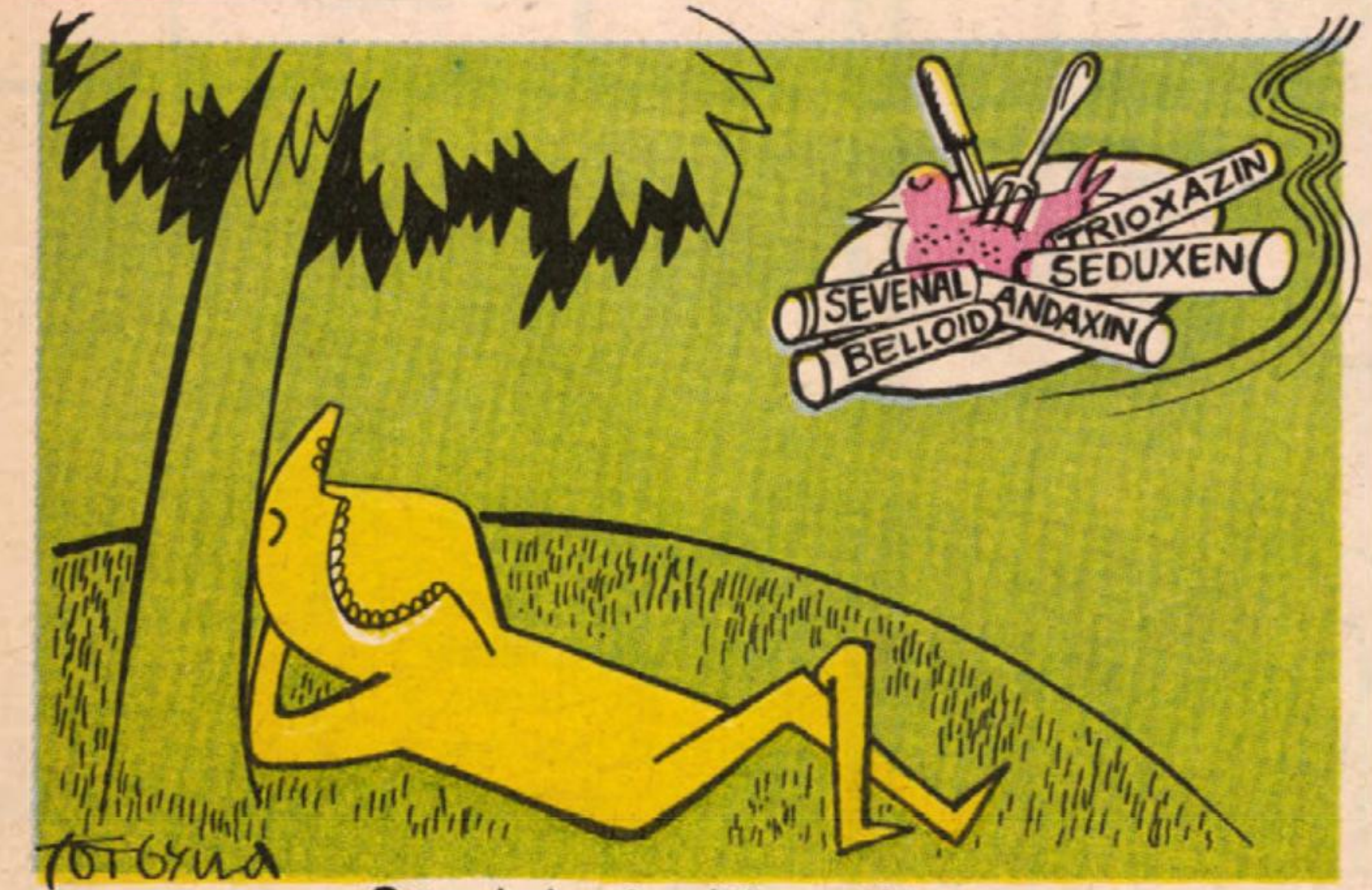
TRIOXAZIN
SEDUXEN
SEVENAL
ANDAXIN
BELLOID
TÓT GYULA

– Ott, ahol már eljött a Kánaán...

Endrődi István:

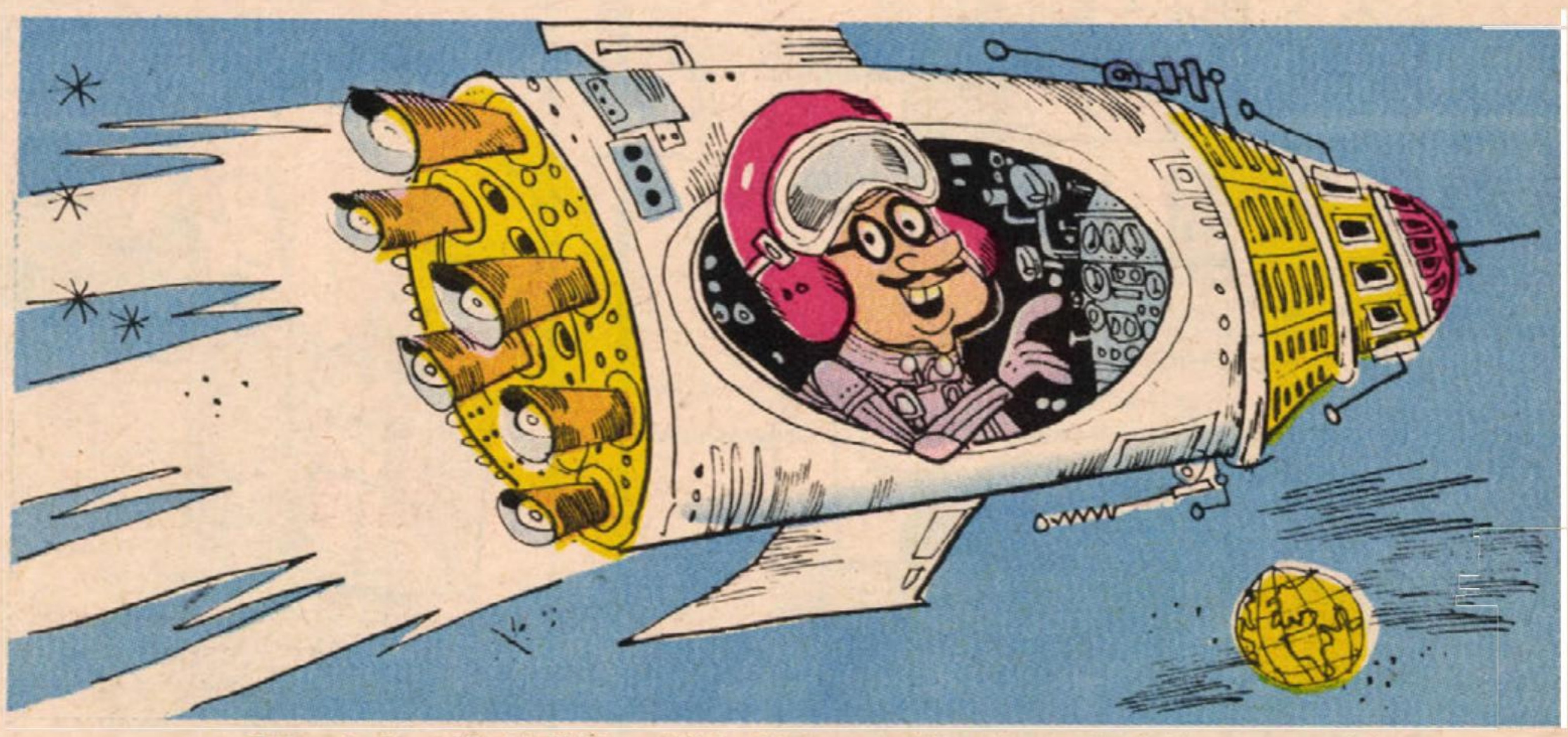

– Ott, ahol a főnöktől legalább 300 ezer kilométer távolságra vagyok!...

Barát József:

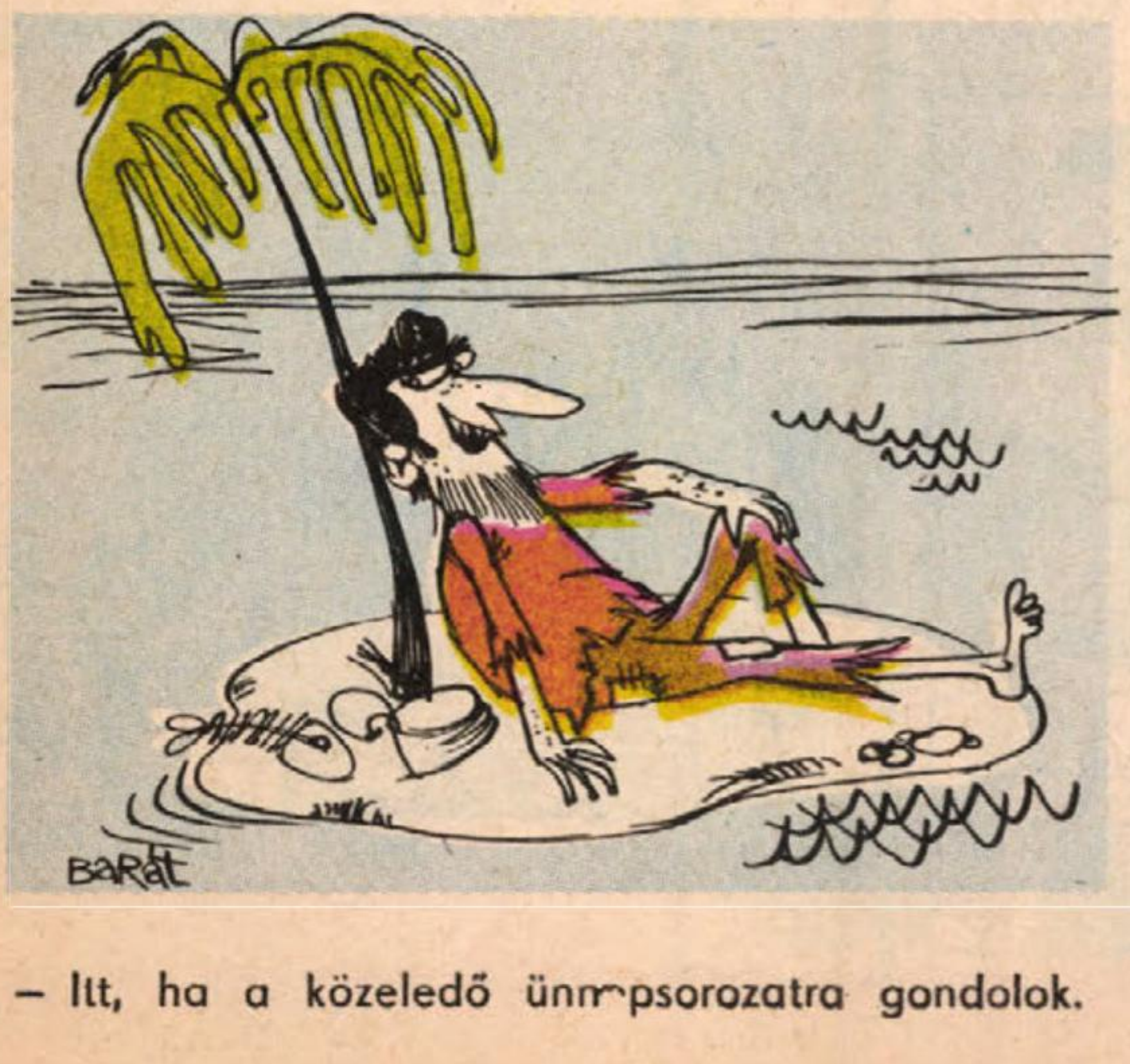

– Itt, ha a közeledő ünnepsorozatra gondolok.

Várnai György:

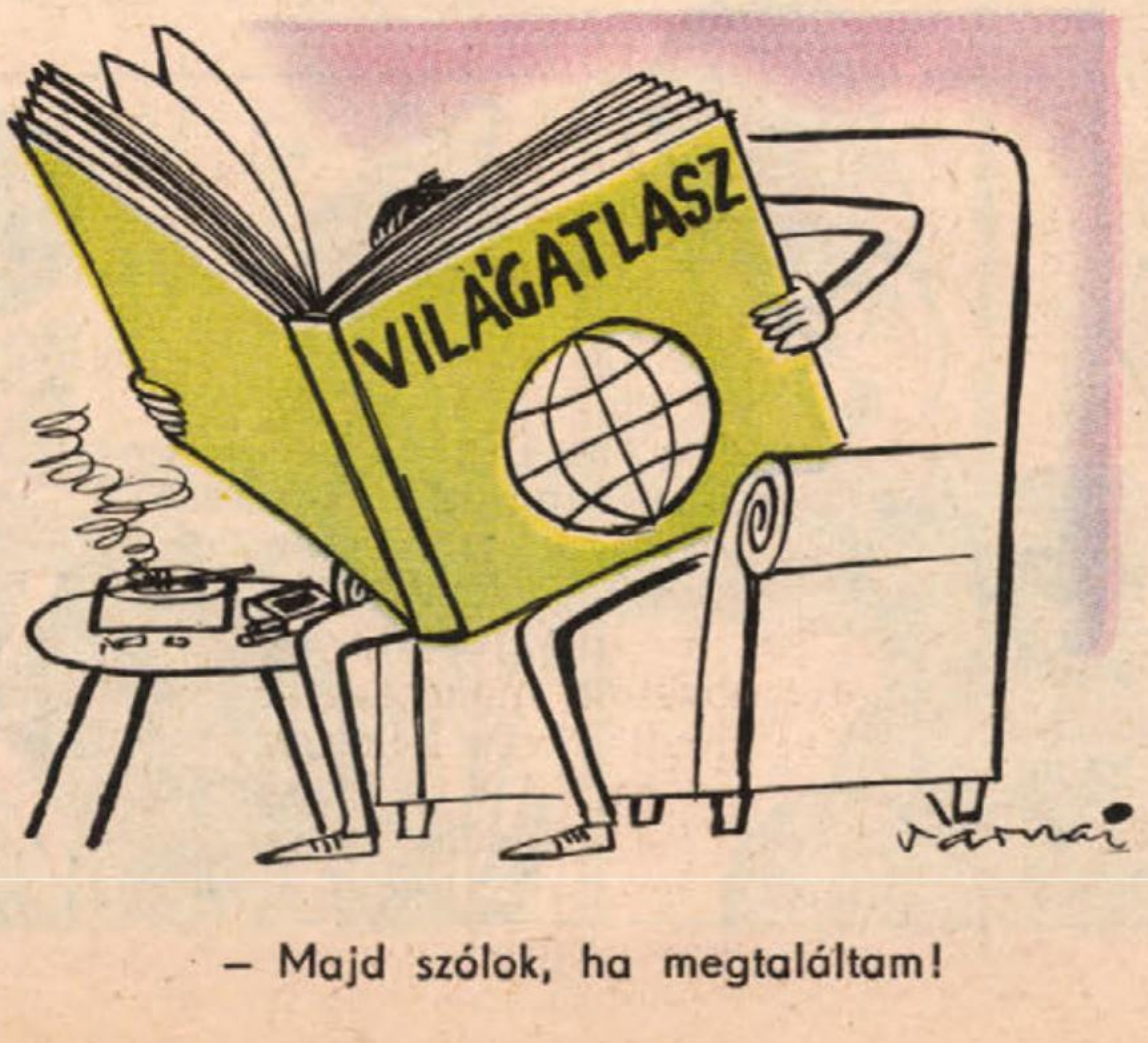
VILÁGATLASZ
Várnai

– Majd szólok, ha megtaláltam!

Balázs-Piri Balázs:

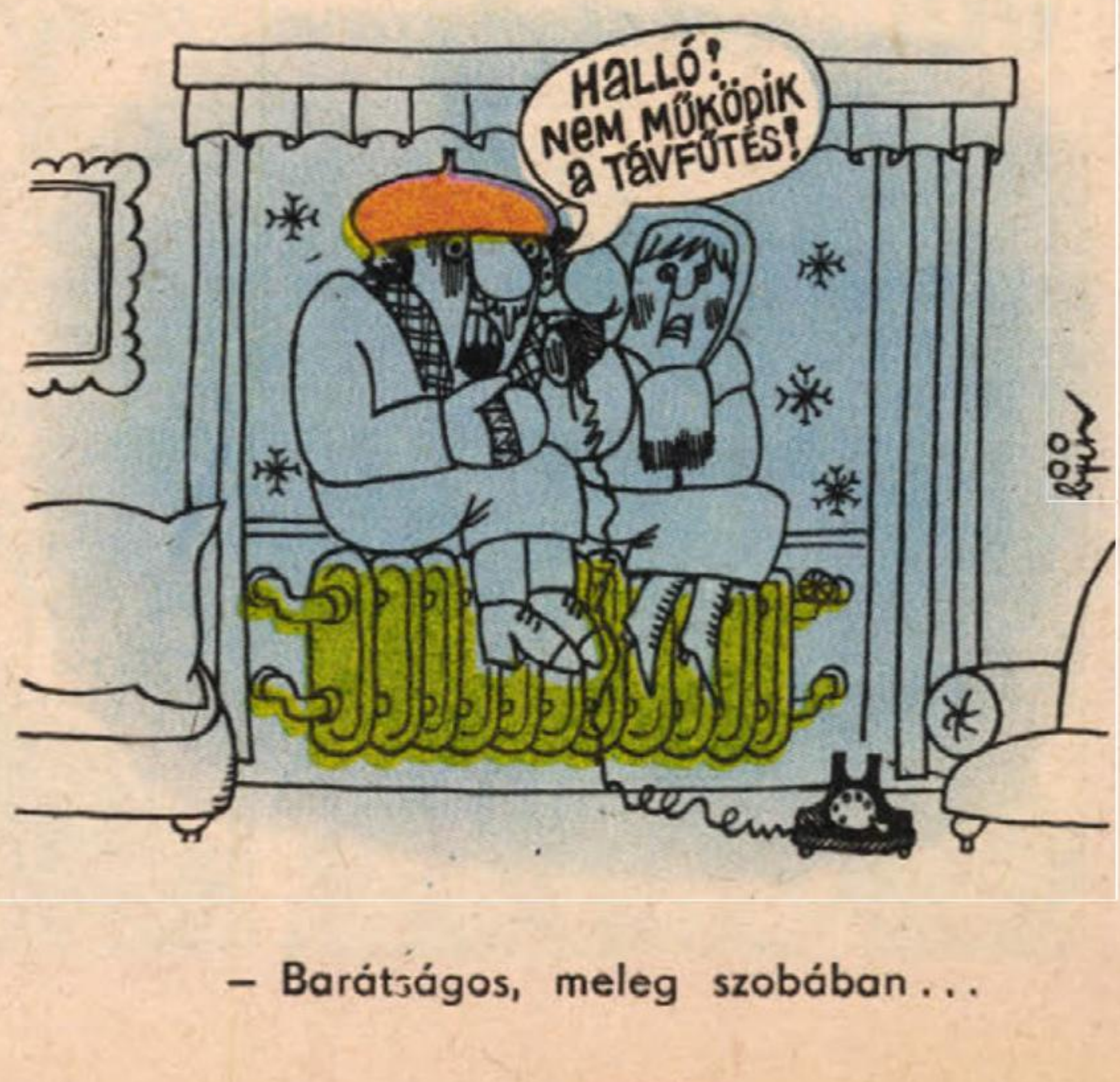
HALLÓ! NEM MŰKÖDIK A TÁVFŰTÉS!

– Barátságos, meleg szobában...

EMLÉK-KIÁLLÍTÁS

Az alábbi rajzokat Pusztai Pálnak, nemrégen elhunyt kedves barátunknak és kollégánknak szerkesztőségi íróasztalában találtuk.

UDVARIAS LOKÁLVENDÉG

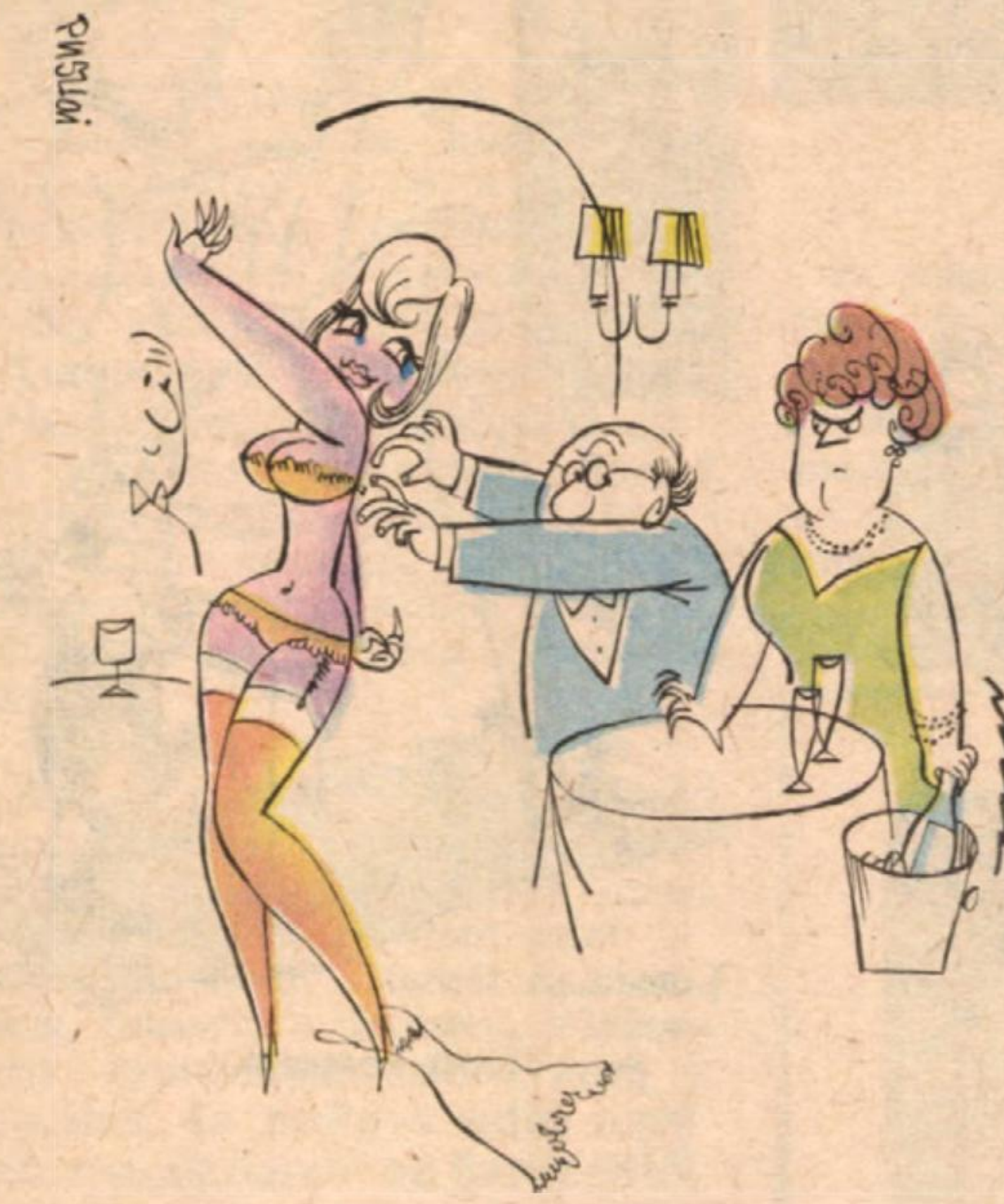

MAZSOLA

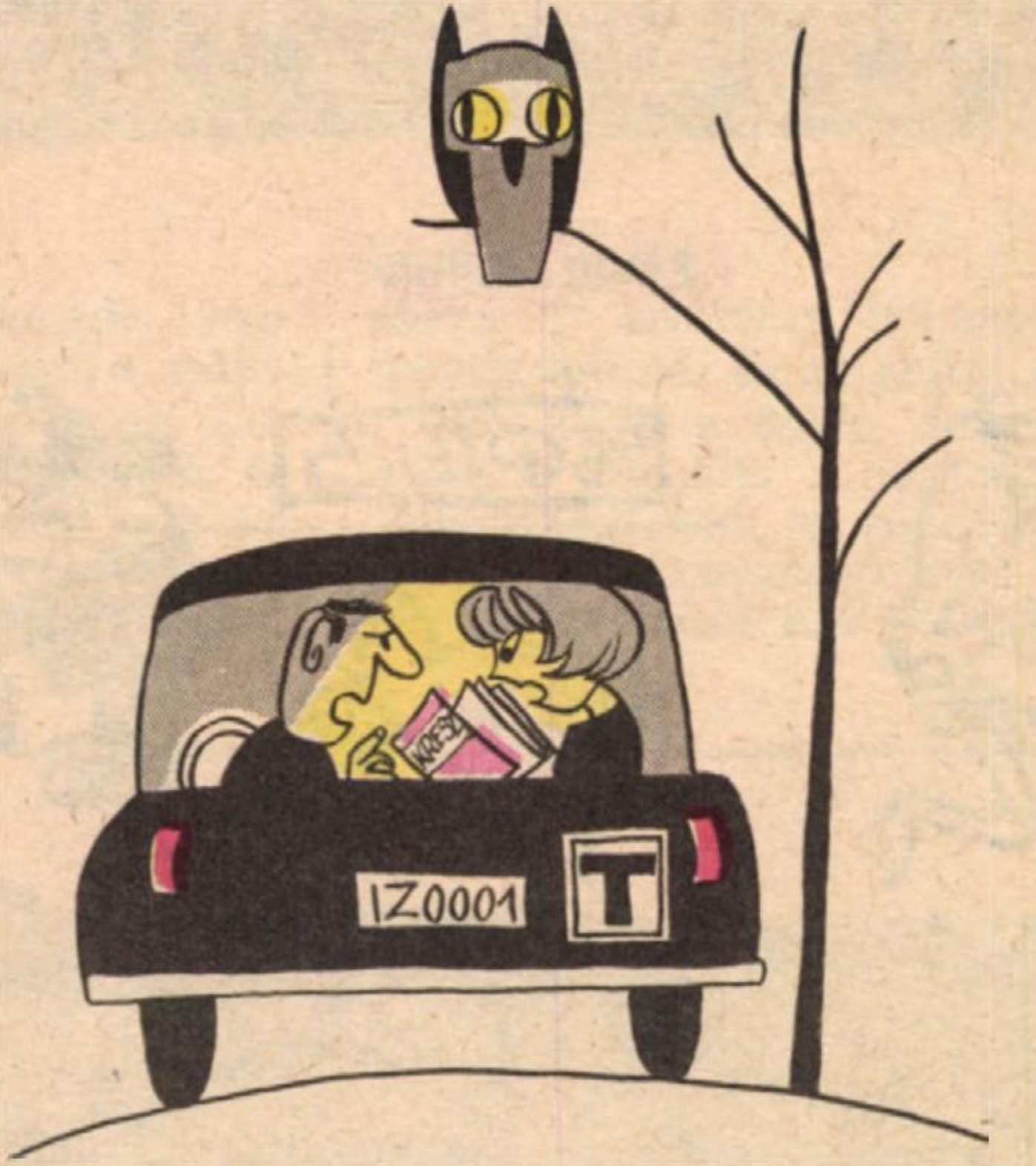

– Milyen jelzés lehet a pislogó kék-sárga fény?

EGY KIS FRISSÍTŐ

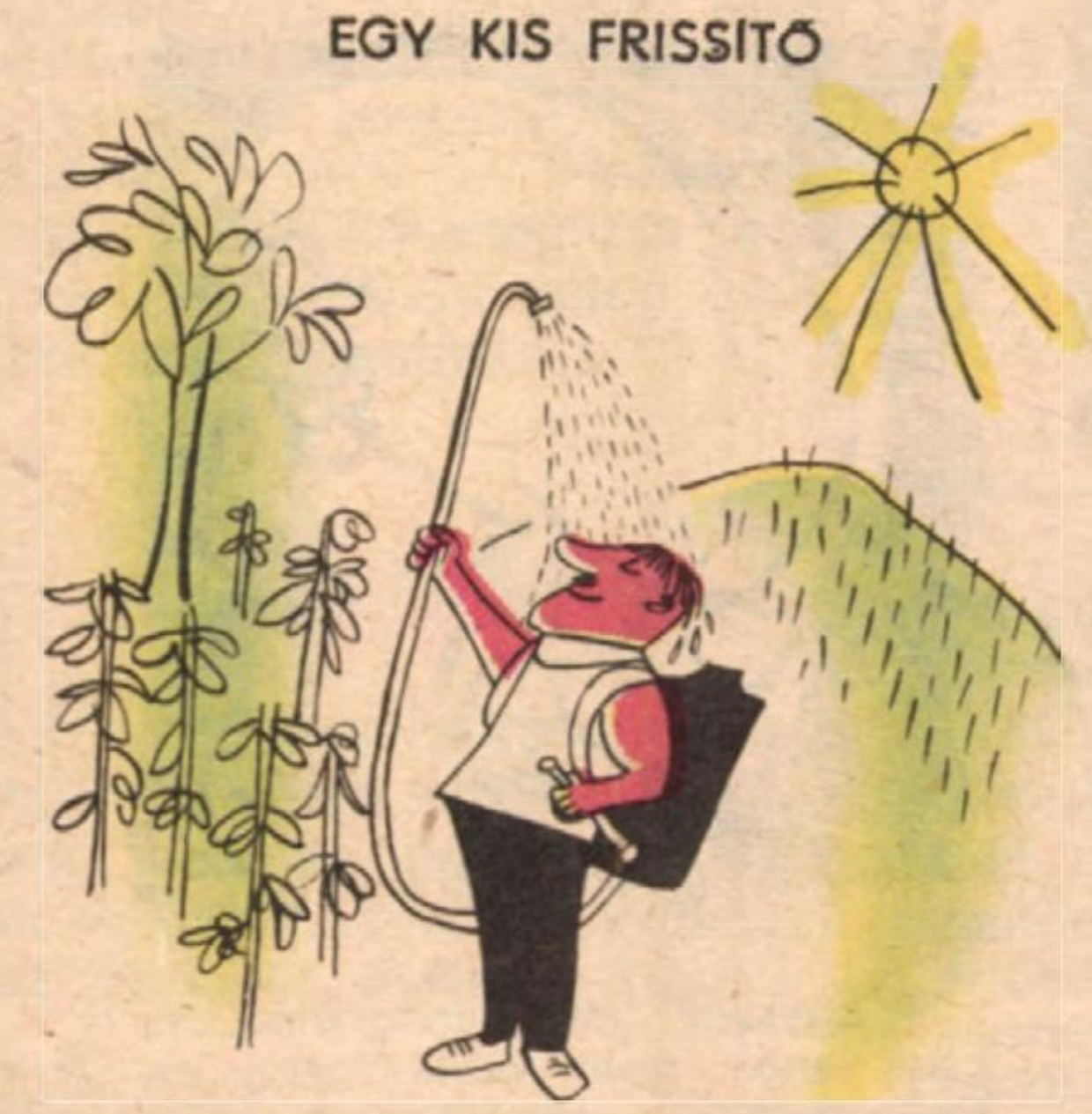

HÁZ-ÁTADÁS UTÁN

– Pucolás, fiúk! Itt az első csőrepedés!

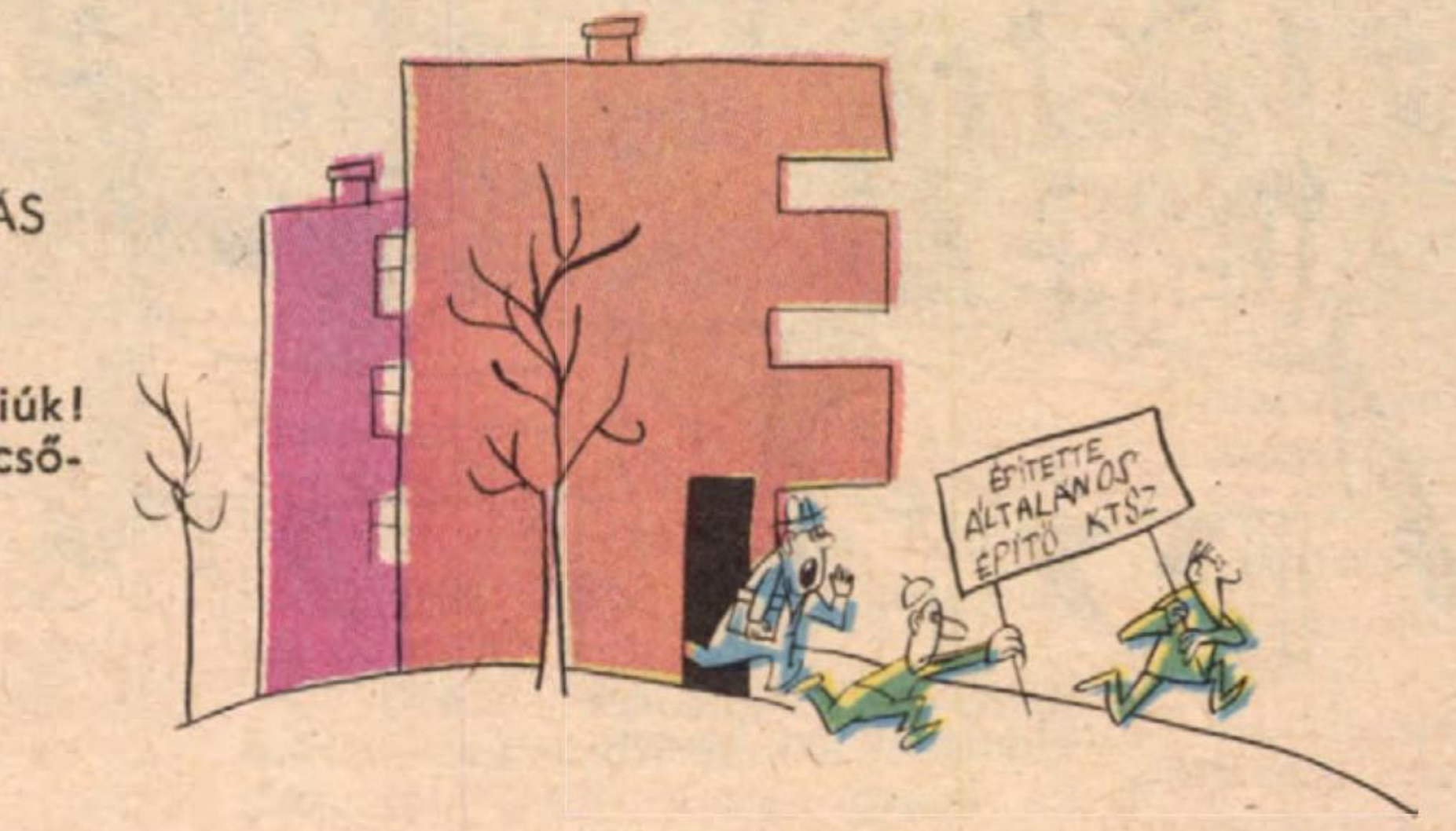
ÉPÍTETTE ÁLTALÁNOS ÉPÍTŐ KTSZ

NYUGDÍJASOK

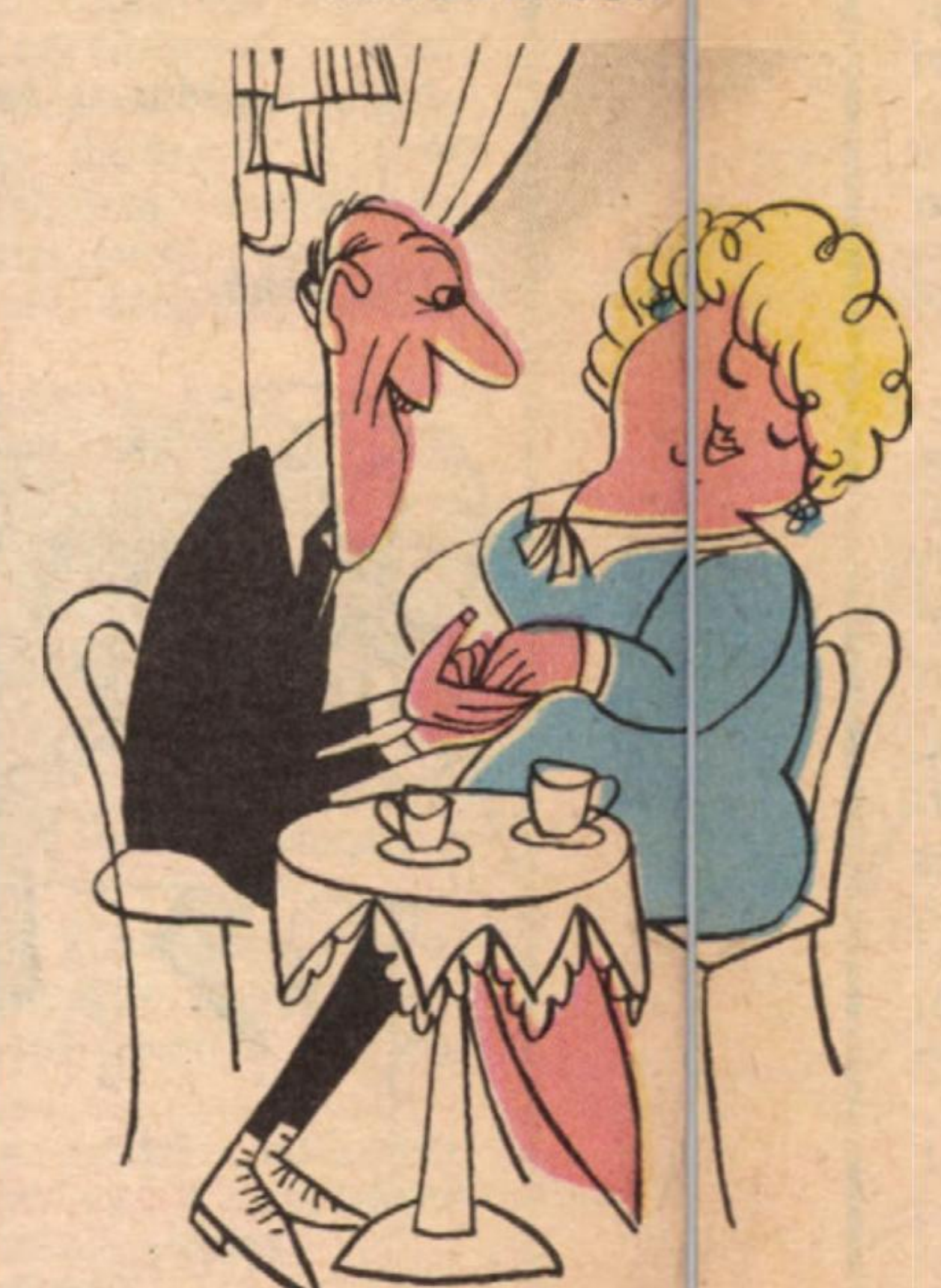

– Látja, Pirike, most végre ráérünk randevúzni.

ÉPÜL A KÓRHÁZ

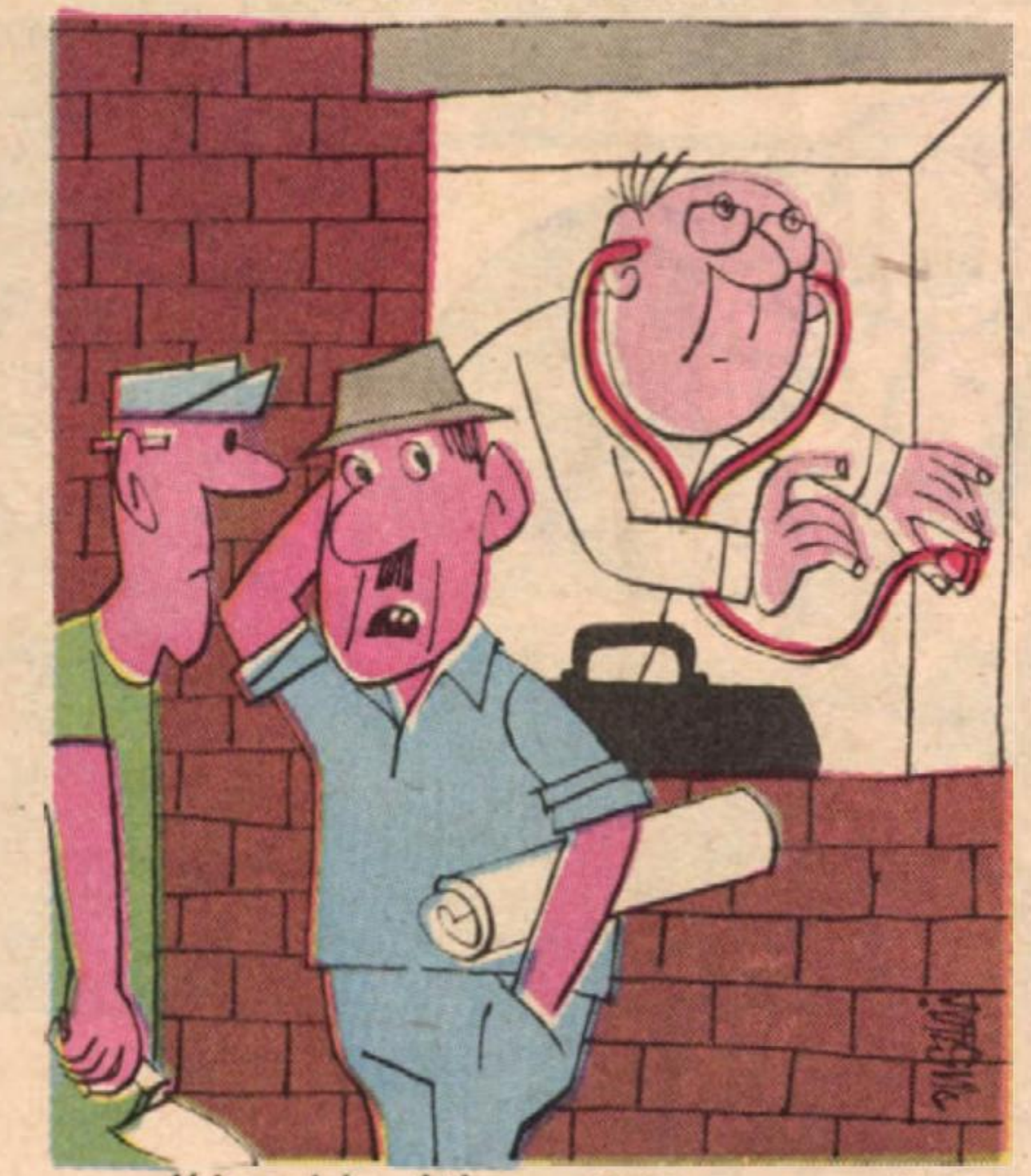

– Képzeld, kikopogtatja a rejtett hibákat.

MAKACS EMBEREK

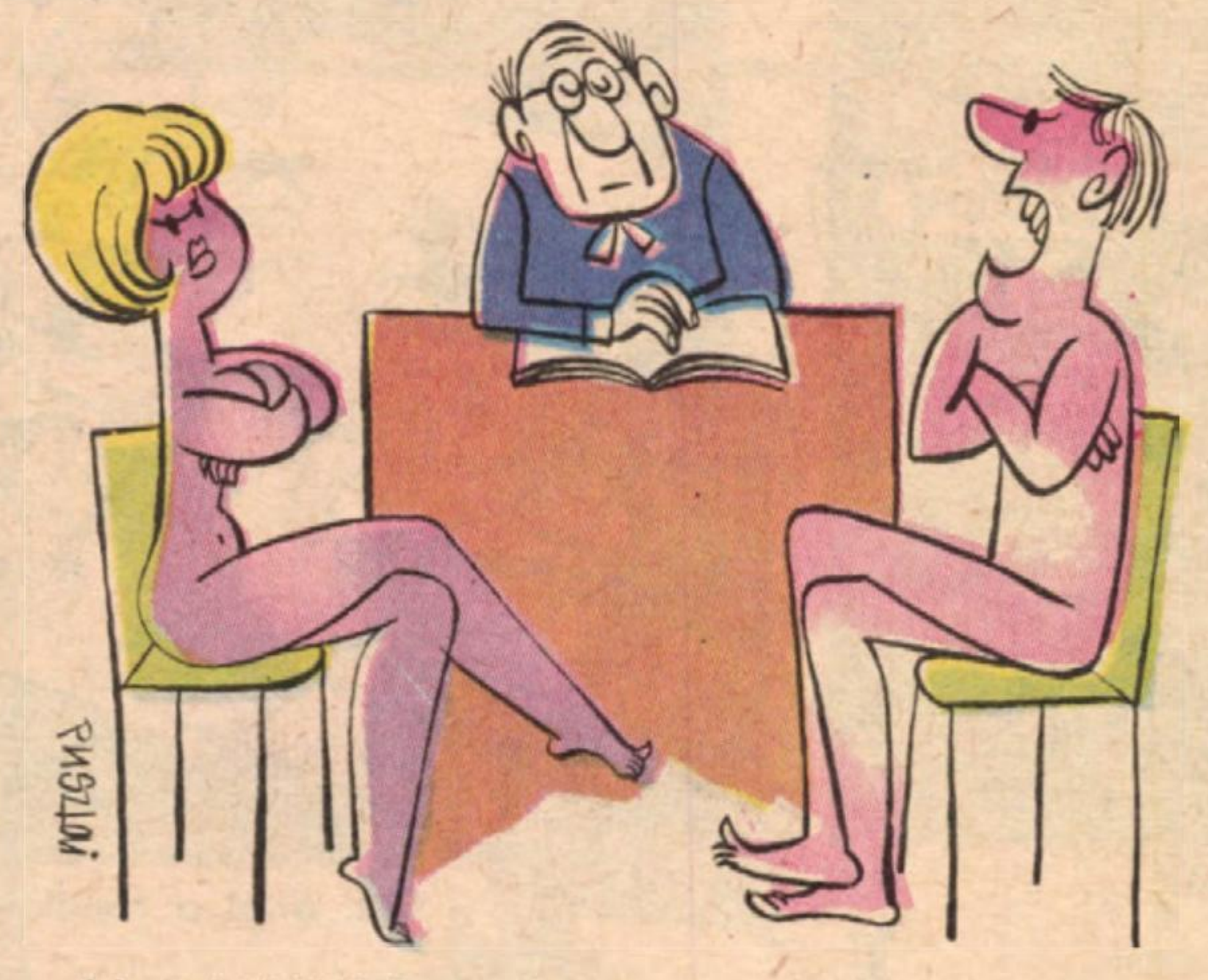

– Most béküljünk, amikor a pereskedésre ráment az utolsó ingünk is?

CSAK ŐSZINTÉN

– Köszönöm a kartársaknak, hogy végre nyíltan megbírálták a munkámat. Ezzel a mai termelési értekezletünket berekesztem.

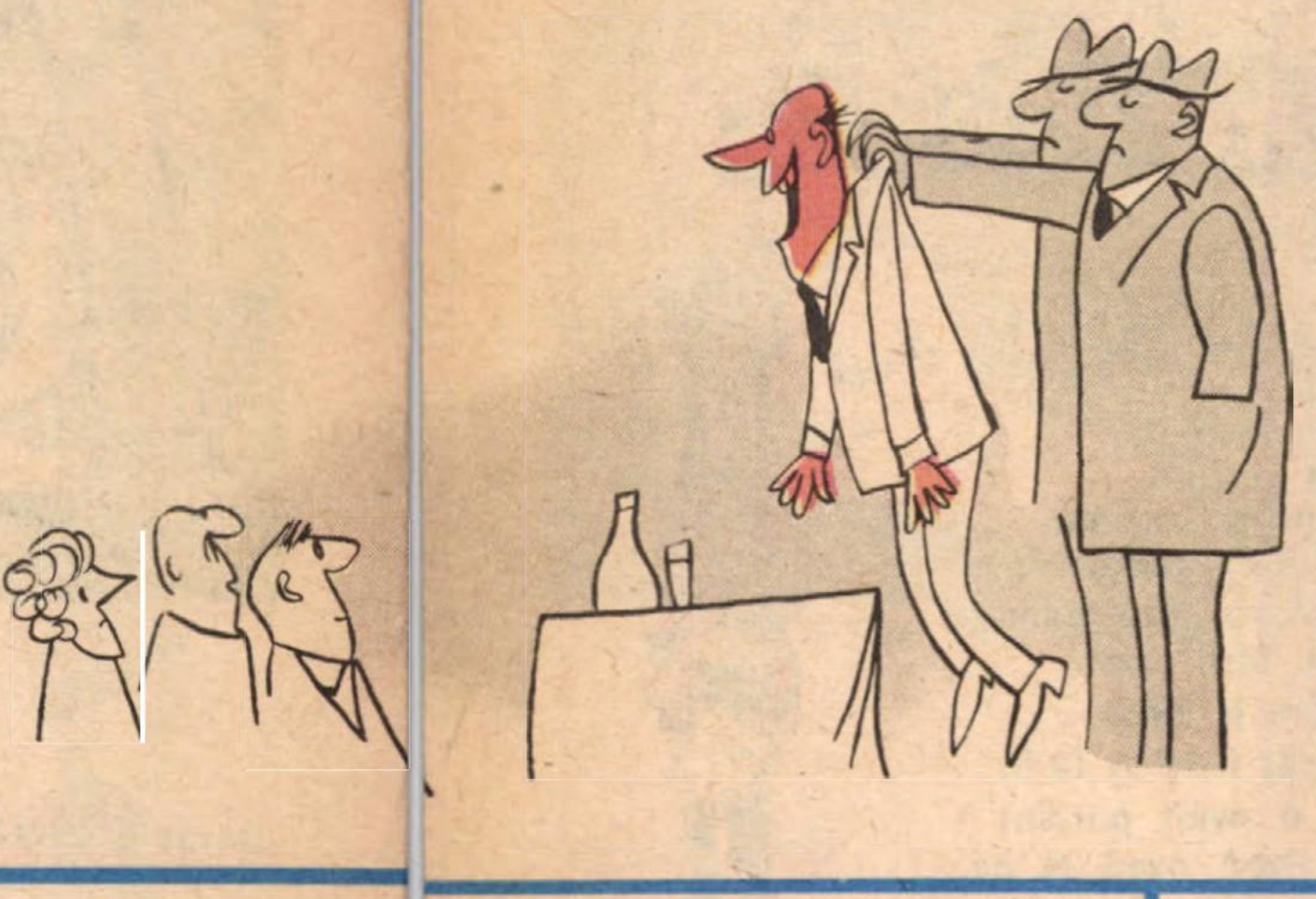

JUCIKA és a dinnyevásár

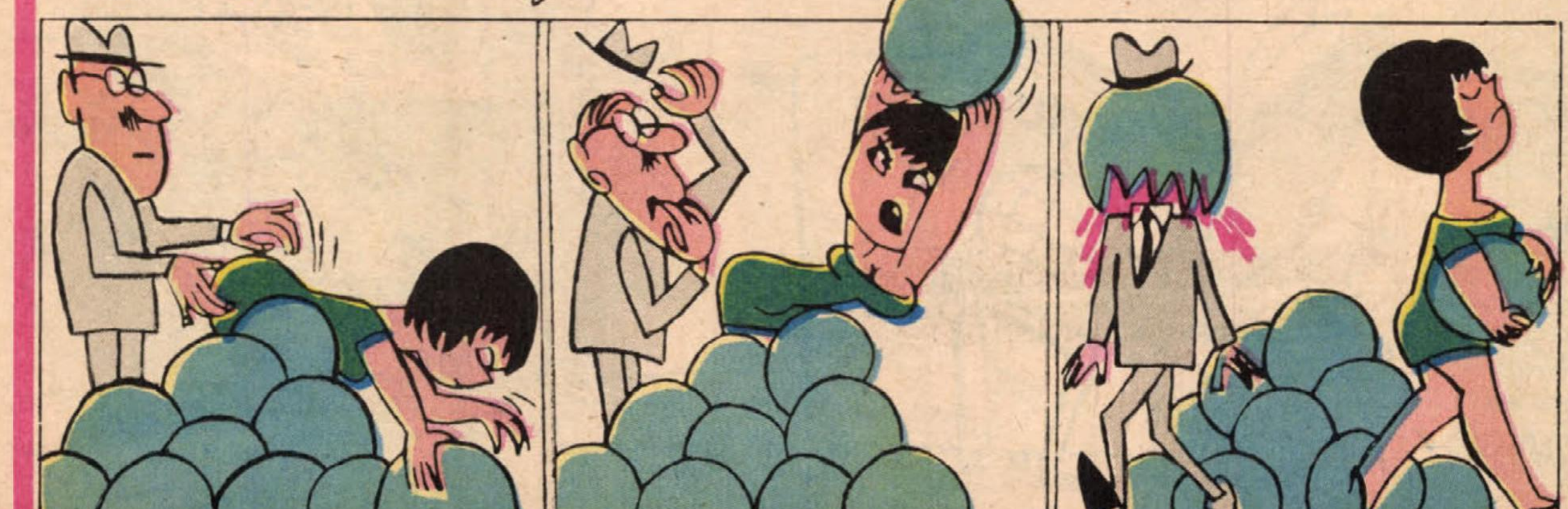

OSZTÁLYON FELÜLI ÜDÜLŐHELY

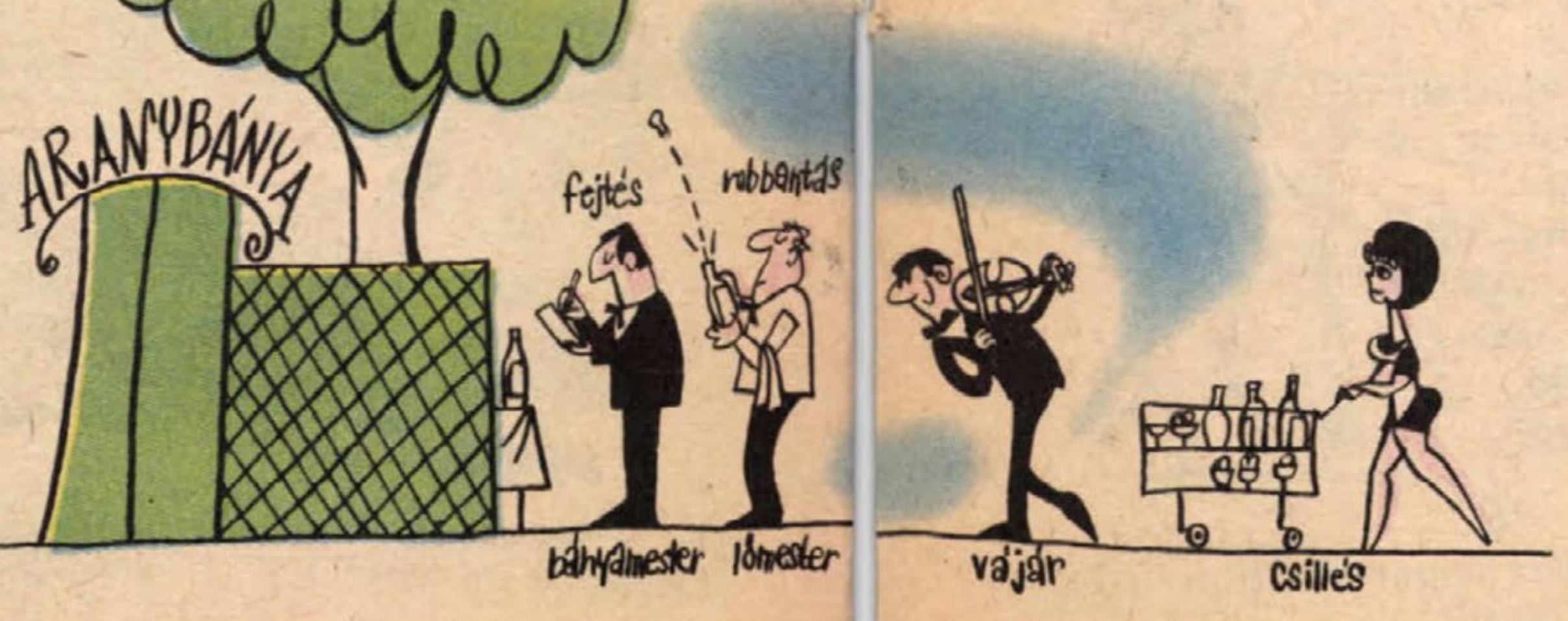
ARANYBÁNYA
fejtés
robbantás
bányamester
lőmester
vájár
csillés

FRONTÁTVONULÁS

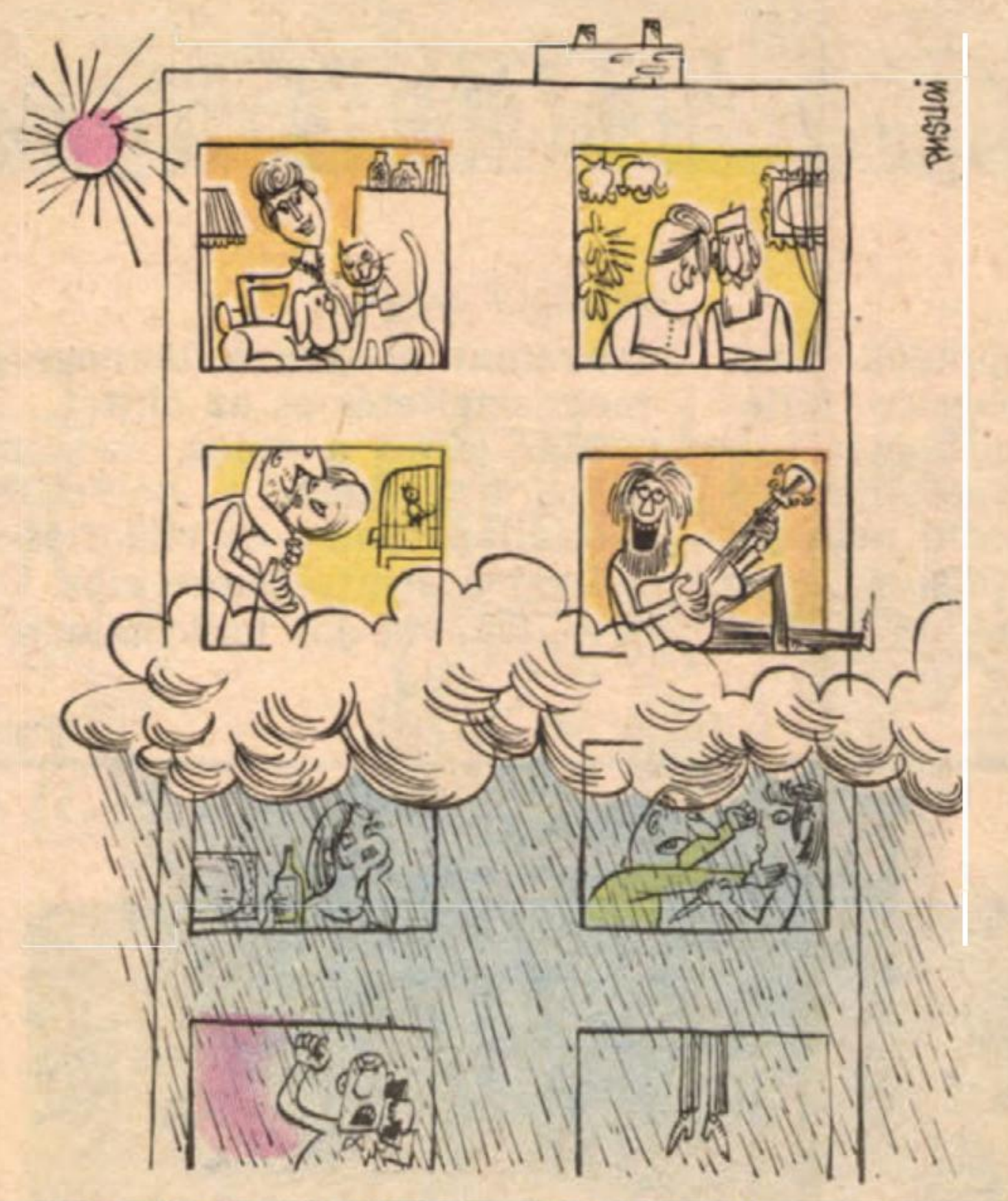

NAGYVONALÚSÁG

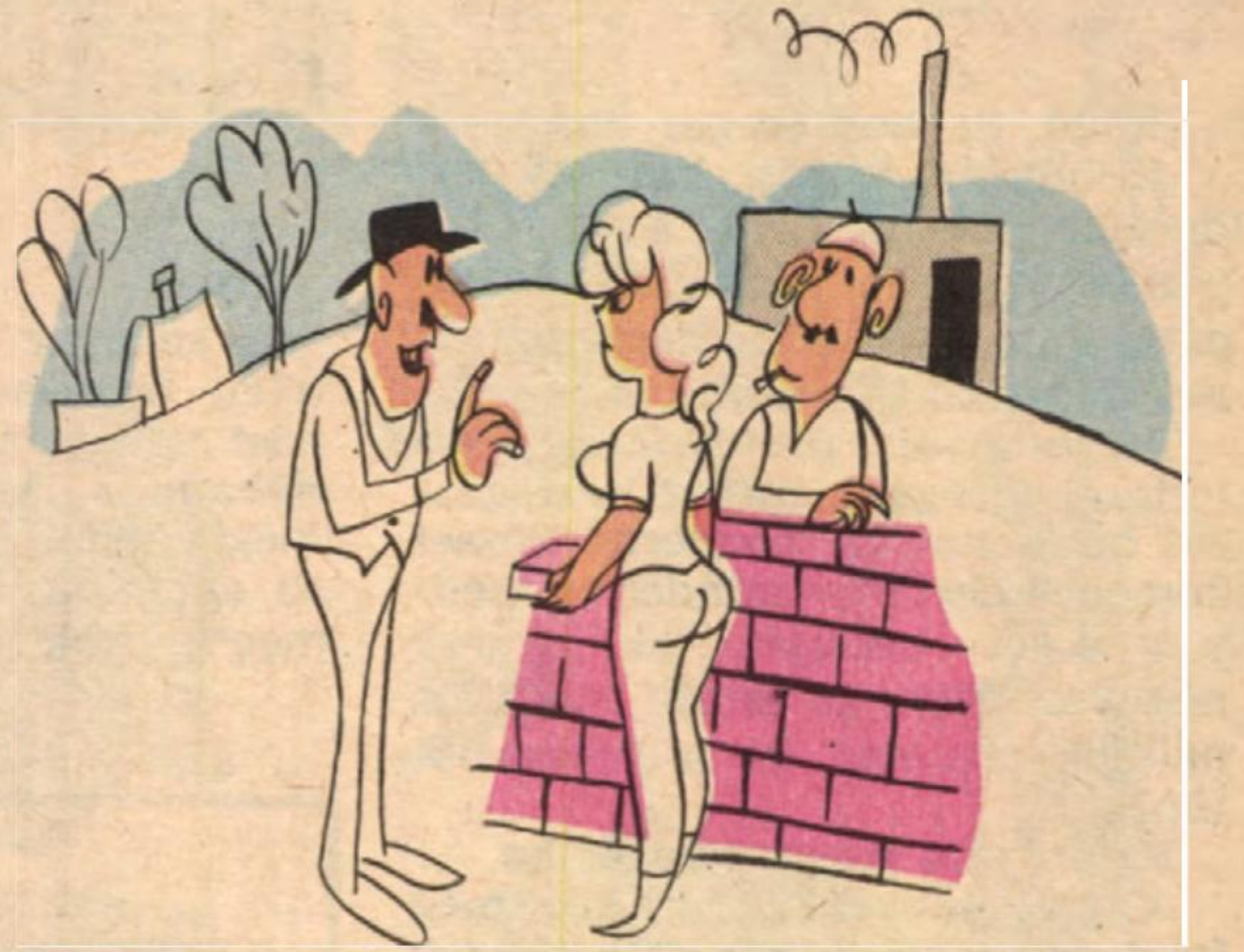

– No, most már kerestünk annyit a téglagyáron, hogy valami zöldséget is termelhetünk...

MŰSORZÁRÁS ELŐTT

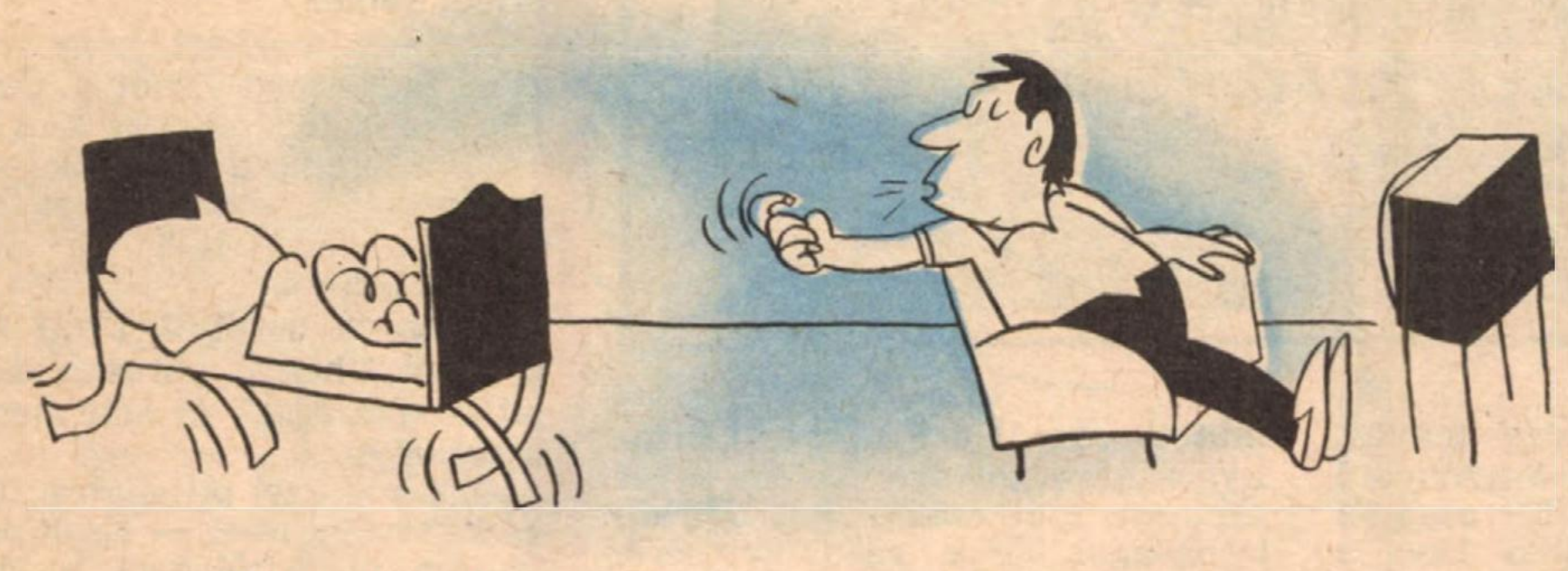

NEM MINDEN A TECHNIKA

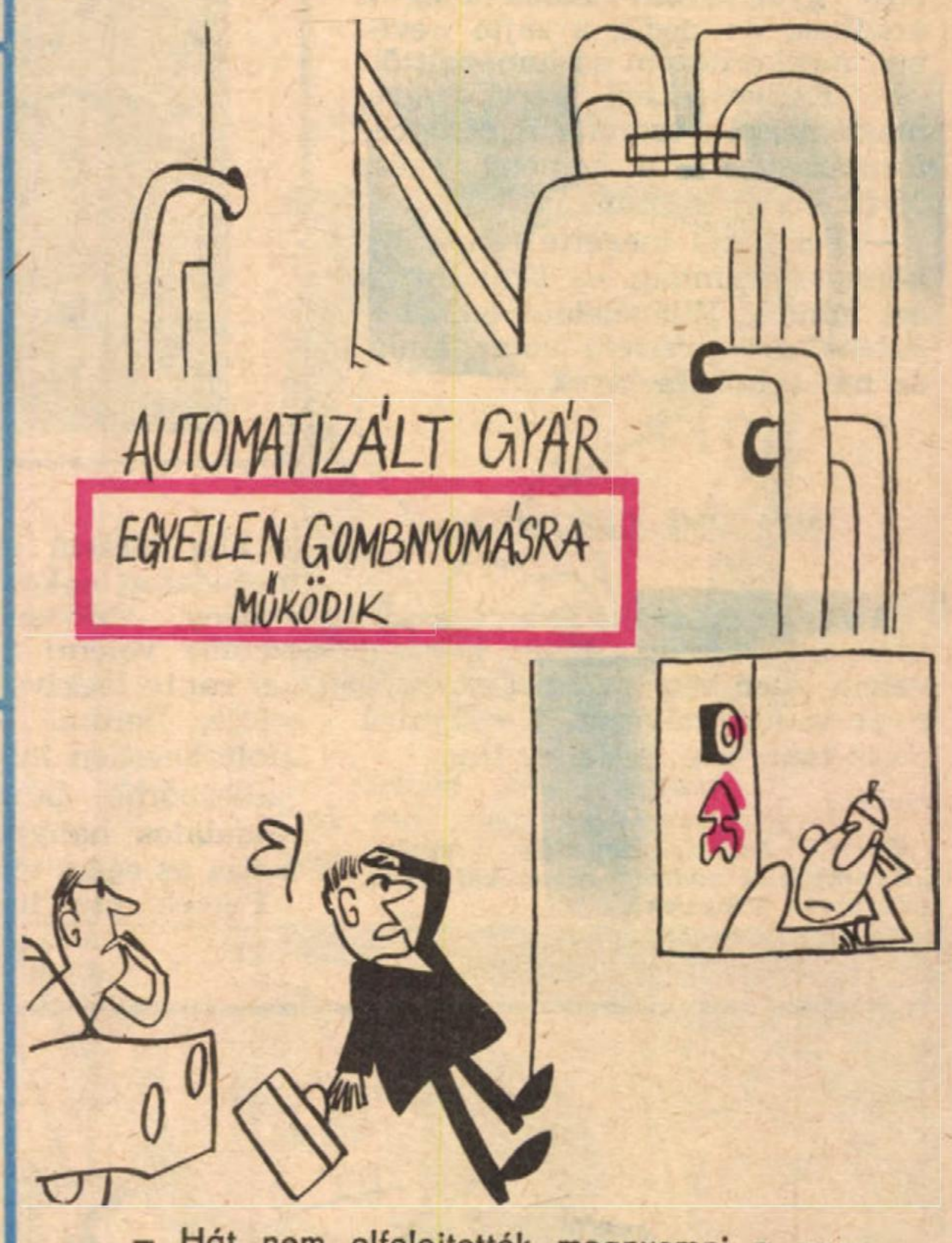
AUTOMATIZÁLT GYÁR
EGYETLEN GOMBNYOMÁSRA MŰKÖDIK

– Hát nem elfelejtették megnyomni a gombot?!

MŰEMLÉK-TÁBLA

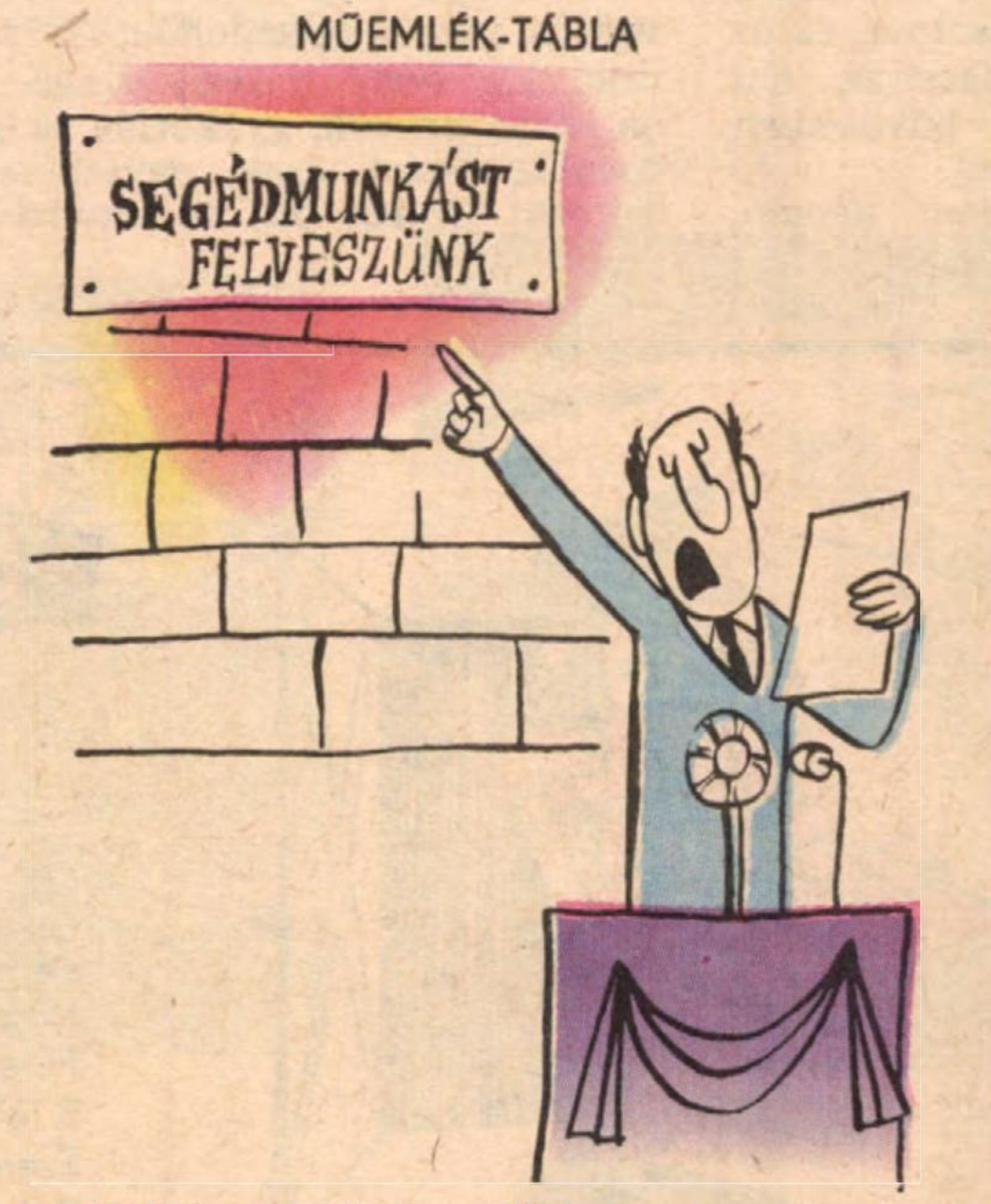
SEGÉDMUNKÁST FELVESZÜNK

– Vállalatok jöttek, vállalatok mentek, de a tábla mindig a helyén maradt.

TÚLÓRÁZÁS

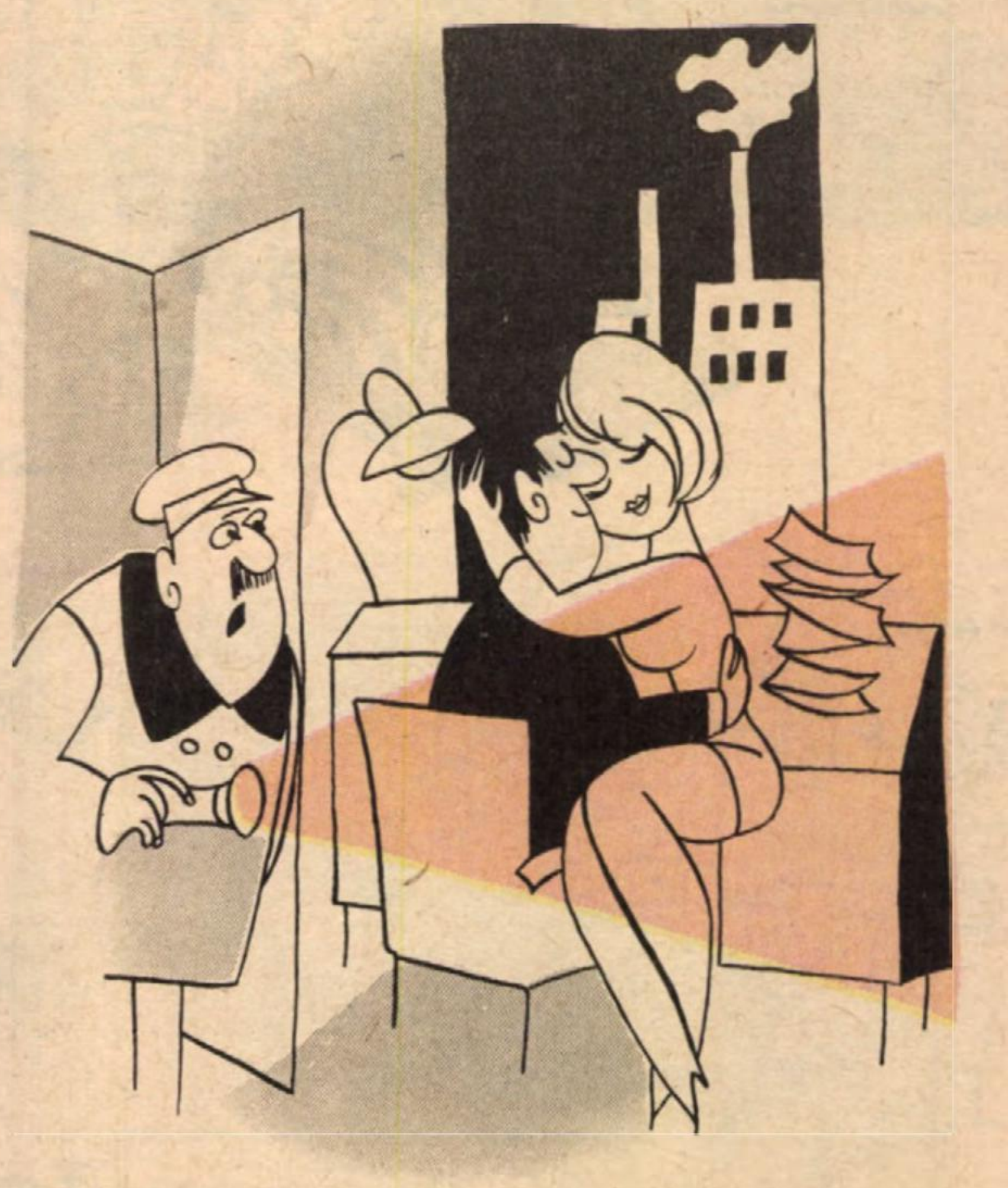

– Nem hittem volna, hogy ezzel is le van maradva a vállalat.

VIGYÁZNI KELL AZ ÚTJELZÉSRE!

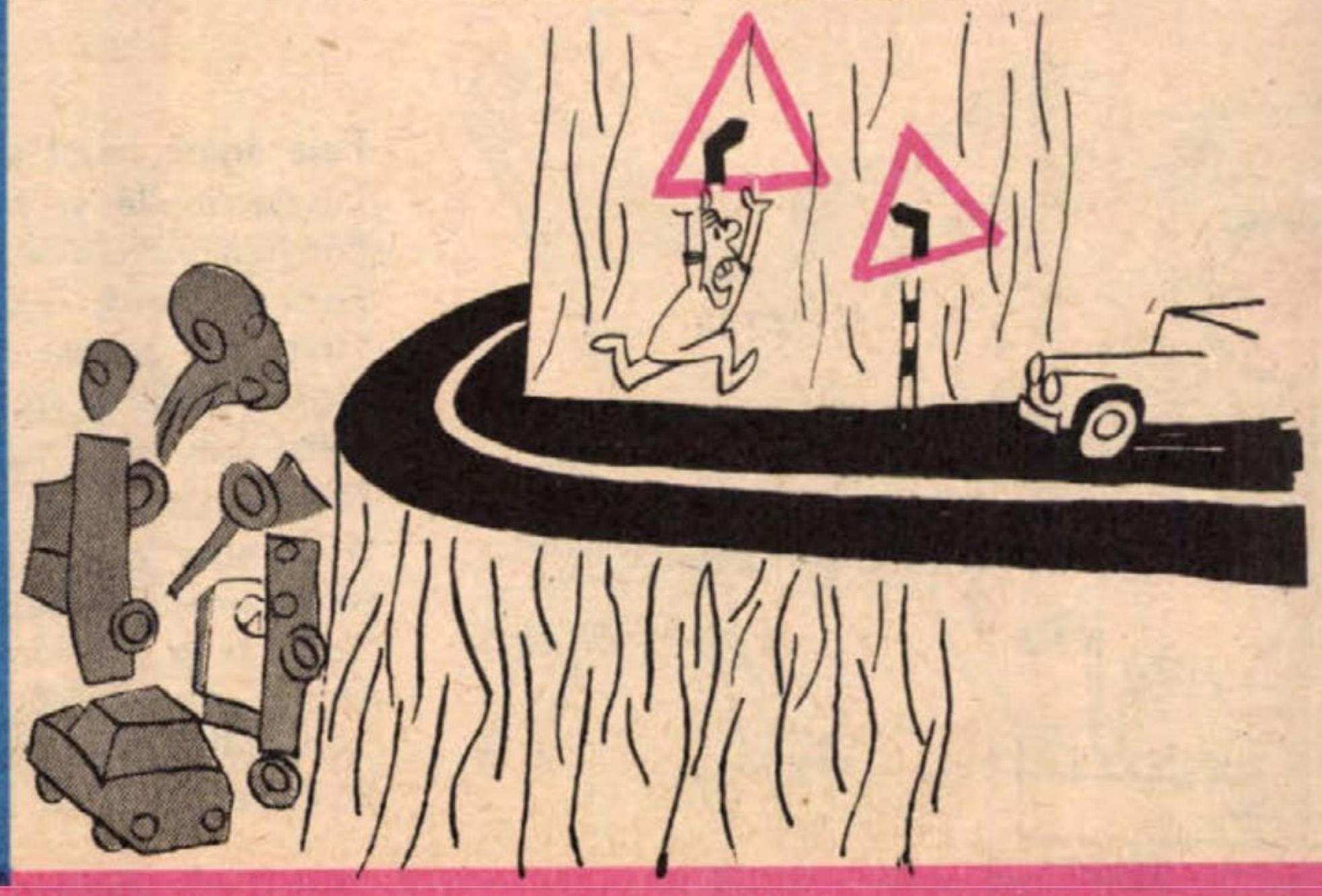

RENDHAGYÓ INTERJÚ

BÚCSÚZTATÁS

Rövid, de bensőséges ünnepség a Kohógyár füstös, kormos bölönceüzemében. Erre a néhány percre leállt a tíztonnás krampács, nem süvít a furherc, pihennek a vertikális kokillák.

Tanítványai, munkatársai, felettesei virággal, meleg kézfogással búcsúztatják Zonderka József kemencemestert, mindenki kedves Laci bácsiját, aki kerek negyven éven át szinte megállás nélkül formázta itt a tüzes bölöncét.

És aki ma megy nyugdíjba.

A szakszervezeti bizalmi még felolvas néhány keresetlen szót, aztán ki-ki siet a dolgára, mert a sistergő bölönce nem vár!

Döngve csap le ismét a krampács, felsüvít a furherc, vörösen izzó gyurmáccal telnek meg a kokillák, én pedig a sajtó nevében megkérdezem az ünnepelttől:

— Kedves Laci bácsi, ugye, maga nagyon szerette a bölönceformázást, ezt a kemény, egész férfit követelő munkát?

— Fene, aki megette — mondja könnyes szemmel. — Utáltam én azt mindig. Világéletemben táncdalénekes szerettem volna lenni, de hát a körülmények...

NAPJAINK CARUSÓJA

A Budapest-szálló üvegteraszán ülök, körülöttem a budai hegyek, velem szemben pedig Operaházunk vendégművésze, a világhírű olasz tenorista, Settanta Uno.

A magyar zenerajongók végtelen örömére, a maestro fellépést vállalt a Lammermoori Luciában, a Don Pasquale-ban és még valamiben, hirtelen nem jut az eszembe, nem csoda, teljesen meg vagyok zavarodva. Még most is alig hiszem el, hogy tényleg megadatott nekem ez a gyönyörű élmény, valóban ő ül szemtől szembe velem! Settanta Uno, a bel canto legkiválóbb mai képviselője, Bellini, Verdi, Donizetti utolérhetetlen tolmácsolója, ez az emberbőrbe bújt pacsirta, aki csodálatos hangjával bűvöletben tartja az egész világot!

Percek óta bámulom némán, szavamat elvette a boldogság, a megtiszteltetés és az áhítat.

Már kínos a dolog, de szerencsére ő megérti a helyzetet, a lelkiállapotomat, és világfias mosollyal a segítségemre siet.

— Ön, ha jól hallottam a bemutatkozásnál, újságíró. Bizonyára kérdezni akar tőlem egyet és mást. Hát csak rajta, bátran, készséggel állok rendelkezésére. Mi érdekli?

— Drága maestro — veszek erőt a meghatottságomon —, tudom jól, hogy milyen drága az ön ideje, próbák, gyakorlás, és így tovább, ezért csak egyetlenegy kérdést tennék fel, ha szabad... Tessék megmondani, ez a garbónyakas sárga pulcsi, amit viselni tetszik, nem eladó véletlenül?

AZ ELSŐ CSŐLAKÓ

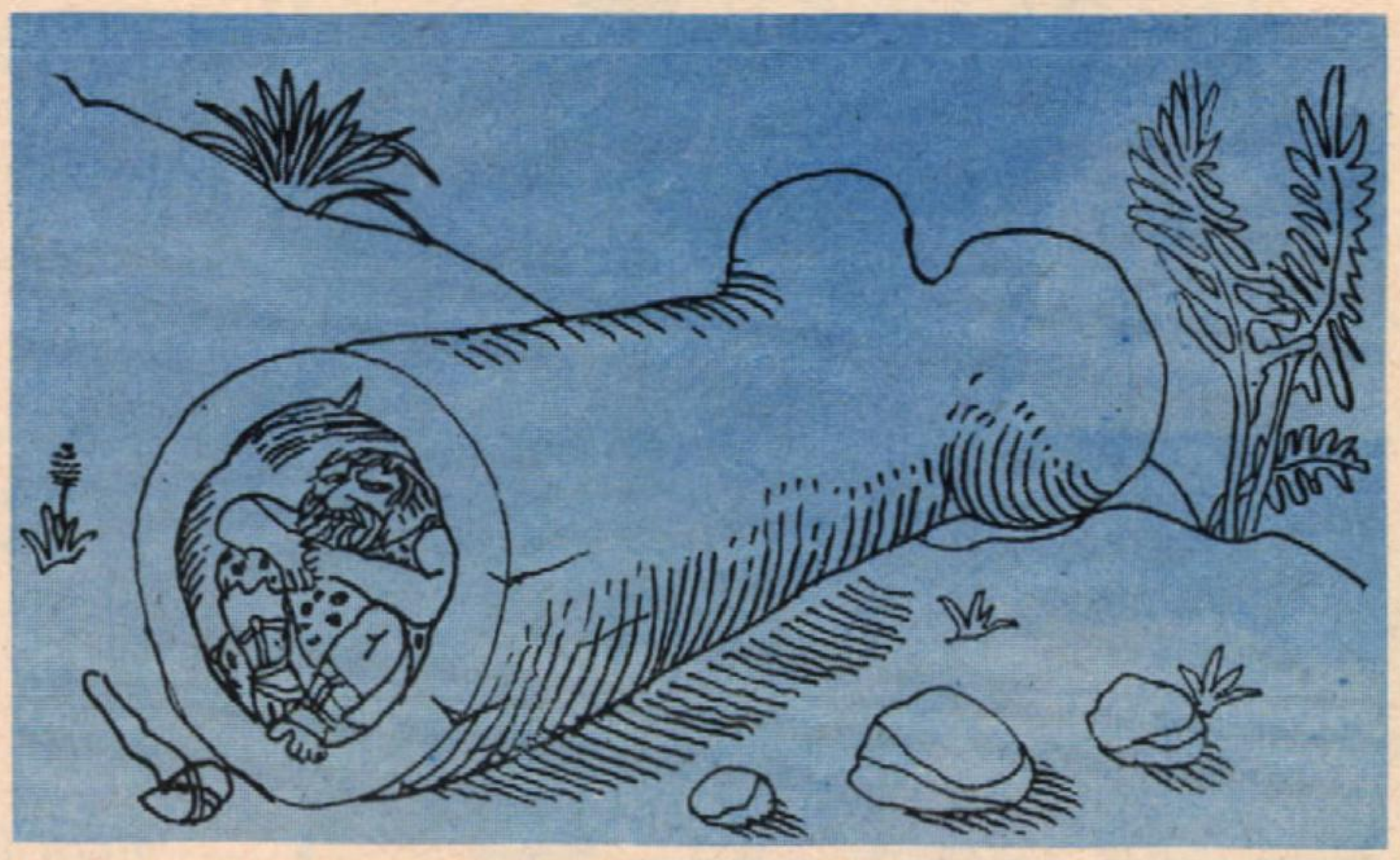

A BAJNOK

Jóllehet még csak pirkad, már csak az edzőt találtam a pályán. Elmondta, hogy az alapozáson szerencsere túljutottak, most a formába hozás végénél tartanak, napról napra fokozzák a terhelést. Ernő reggelenként öt órakor már a budai hegyekben fut, tíz kilométer az adagja, aztán súlyemelés következik, majd talajtorna, úszás, birkózás, kerékpározás, és lazításul Ernő még felaprít két öl tűzifát.

Közölte továbbá, hogy Ernő fogcsikorgatva, hallatlan akarással és önfegyelemmel, igazi sportember módjára végzi a gyakorlatokat, így aztán ő, a jövő heti gummersholmi nemzetközi versenyen, feltétlenül a dobogóra várja Ernőt, sőt titokban aranyérmet remél.

Utoljára megkért, hogy ne nagyon faggassam Ernőt a verseny kilátásai felől, mert ez káros hatással lehet a bajnok idegi pszichózisára, márpedig azon sok múlik!

Megígértem.

Végszóra befutott Ernő a hegyekből, lihegve, porosan, de hallatlan akarással, és már sietett is a súlyzókhoz.

— Csak egy pillanatra, Ernő! — állítottam meg. — Csak annyit áruljon el: kitől tart a legjobban?

Gondolkodás nélkül válaszolt, látszott, hogy ez a probléma szüntelenül foglalkoztatja:

— A vámosoktól!

Kürti András

Kürti András—Hegedűs István: „Nyomjuk a sódert" című kötetéből. (Kozmosz könyvek).

FIGYELMES KISZOLGÁLÁS

– Itt a barkácskészlet, amit kértek...

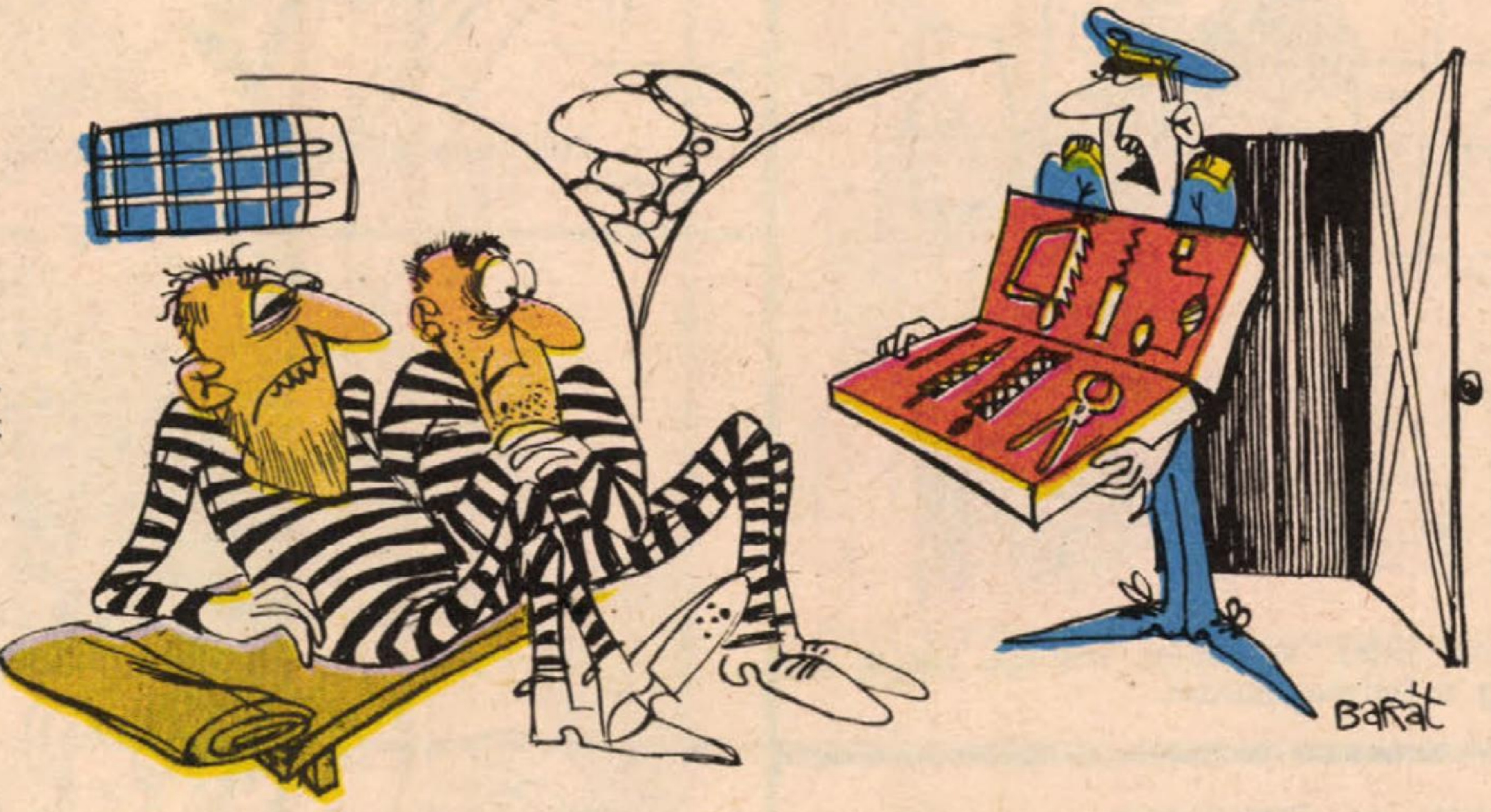

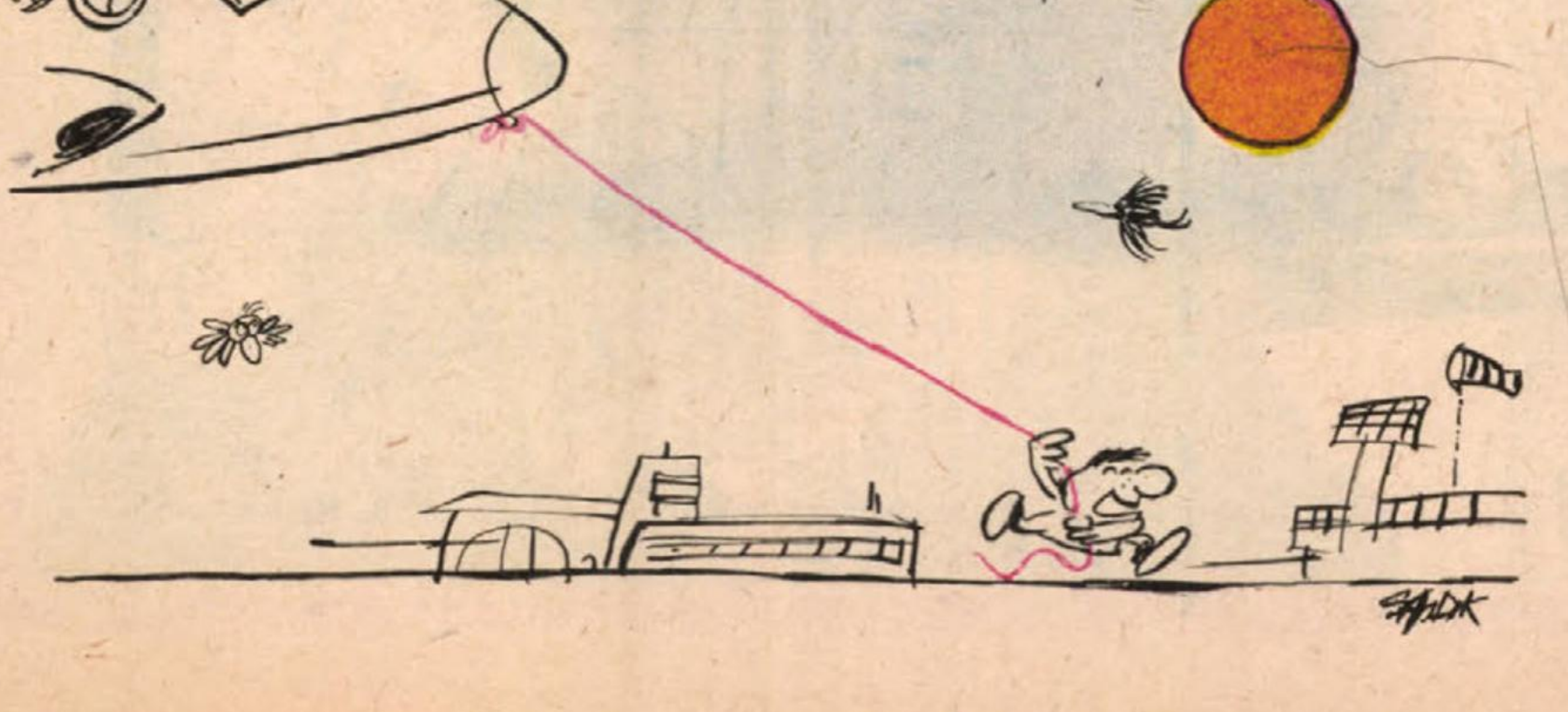

JÁTÉK

– A srác a reptér főnökének a kisfia. Nagyon el van kényeztetve.

DIVAT DALOCSKÁK

I.

Ma a férfi hivatott
Diktálni a divatot.
Férfinak ma az a bája,
Hogy ha úgy öltözködik, mint
Ferencz Jóska nagymamája.
S e nőies férfi-divat
Szemléletére is kihat:
Baboskendőt hord a férfi,
Hölgynek ő nyújt parolát,
S neje helyett nyeli el az
Antibébi pirulát.

II.

Feleségem, mint egy lord:
Lüszter-mellényt hord.
Lányom viszont egy lehordott
Farmert hord, egy kopott kordot.
Fiam, aki zenész fajta,
Három fodros szoknya rajta.
Jómagam sem vagyok fából,
Nem maradok le a mából:
A babám az Debóra,
Mindenem a zsebóra,
Adok is a zsabóra,
Úri – divatszabóra.
S ha jobb társaságban forgom,
A cugehört kívül hordom!

(somogyi)

GICCS

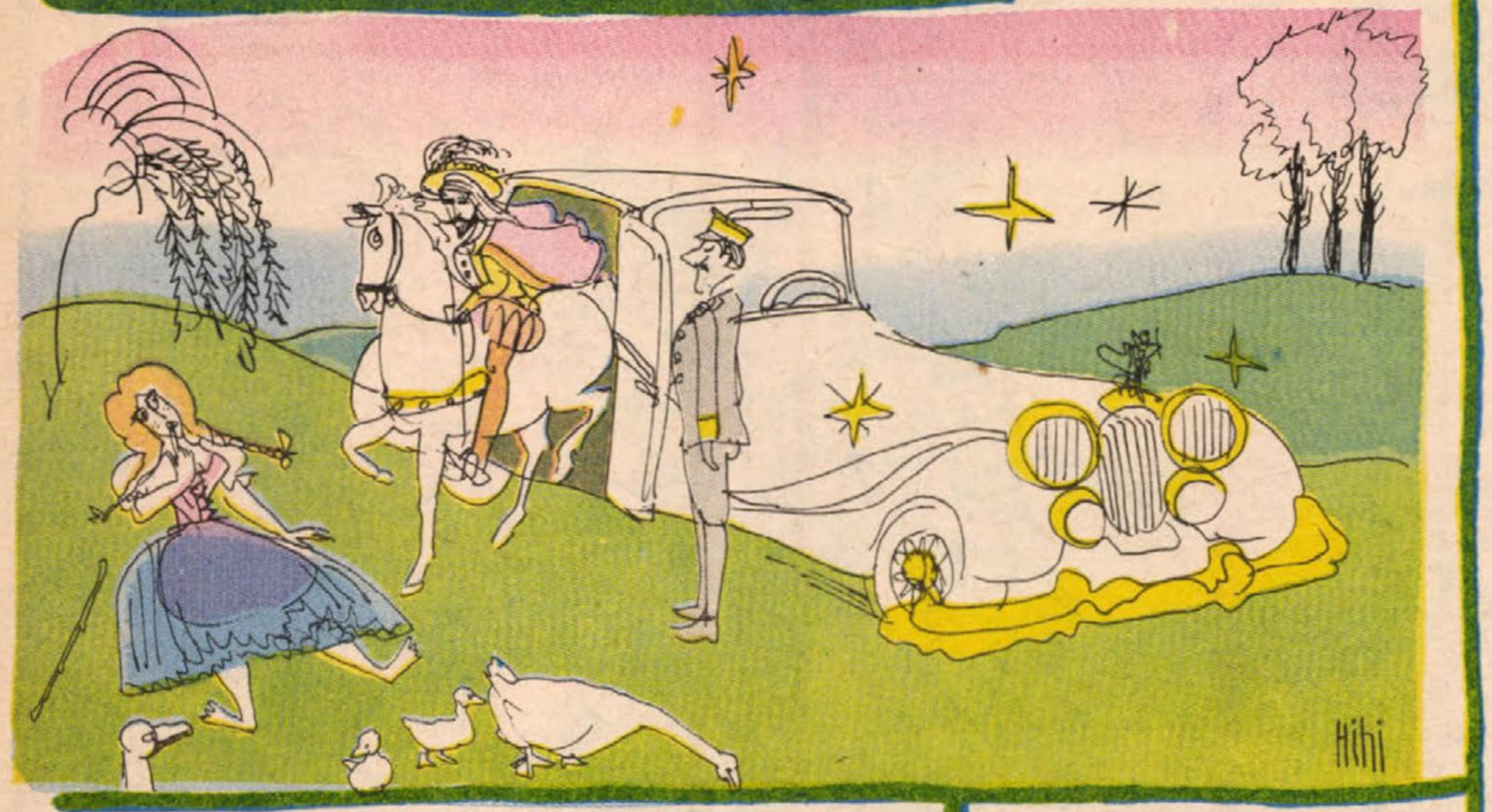

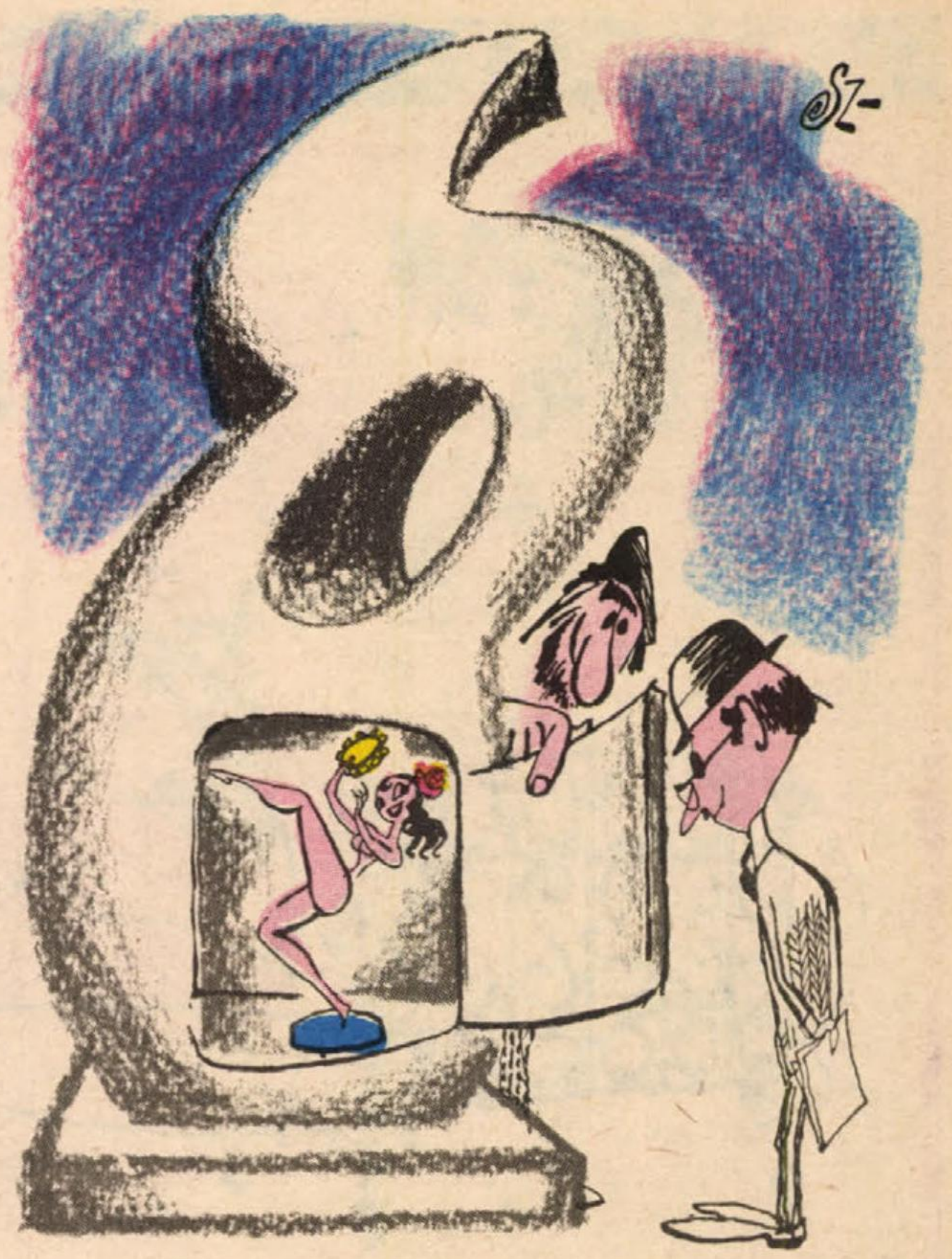

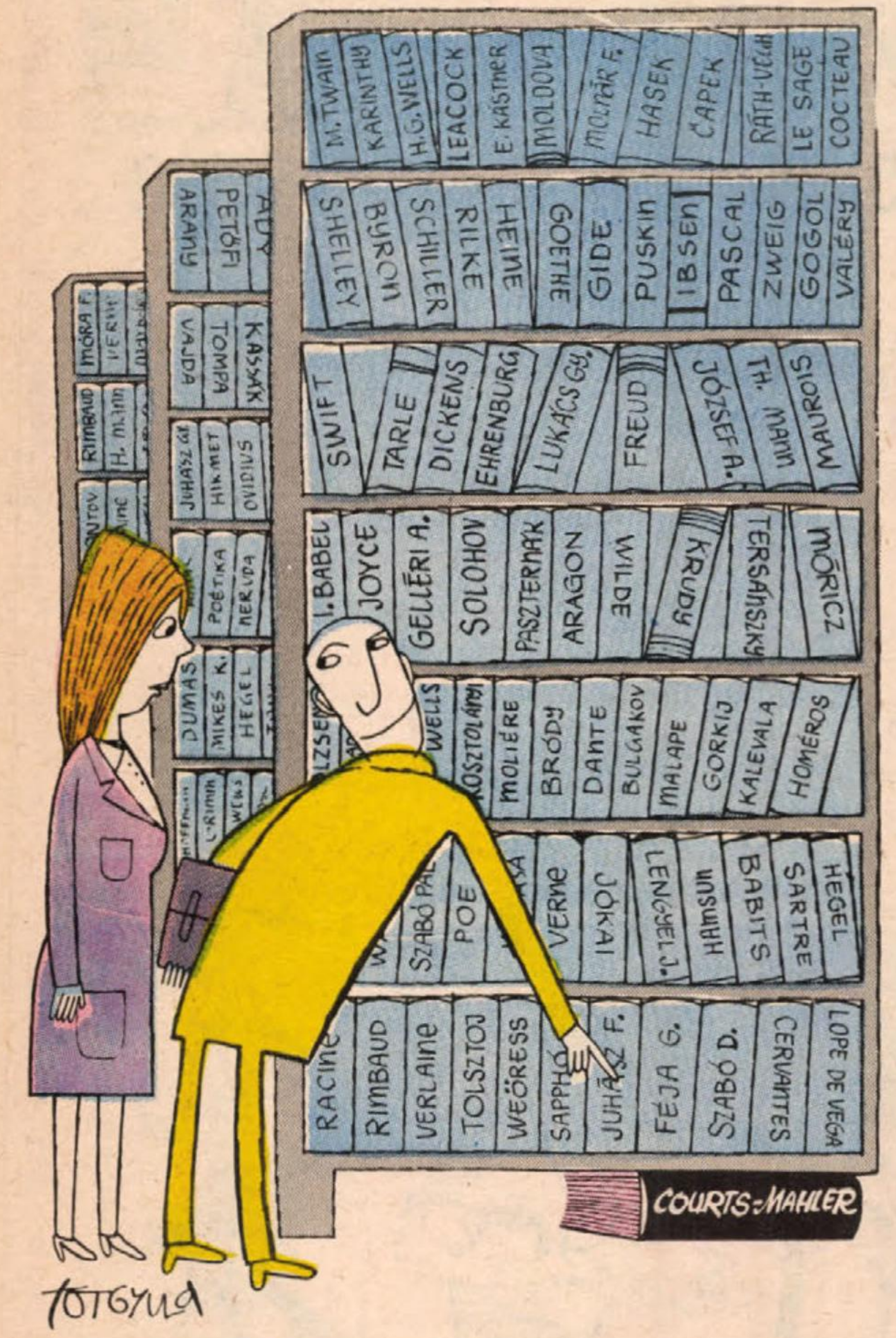
M. TWAIN
KARINTHY
H.G. WELLS
LEACOCK
E. KÄSTNER
MOLDOVA
MOLNÁR F.
HASEK
ČAPEK
RÁTH-VÉGH
LE SAGE
COCTEAU
SHELLEY
BYRON
SCHILLER
RILKE
HEINE
GOETHE
GIDE
PUSKIN
IBSEN
PASCAL
ZWEIG
GOGOL
VALÉRY
SWIFT
TARLE
DICKENS
EHRENBURG
LUKÁCS GY.
FREUD
JÓZSEF A.
TH. MANN
MAUROIS
I. BABEL
JOYCE
GELLÉRI A.
SOLOHOV
PASZTERNAK
ARAGON
WILDE
KRUDY
TERSÁNSZKY
MÓRICZ
WELLS
KOSZTOLÁNYI
MOLIÈRE
BRÓDY
DANTE
BULGAKOV
MALAPE
GORKIJ
KALEVALA
HOMÉROS
SZABÓ PÁL
POE
VERNE
JÓKAI
LENGYEL J.
HAMSUN
BABITS
SARTRE
HEGEL
RACINE
RIMBAUD
VERLAINE
TOLSZTOJ
WEÖRESS
SAPPHO
JUHÁSZ F.
FÉJA G.
SZABÓ D.
CERVANTES
LOPE DE VEGA
ADY
PETŐFI
ARANY
KASSÁK
TOMPA
VAJDA
OVIDIUS
HIKMET
JUHÁSZ GY.
POÉTIKA
NERUDA
DUMAS
MIKES K.
HEGEL
MÓRA F.
VERNE
RIMBAUD
H. MANN
GRIMM
WELLS
COURTS-MAHLER
TÓTGYULA

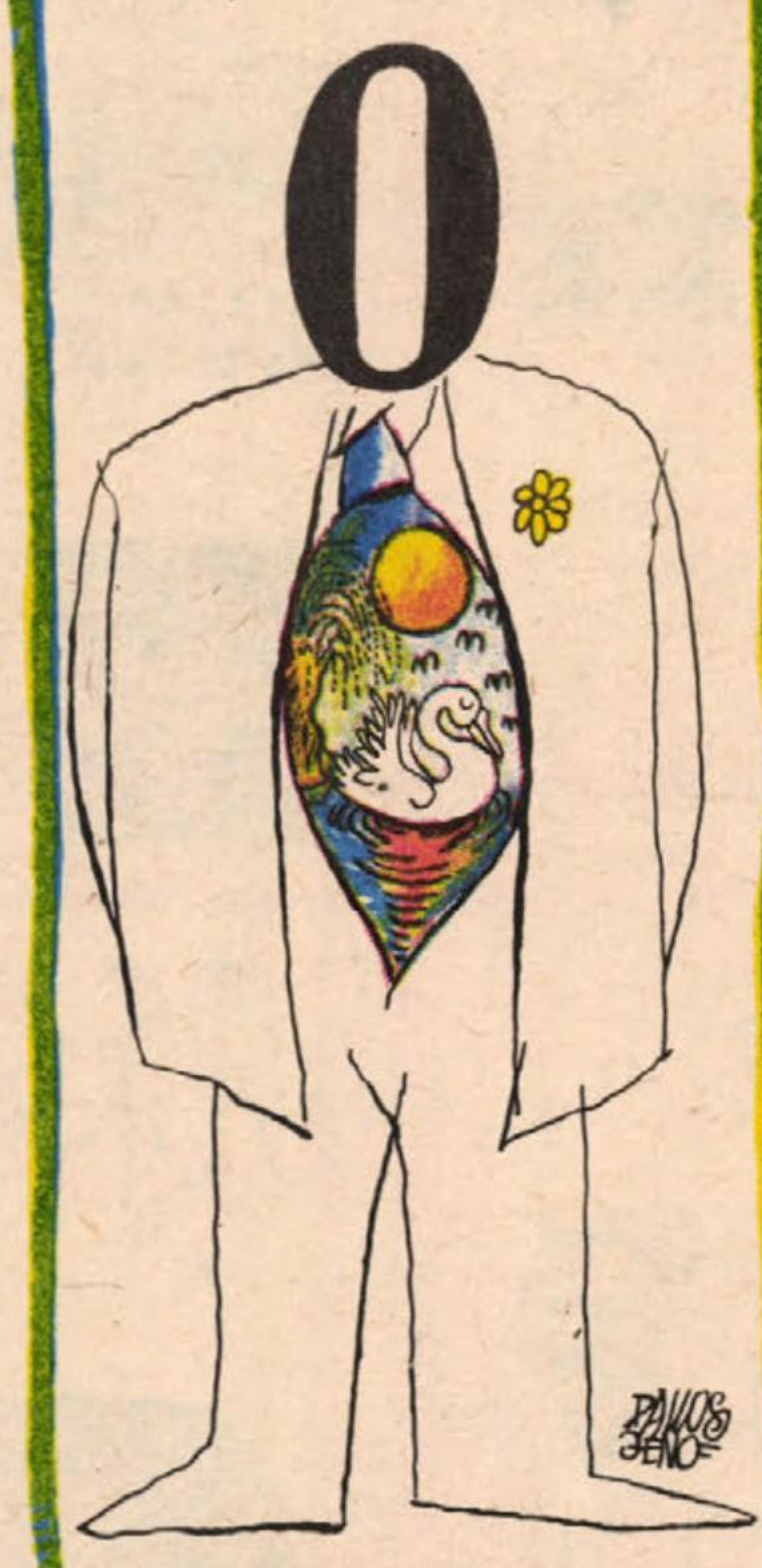
0
DALLOS JENŐ

HEGEDŰS
SZŰR-SZABÓ
TÓT
DALLOS
BALÁZS-PIRI
SAJDIK
CSÁSZÁR

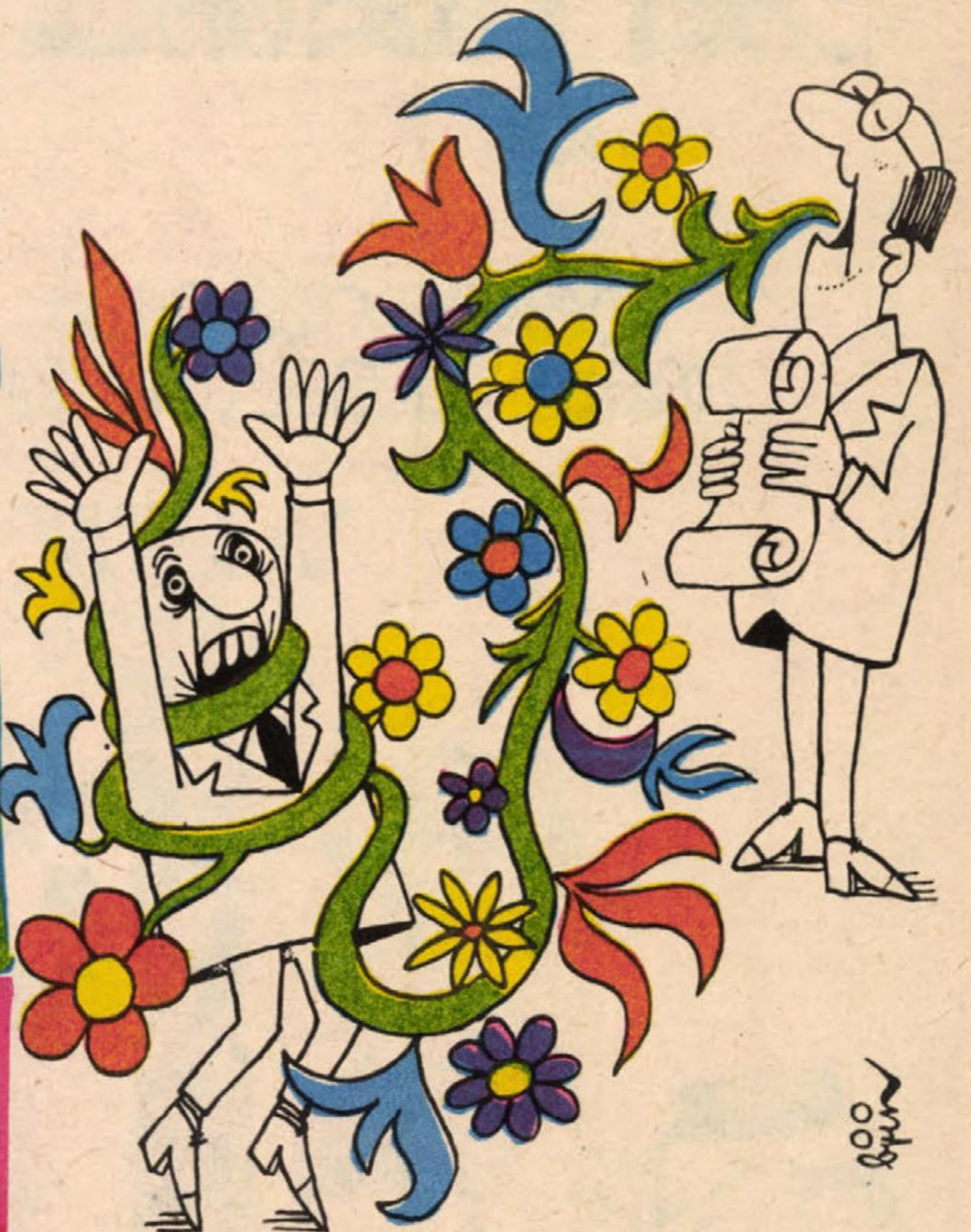

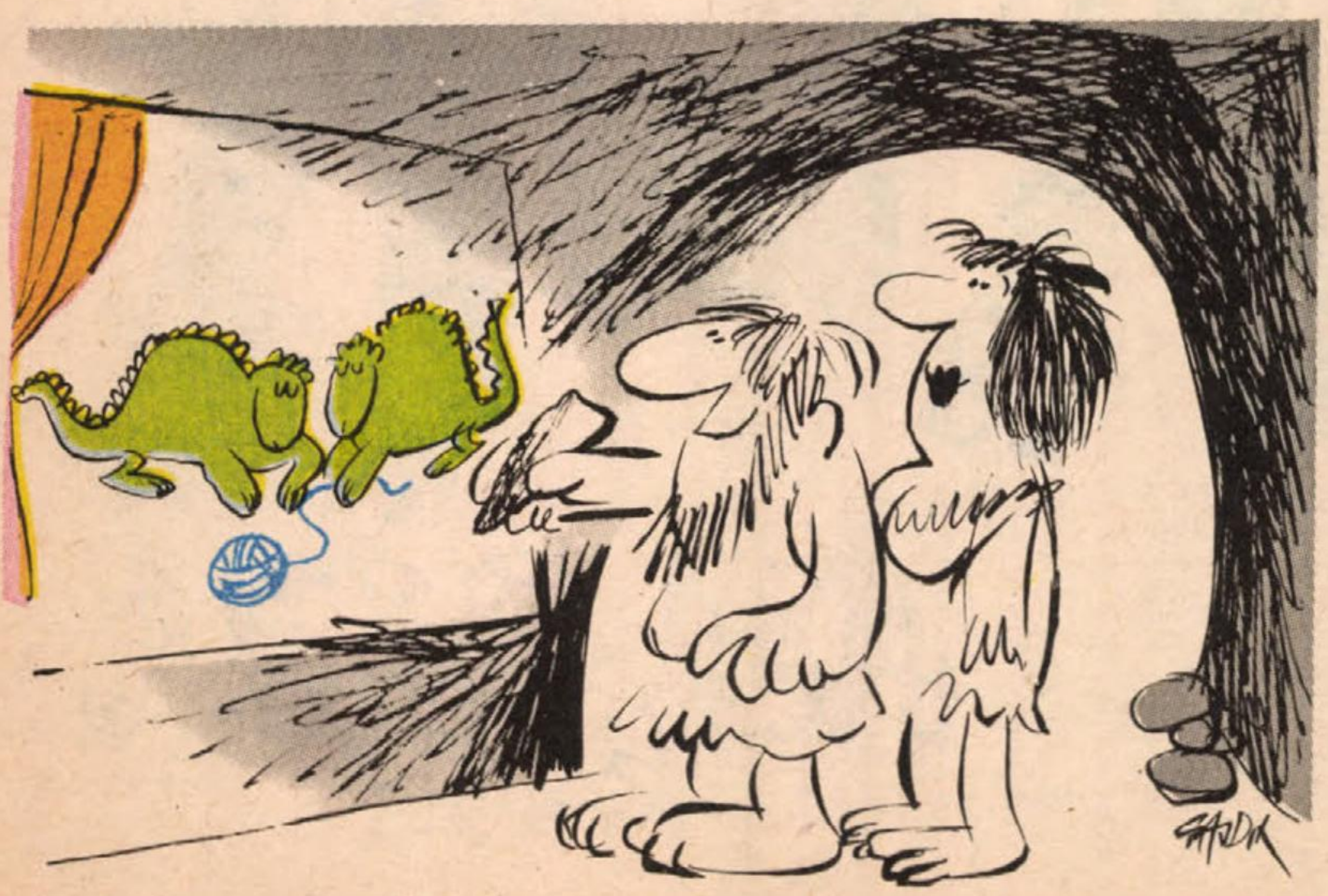

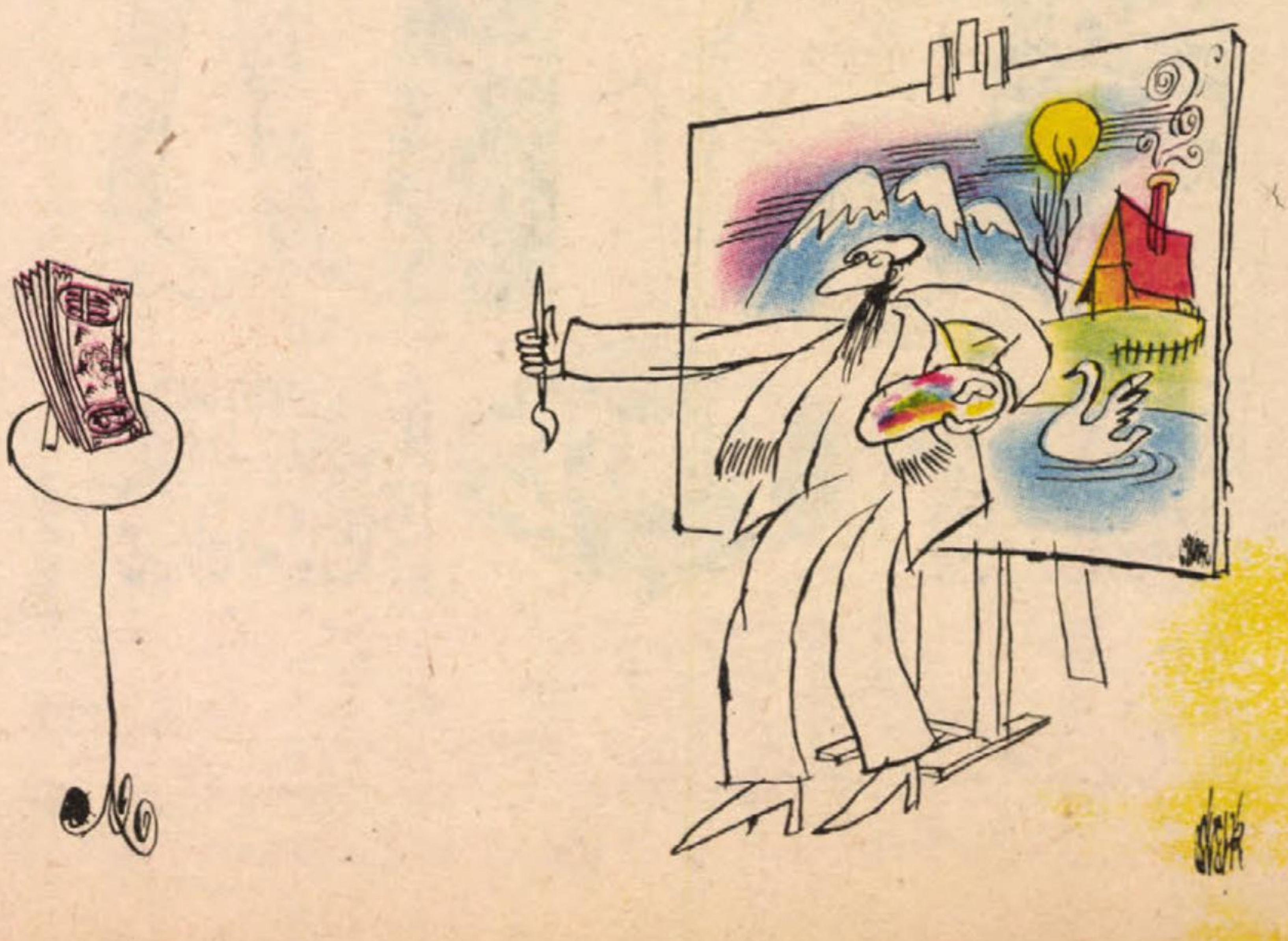

E HETI HIRDETÉSEINK • E HETI HIRDETÉSEINK

NE LEGYEN HŰTLEN...
CENTRUM ÁRUHÁZAK
...IDÉN KARÁCSONYKOR SEM
a CENTRUM
áruházakhoz!
AJÁNDÉKTÁRGYAK
NAGY VÁLASZTÉKBAN

férfinak született?
akkor ismeri a BOROTVÁLKOZÁS
ősi átkát...
RAVILL
VILLANYBOROTVÁVAL
elviselhetőbb!

szenvedelye
a fotózás?
FORTE
FORTE
Keresse
fel a
FORTE
MINTA-
BOLTJÁT!
CIM: BUDAPEST V., MERLEG UTCA 12.
NYITVA: NAPONTA 10–18 ÓRÁIG
SZOMBATON 10–13 ÓRÁIG

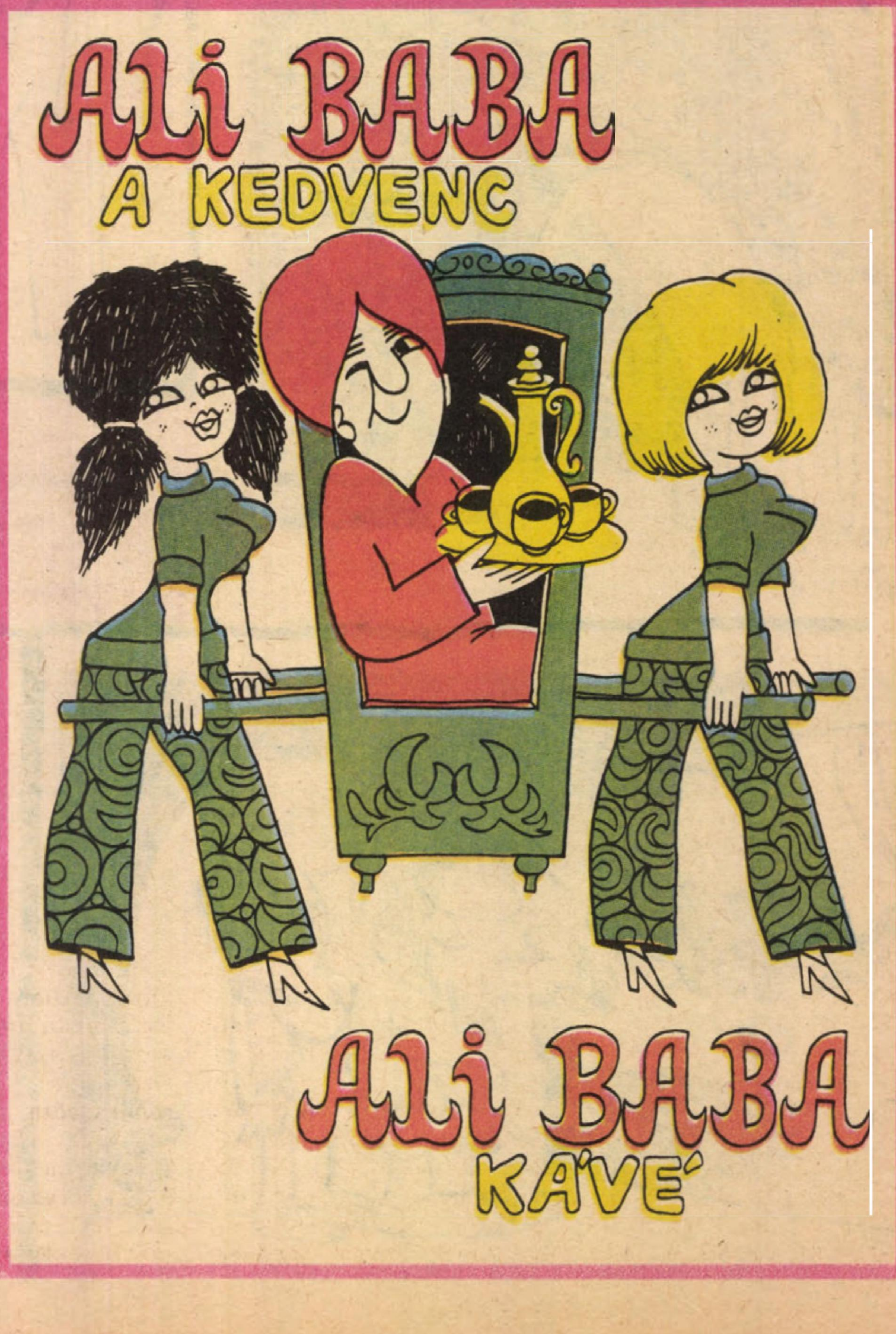
ALI BABA
A KEDVENC
ALI BABA
KÁVÉ

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

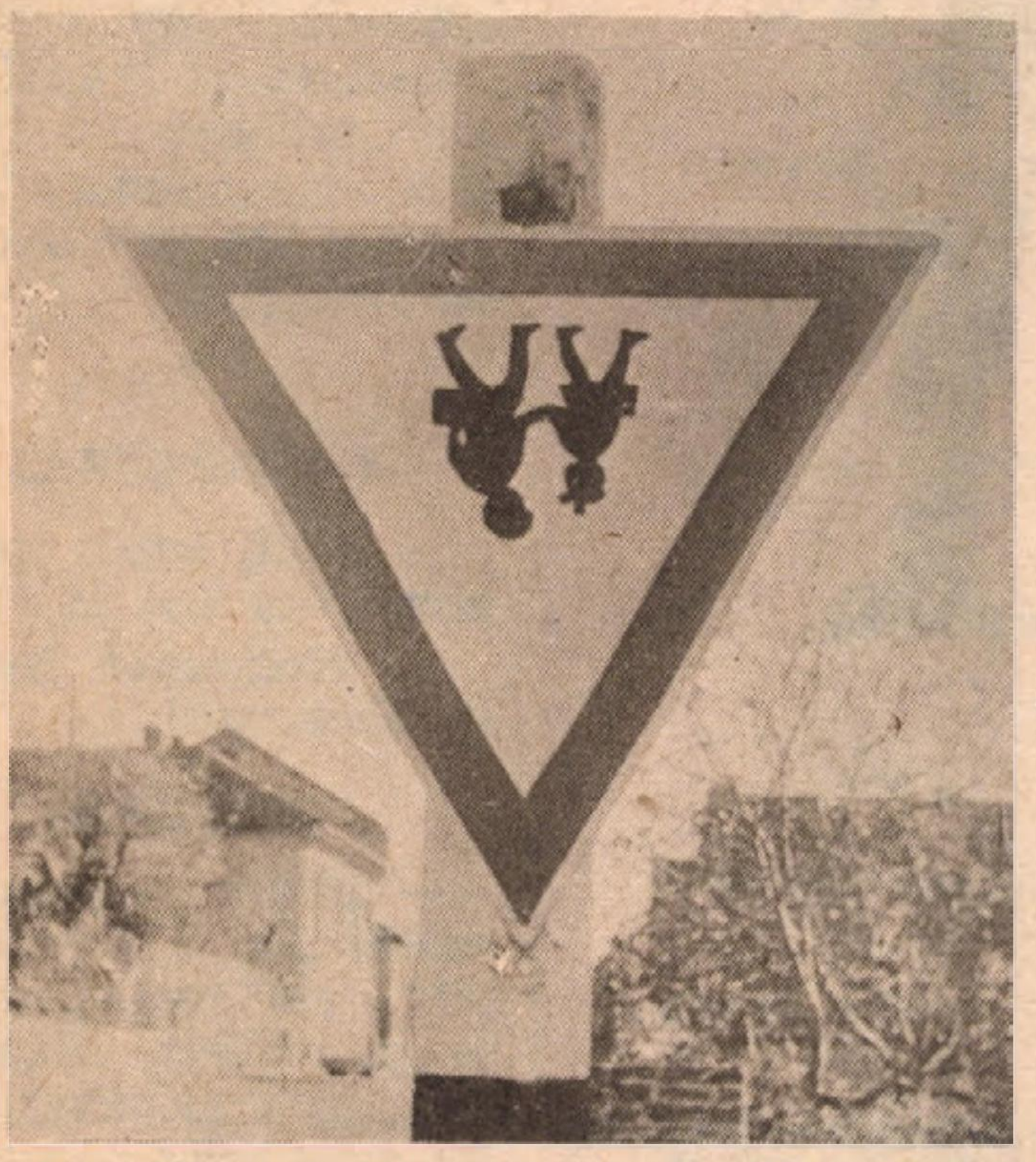

Itt talán csak fejre állva lehet közlekedni?

(Beküldte: Venczel Gyula, Budapest)

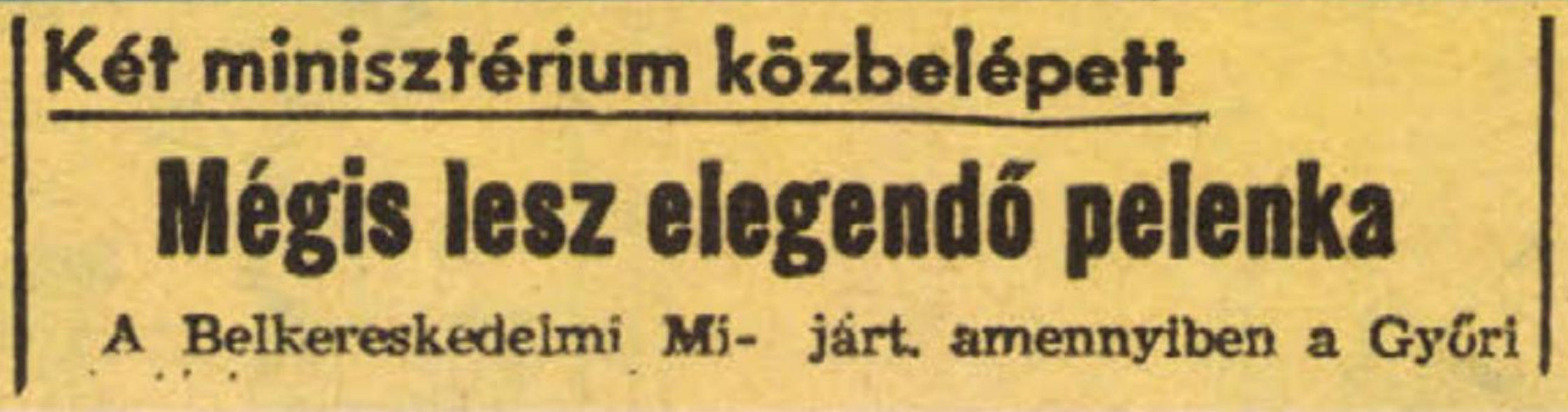

Két minisztérium közbelépett

Mégis lesz elegendő pelenka

A Belkereskedelmi Mi- járt. amennyiben a Győri

Annak ellenére, hogy közbeléptek?

(A Népszavából ollózta és beküldte: dr. I. L., Sátoraljaújhely)

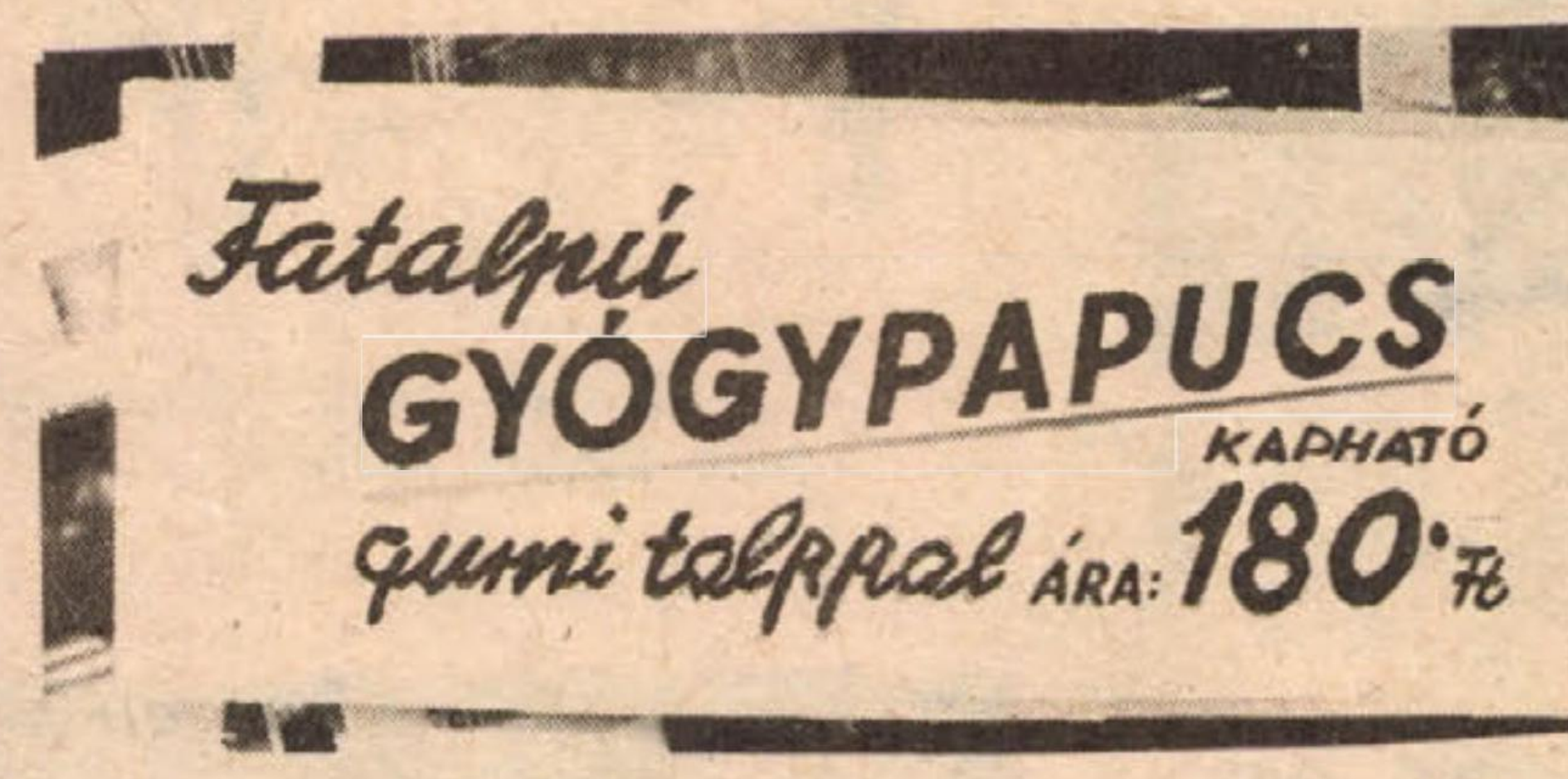

Fatalpú papucs — gumitalppal?

(Beküldte: Morva Ernő, Kecskemét)

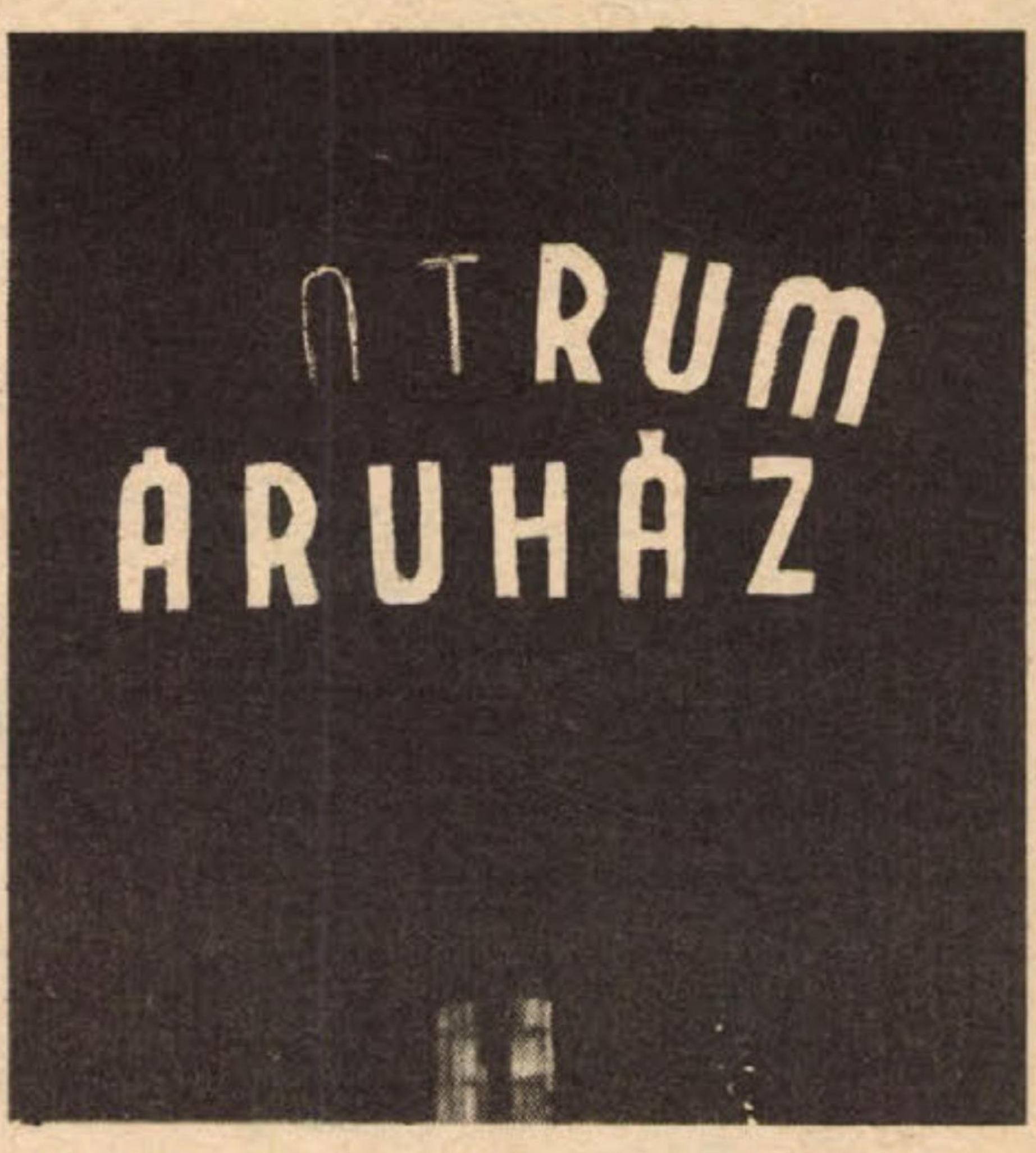

Kecskeméti specialitás, rumbarátoknak.

(Beküldte: Halmos Attila, Kecskemét)

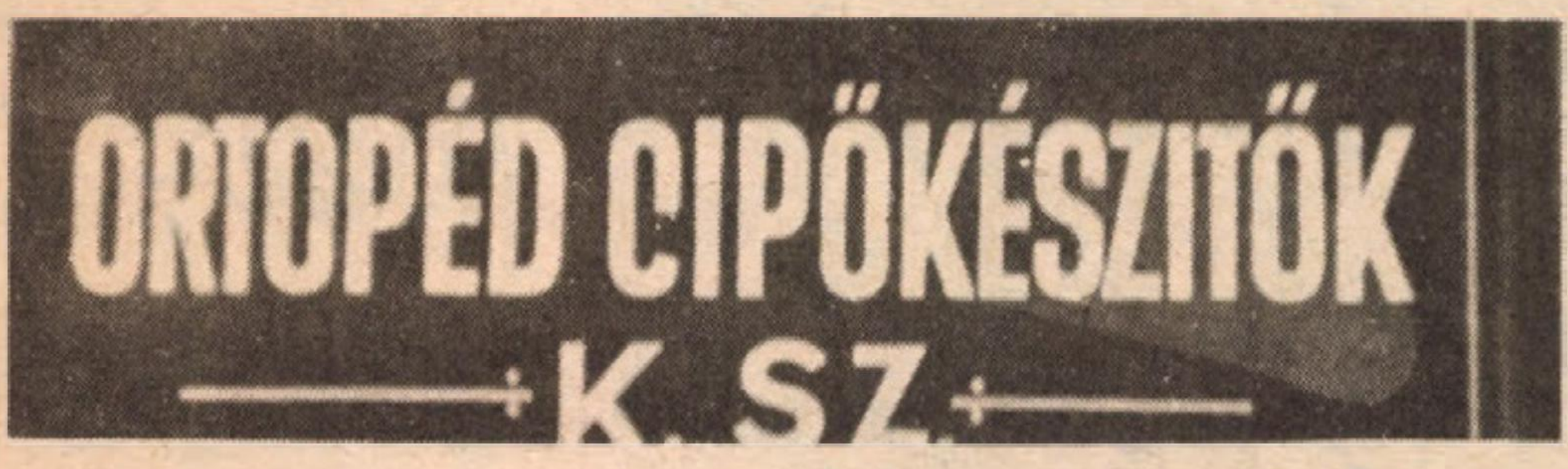

Az a gyanúm, hogy nem a cipőkészítők ortopédek . . .

(Bánréti Zoltán, Budapest)

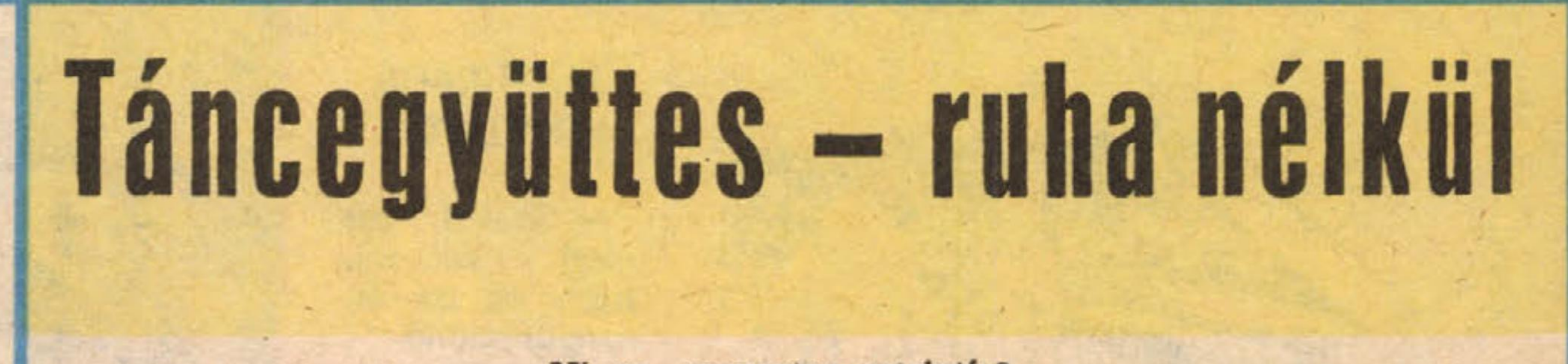

Táncegyüttes – ruha nélkül

Mi ez, csoportos sztriptíz?

(A Kisalföldből ollózta és beküldte: Torma Lajos, Nagylózs)

egy kis öreg NAPLÓJÁBÓL

Mintha csak a földből húznánk ki őket, úgy nőnek itt a környékünkön a négy-ötemeletes házak. Csupa erkély, üveg, egészség, világosság. Hát ez nagy öröm. De, mert tudni való, hogy ezek a szép, új paloták a régi, rozzant kis vityillók helyén meredeznek most az ég felé — eltűnt az a kis, zöld zsalugáteres, muskátlis ablak is, ahonnan a vén kecske Áller úr intett puszit a fiatal menyecskéknek. Amit viszont sajnálok egy kicsit.

Áller úr műbútorasztalos volt, zenekarvezető, és az Állerné asszonyság férje. Hétköznap fúrt-faragott, politúrozott, és furnért ragasztott, de vasárnap Óbudára járt, lakodalmakon harmonikázni, előkelő srammlizenekarával, amelyben egy nyugdíjas kántor hegedült és egy hajdanvolt pékmester játszott a kétnyakú gitáron.

És itt volt aztán Áller úr kakas a szemétdombján. Majd megették az asszonyok, mert csudára ki tudta cifrázni a Schneider Fánit, meg a Hopsza-polkát. Kapta is az asszonyság a névtelen leveleket egyremásra, hogy az Áller úr ezzel, meg azzal, ez, meg az.

— Ó, a vén kecske! — mosolygott büszkén az asszonyság, mert igen művelt úrinő volt, aki mosogatás után mindenféle regényeket olvasott, minélfogva tudta jól, hogy az a világhírű Strauss János is annyit foglalatoskodott a nőkkel, hogy az ember nem is érti: mikor volt ideje azt a gyönyörű Kék Duna valcert megírni és eljátszani.

Hozzá kell tennem azonban, hogy az asszonyság főként azért mosolygott olyan fölényesen, mert Áller úr az utolsó tizennyolcas villamossal mindig visszatért a hitvesi ágyba.

De egyszer csak hétfőn délben érkezett haza Áller úr és nyers marhaszelettel kellett borogatni az arcát. Méghozzá a Marcsa miatt, aki egy népi zenekar élettársa volt, és azt tudjuk ugyebár, hogy a népi zenekarok nagyon féltékenyek, és ha elkezdenek valakit püfölni, annak se vége, se hossza.

— Hát ebből nekem elég, Jozef! — mondta pulykapirosan az asszonyság. — Nix Óbuda! Egy ilyen vén kecskének már itthon a helye!

És Áller úr otthon is maradt. Nem annyira az Állerné asszonyság tilalma hatott rá ennyire, mint inkább a népi zenekar intelme, amely szerint, ha még egyszer meglátják azt az ilyen meg amolyan képit Óbudán, akkor satöbbi.

De ez az egész mindenség mintha csak kirántotta volna a talajt Áller úr alól. Hetek alatt éveket öregedett és a csókot nem gyakorolta immár, csak integette. Mindössze egyszer vállalkozott még lovagi kalandra.

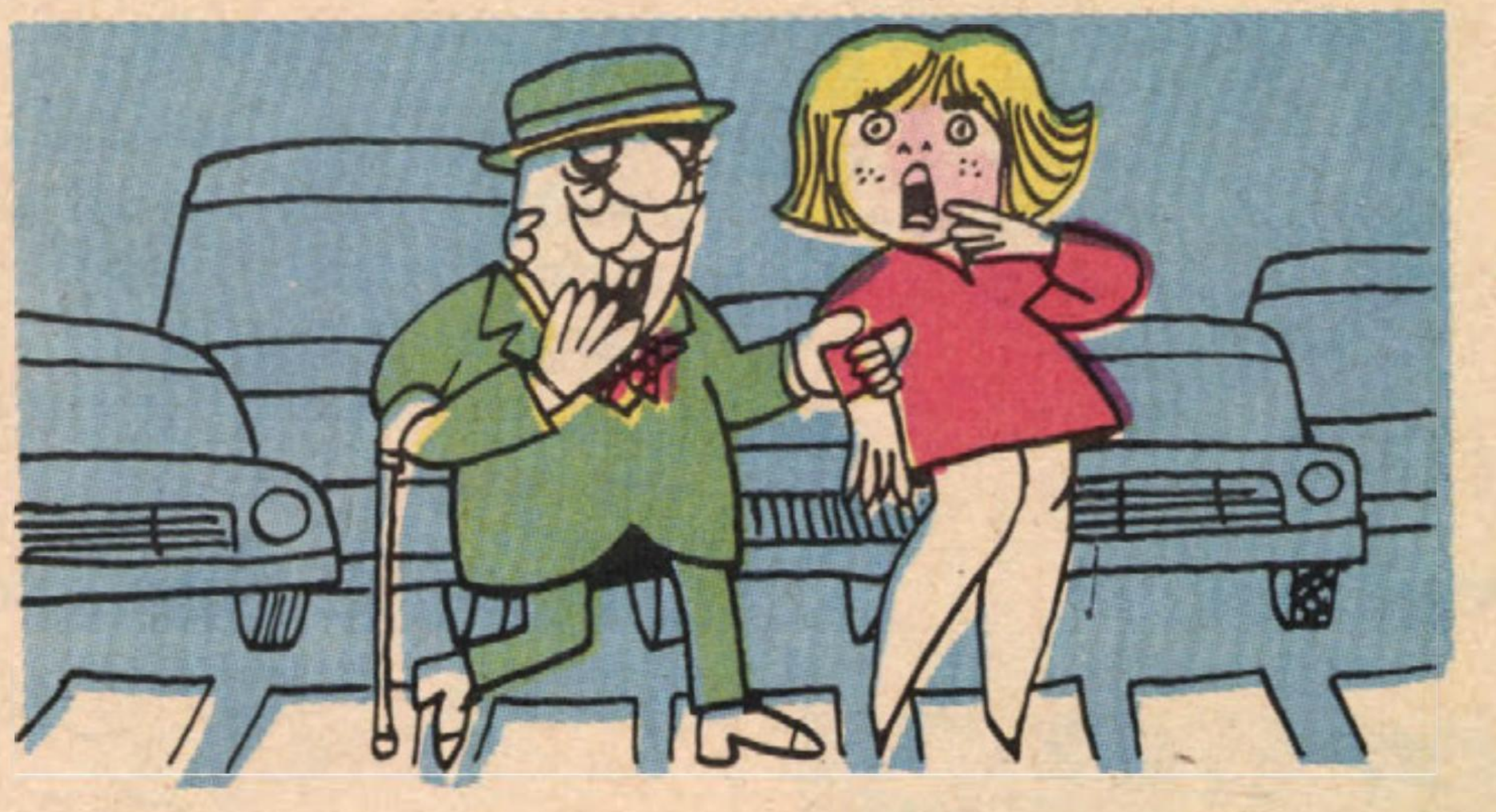

Júniusban történt. Az asszonyság pacalért ment a Fény utcába, estebédre, és a Statisztika-kert hársfái mámorító illatokat árasztottak Áller úr ablakába. Nem bírta tovább. Levánszorgott az utcára, és a legelső csinos fehérnépet karon ragadta, mondván:

— Ó, drága nagysád, szánjon meg egy magatehetetlen öregembert! Annyi sok itt az autóbusz, a motor meg minden — ugyan, vezessen át a túlsó oldalra, a kertbe . . . Köszönöm, édes galambom — karolt aztán a vezetőjébe, és mialatt a járművek hol itt, hol ott cikáztak el mellettük, a legforróbb ajánlatokat tette a menyecskének, olyan egyértelmű és tősgyökeres szavakkal, amelyek hallatára talán még egy házibulikon edzett tinédzsernek is az arcába szökne a vér.

Szegény kis asszonyka akkorát sikított, hogy két utca összeszaladt, Áller urat egy könyörületes rendőr vezette haza, és nem tett jelentést, csak az asszonyságnak, aki így szólt:

— Ezek után mindennek vége közöttünk, Jozef! Ki vagy tagadva! És arról ne is álmodjál, hogy velem egy kriptában fogsz nyugodni.

Az asszonyság ugyanis — mint tudjuk — előkelő úrinő volt, született Bültmeyer. És kriptája is volt a családnak. Hát ebből lett kitagadva Áller úr. De azért tavalyelőtt, amikor elköltözött az élők sorából, az asszonyság egy szép, frissen kiürített parcellában vásárolt neki nyugvóhelyet, még körül is ültette, tüskebokor-kerítéssel.

Teltek a hetek, a hónapok, elérkezett ez az idei gyönyörű őszútó, és az asszonyság ellátogatott a Farkasrétre, ahol már messziről feltűnt neki, hogy valami nőszemély szorgoskodik az Áller úr keresztje körül.

— Kicsoda maga, és mit keres itt? — förmedt az asszonyság a váratlan vendégre.

— Én, kérem — hebegte a megszeppent asszonyka —, csak ezt a kis virágot . . . A nagypapám feküdt itt . . . nagyon szerettem és . . . ide temették harmincöt évvel ezelőtt, ugyanis . . . én tegnap jöttem Jugoszláviából . . . látogatóba, és . . . Jajistenem — tette hozzá hirtelen.

— Mi az?

— A szoknyám! Beleakadt ebbe a bokorba, és most úgy belegabalyodtam . . .

— Persze! A szoknya! Még most is! Itt is — motyogta az asszonyság. — Ó, ez a vén kecske! — mondta aztán mosolyogva, és titokban talán még büszke is volt egy kicsit.

Zágon István

IMPORT HUMOR

MŰSZAKI ÁTVÉTEL UTÁN

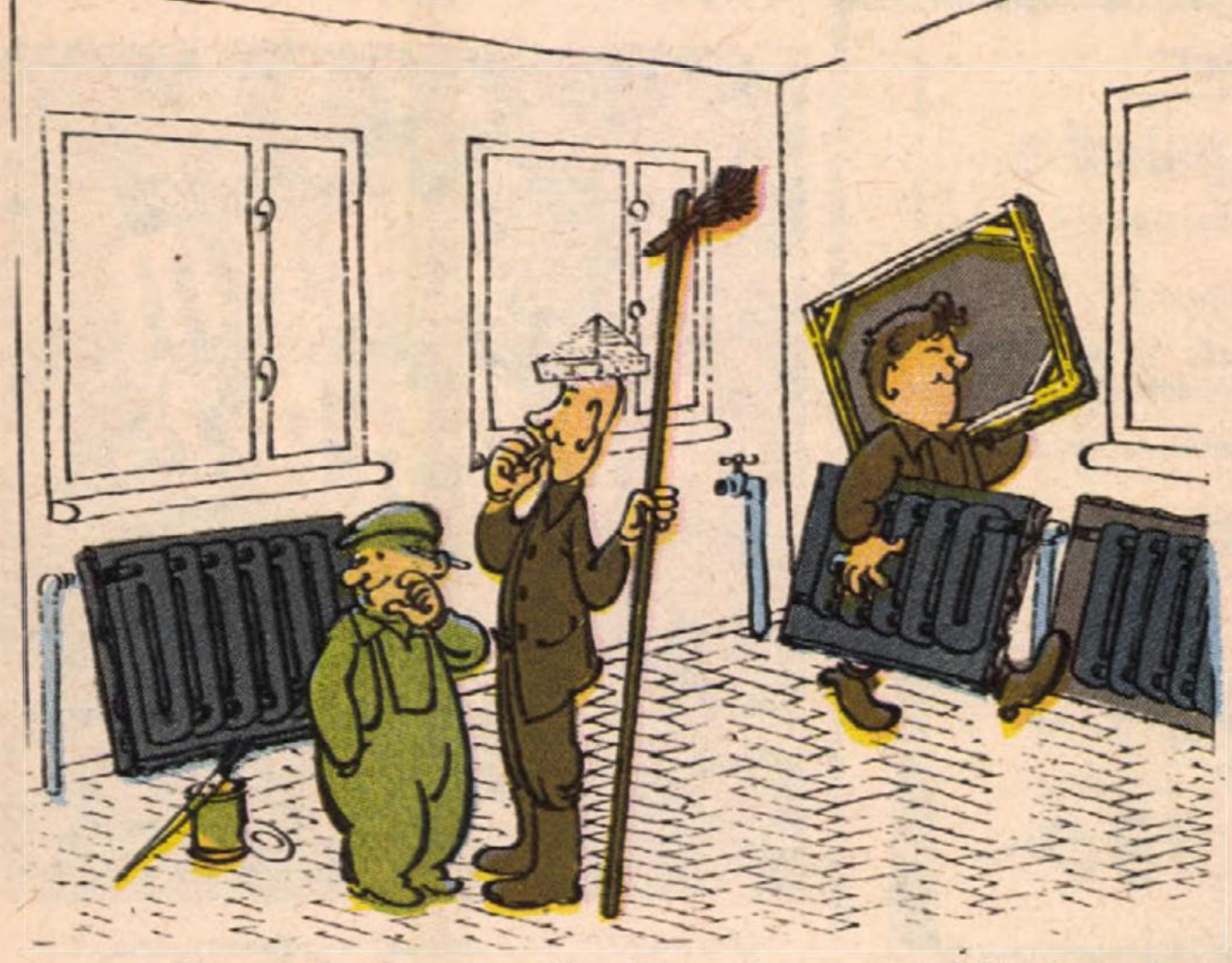

– Pompás! Nem vették észre, hogy a fűtőtest csak dekoráció volt!

(*„Krokodil”, Moszkva*)

KULTURÁLIS KONFLIKTUS

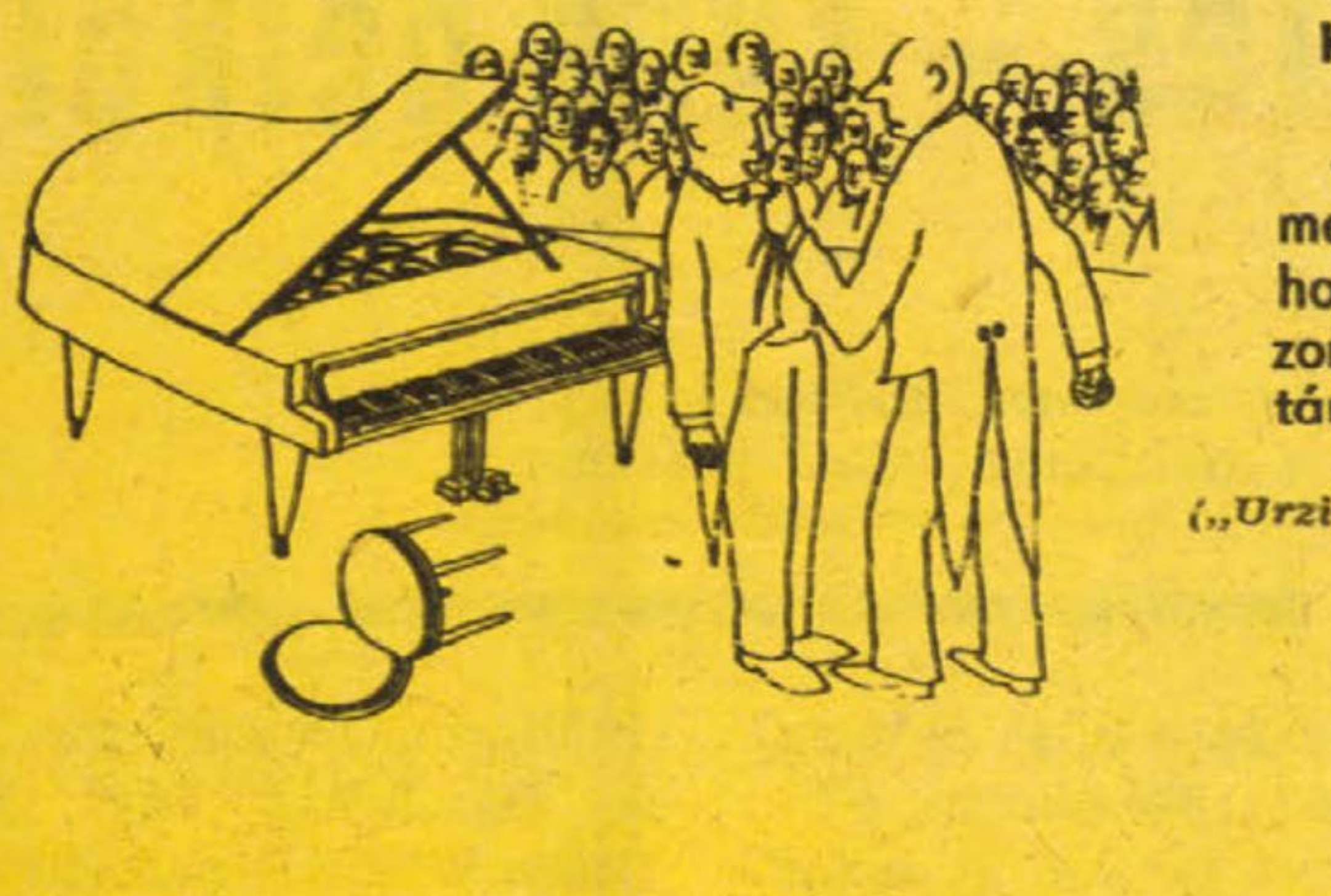

– Szóval, azt meri állítani, hogy ez az én zongoraszonátám volt?!!

(*„Urzica”, Bukarest*)

GONDOSKODÁS

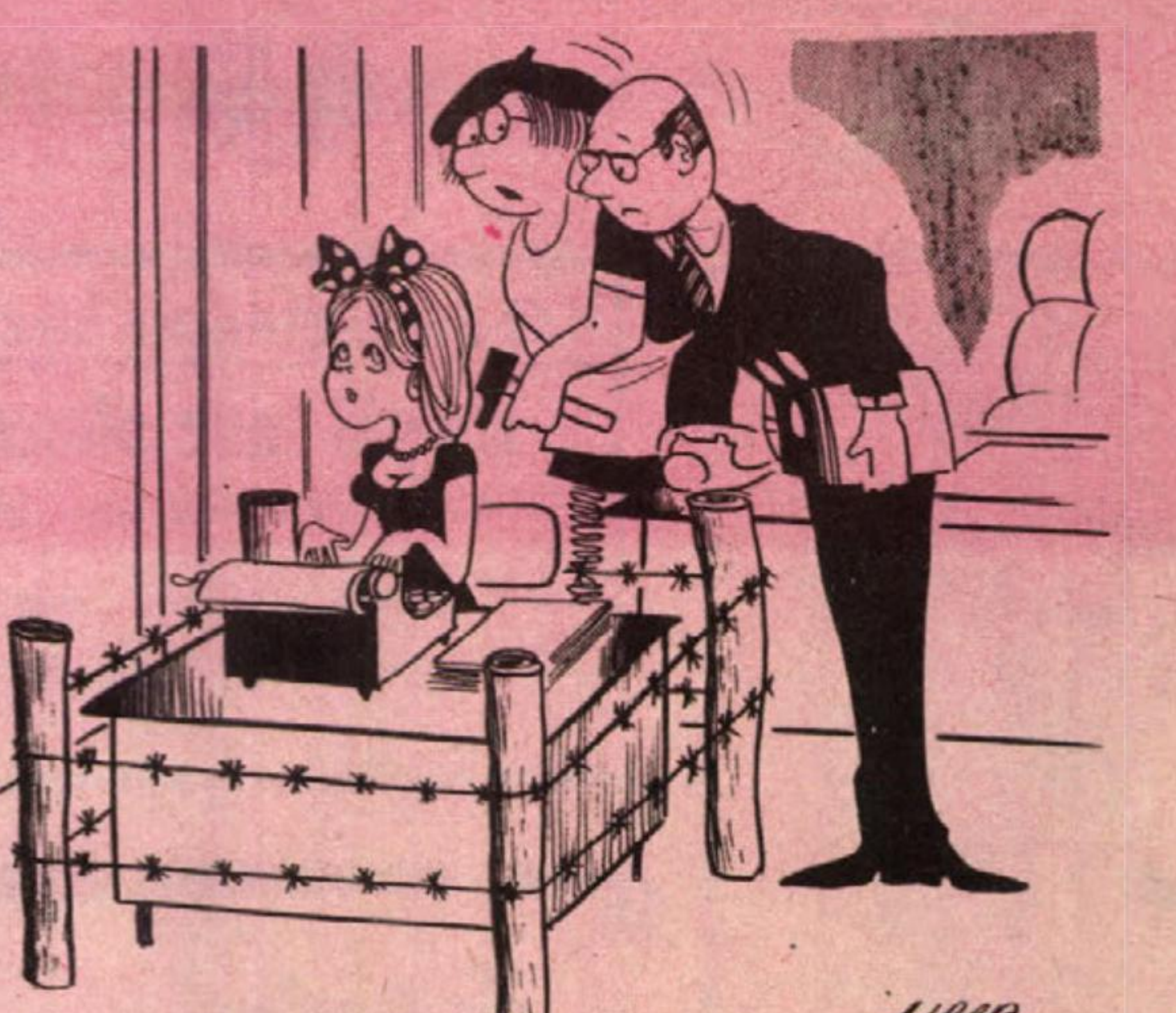

– Tessék csak nyugodtan dolgozni, így most nem fogják zaklatni...

(*„Ici Paris”*)

JOGTALAN ELŐZÉS

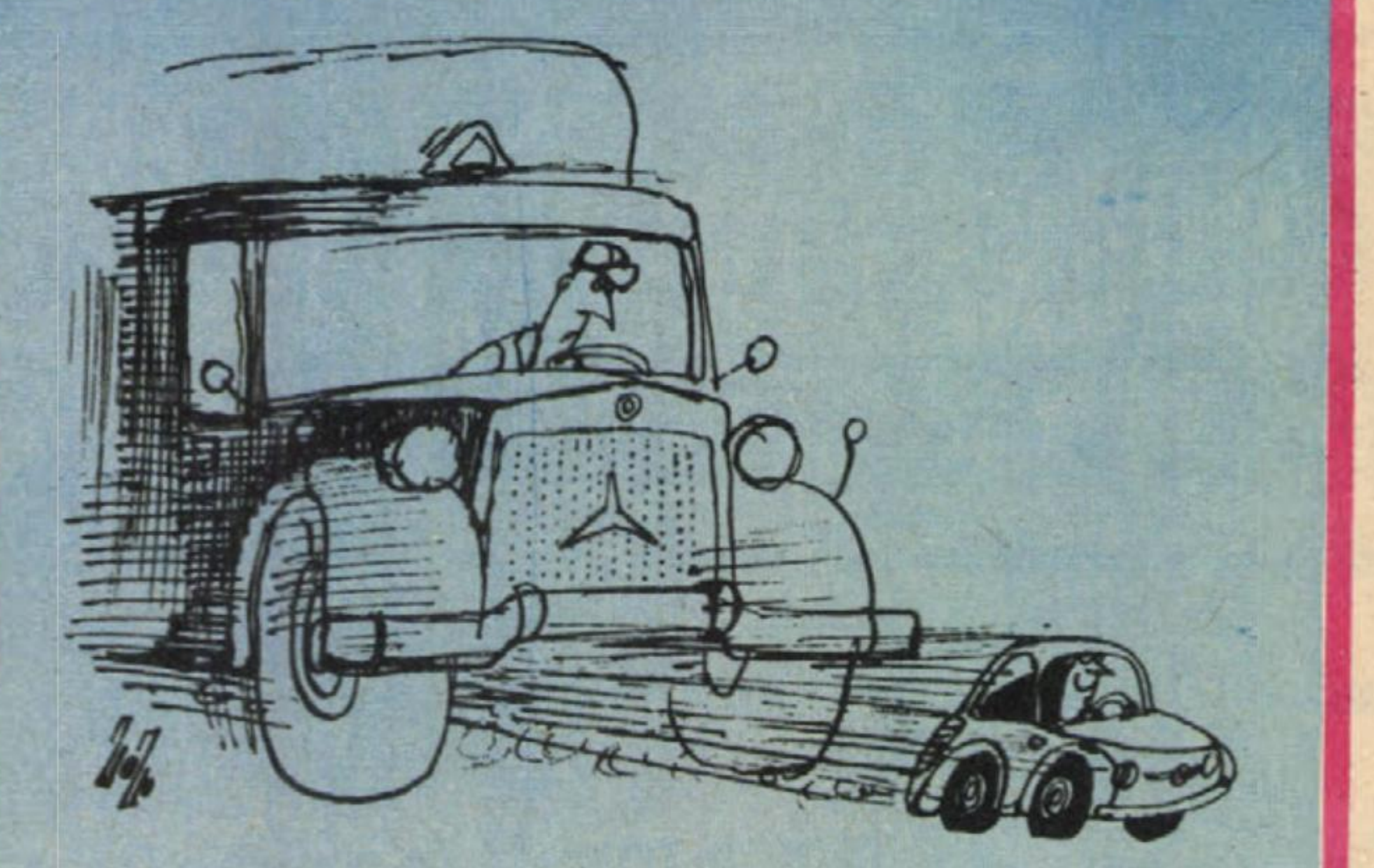

(*„Szpilki”, Varsó*)

EZT OLVASTAM

MARDOSÁS ÉS ÖNMARDOSÁS

Magyar Nemzet: *„A vadállat olyan súlyos sérüléseket okozott Lidia Jiggán, hogy kórházba szállítás közben meghalt.”*

A szerencsétlen vadállat nyilván a lelkifurdalásba halt bele.

FORRADALOM A TYÚKRAKTÁROZÁSBAN

Egy Ludas-mondat: *„Nálunk kocka alakú tojást tojnak a tyúkok. Így kisebb helyen tudjuk őket raktározni.”*

Hogy a tyúkok raktározása mennyiben függ az általuk tojt tojások alakjától, azt a szerkesztőség a „Rébusz” rovatban közli majd, a beküldési határidő lejárta után.

EGYARÁNT

Hétfői Hírek, sportrovat: *„Bene is, Albert is egyaránt elszalasztotta a kedvező alkalmat.”*

Megvallom, sokkal érdekesebbnek tartanám, ha az alkalmat csupán egyikük szalasztotta volna el egyaránt.

LABDARÚGÓ-ZSONGLŐRÖK

Ugyanitt olvasom: „Külön érdekessége volt a salgótarjáni góloknak, hogy *mindkettőt a csereként beállt Kajdi és Toldi szerezte.”*

Hogy a csere miképp szokott beállni, arról fogalmam sincs. De az kétségtelenül külön érdekesség, ha *két* ember szerez *egy* gólt; hát még, ha ezt a mutatványt meg is ismétlik!

Timár György

MÉG CSAK EZ KÉNE

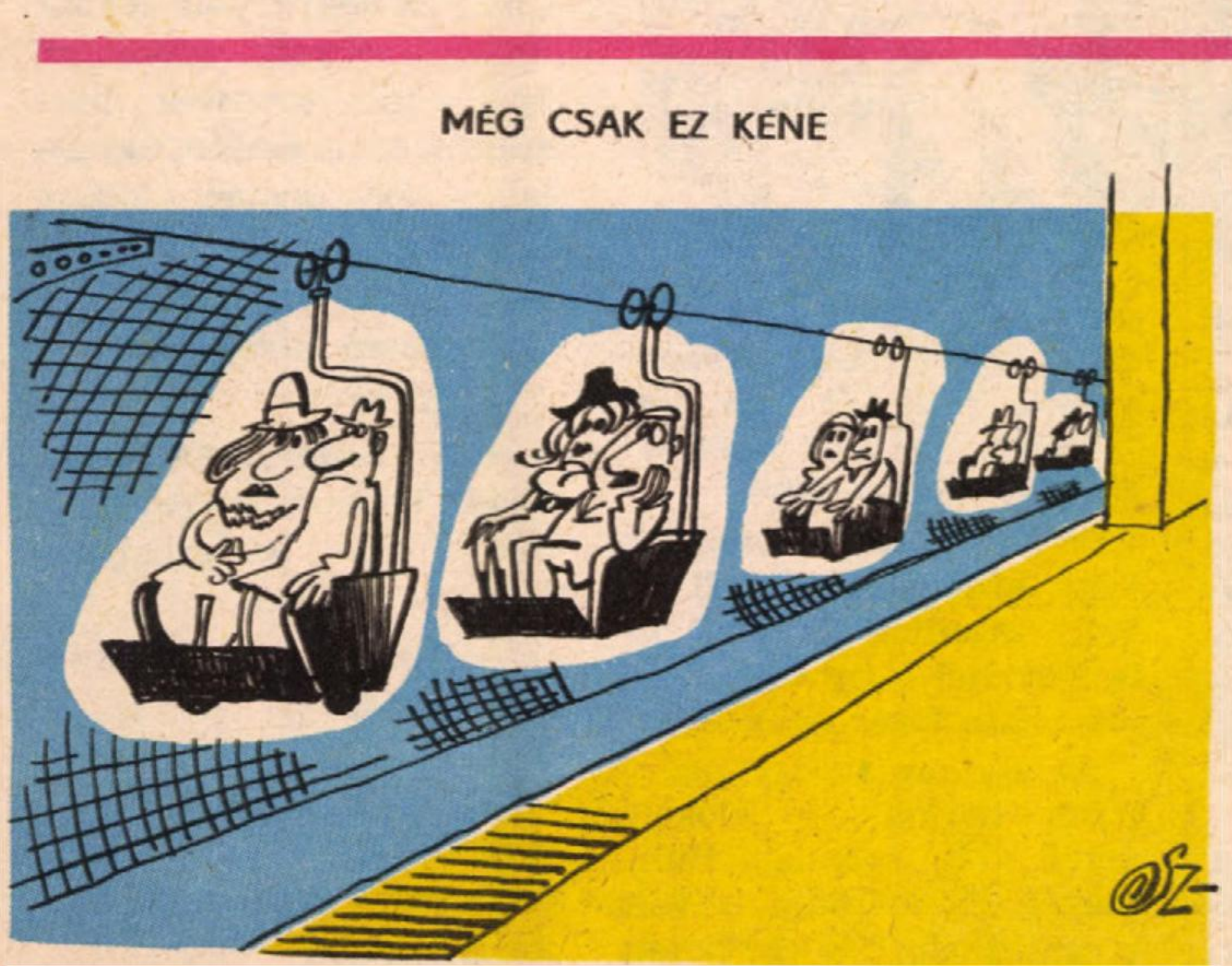

Földalatti libegő.

NEM HAGYTA CSERBEN ÁLDOZATÁT

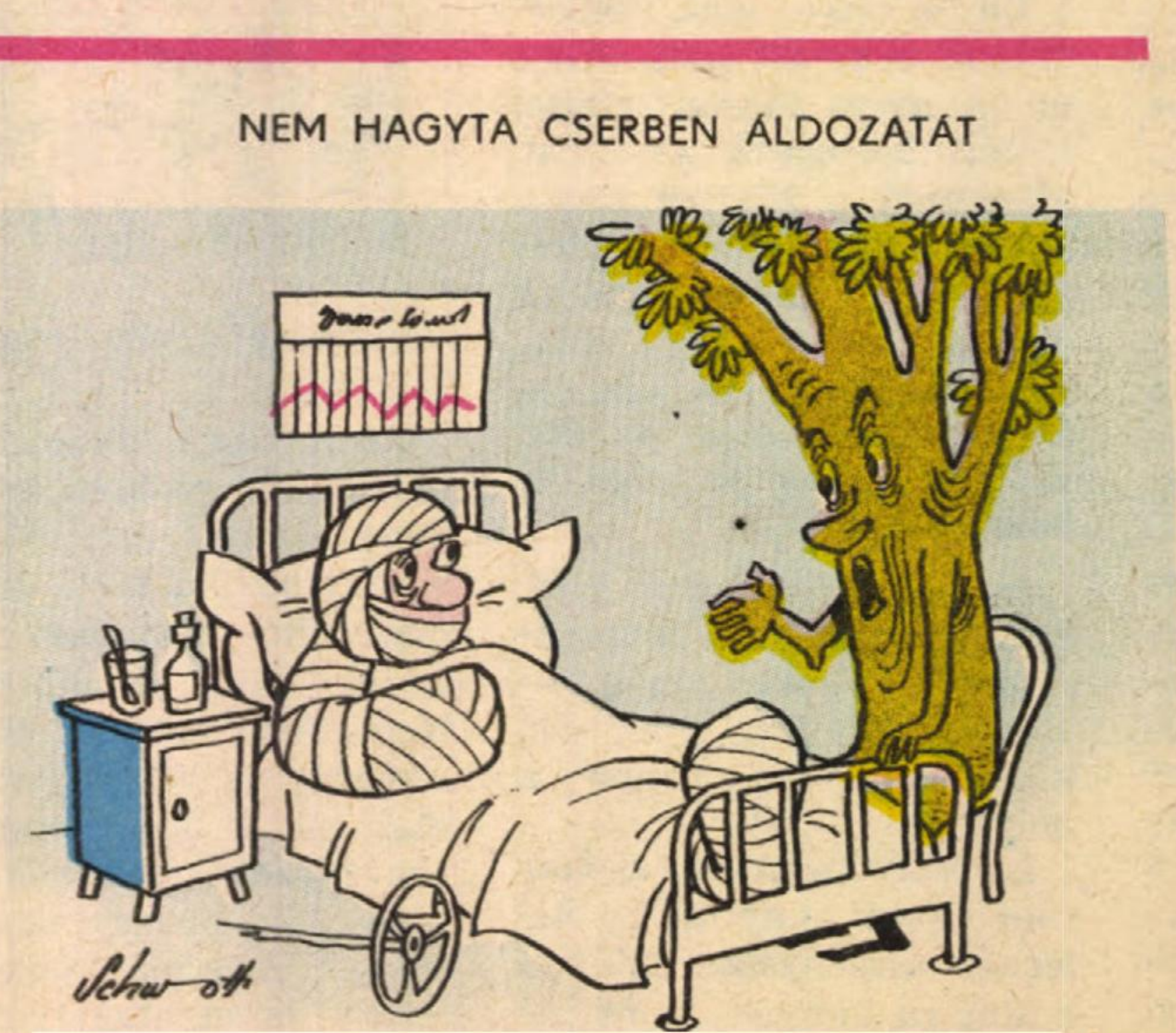

– Már úgy aggódtam magáért!...

SZILÁNKOK

VÁMVIZSGÁLAT

— Kedves uram, én elhiszem, hogy a 30 000 zsilettpengét és a 140 darab villanyborotvát a saját használatára hozta. De akkor miért visel szakállt?

*

GYEREKSZÁJ

— *Pisti, kapsz tíz forintot, ha ma jó leszel.*

— *Hogyisne! Nekem is többe van!*

VONATON

— Maga egyszerűen belekötött a szomszédjába, aki csendben ült maga mellett. Alaposan felpofozta szegényt. Miért tette ezt?

— Már ez is baj? Azt hittem, mostanában csak azt ellenőrzik szigorúan, ki bömbölteti a vonaton a táskarádióját...

*

ELFOGULT HALLGATÓ

— *Valami olyan tévékészüléket szeretnék, ami csak a rádió műsorát közvetíti.*

ESZPRESSZÓBAN

— Micsoda vendégek vannak! Iszik egy kávét, ötszáz forintossal fizet, és nincs benne annyi tisztesség, hogy azt mondja: hagyja csak, a többi a magáé!...

PANASZ

— *Ezek a fiatalok mindenhová odatolakszanak. Tegnap alig kaptam helyet egy ifjúsági klubban, mert tele volt fiatalokkal.*

G. Sz.

CSALÓDÁS

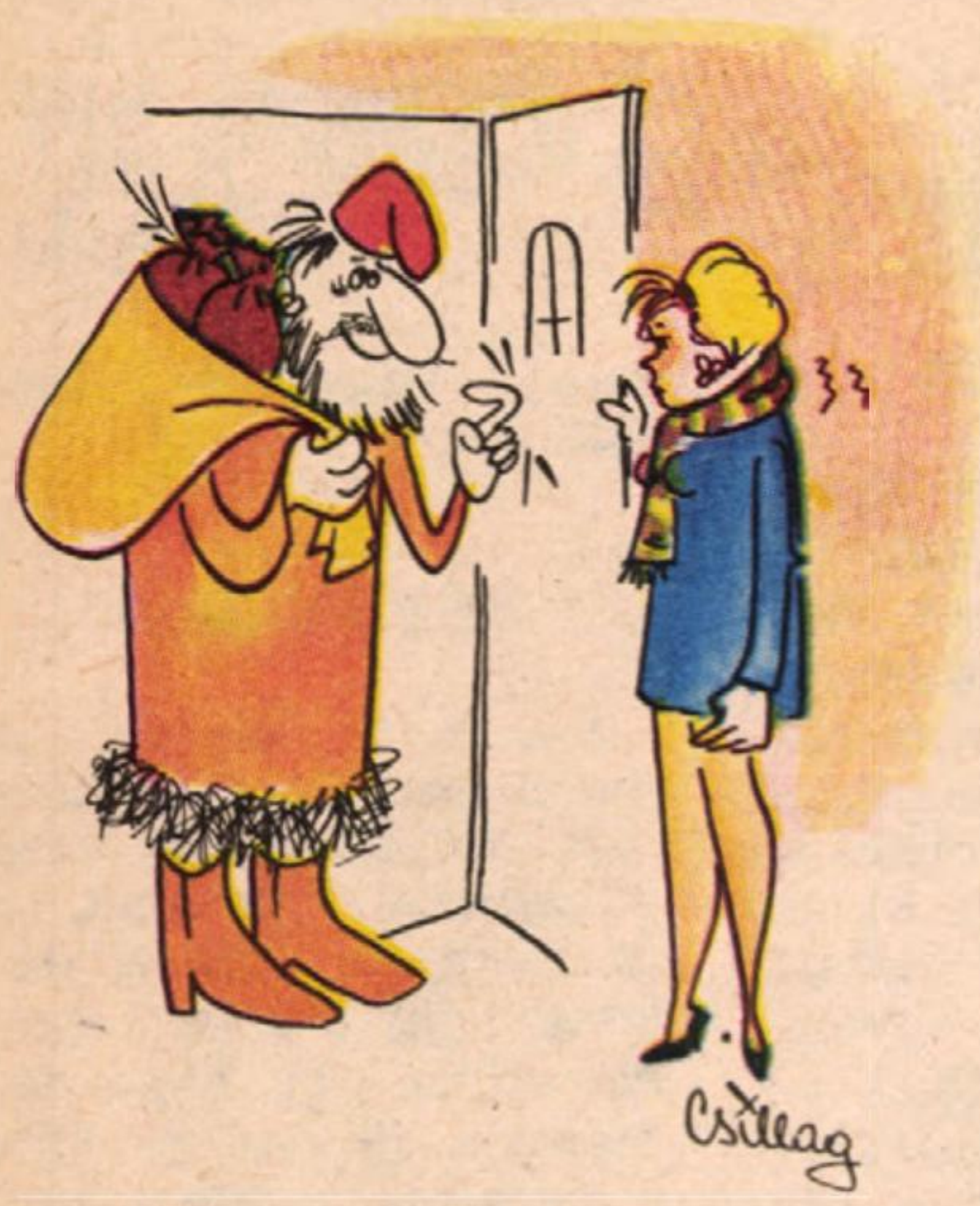

– Már megörültem, hogy a szenes ember!

RÉBUSZ

151. rejtvényünk megfejtése:

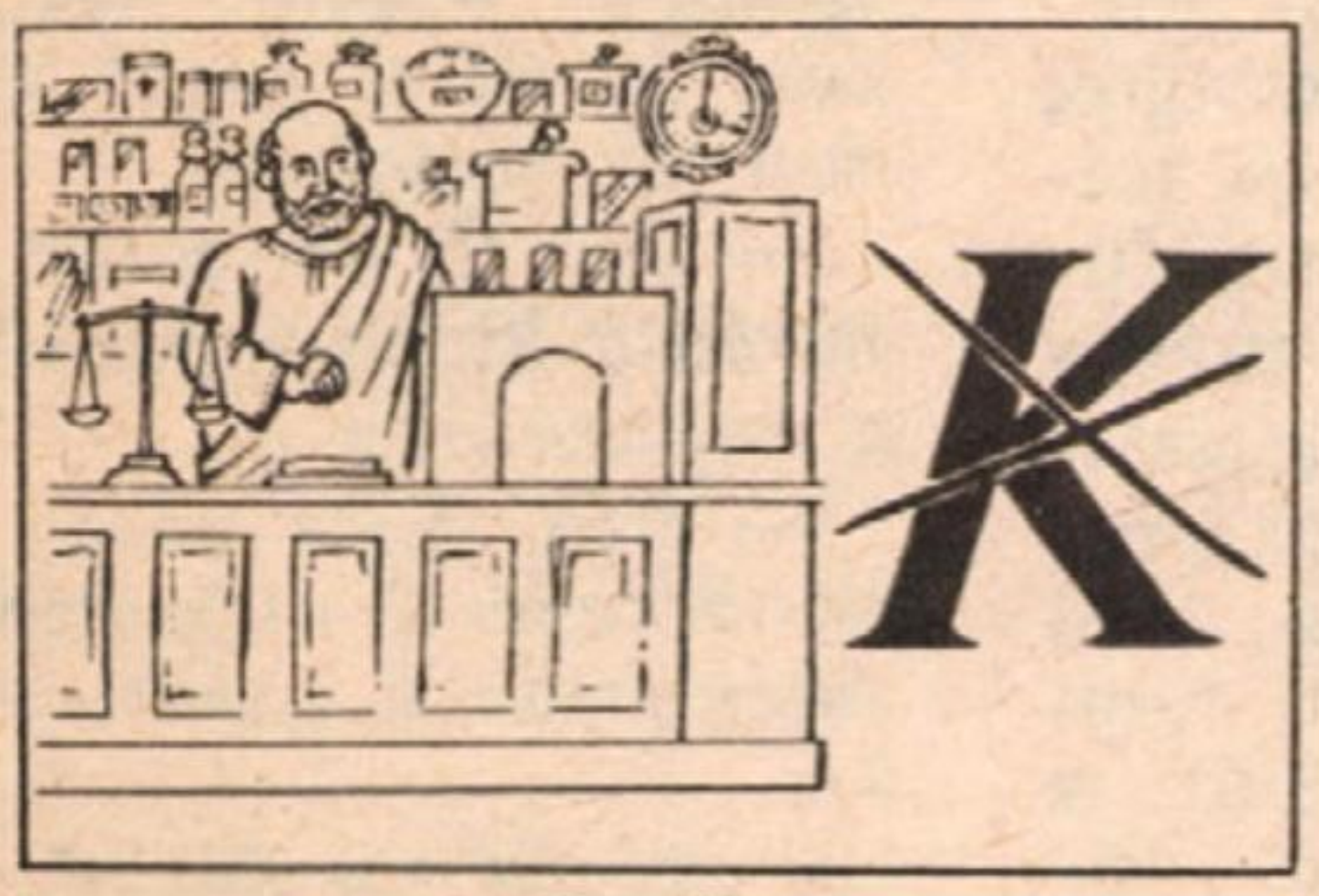

Antipatikus

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Barna László, Bp. II., Csalogány u. 53.
Győr István, Jászjákóhalma, Fő u. 50.
Rácz Ágnes, Bp. XIII., Rajk L. u. 44.

153. REJTVÉNYÜNK

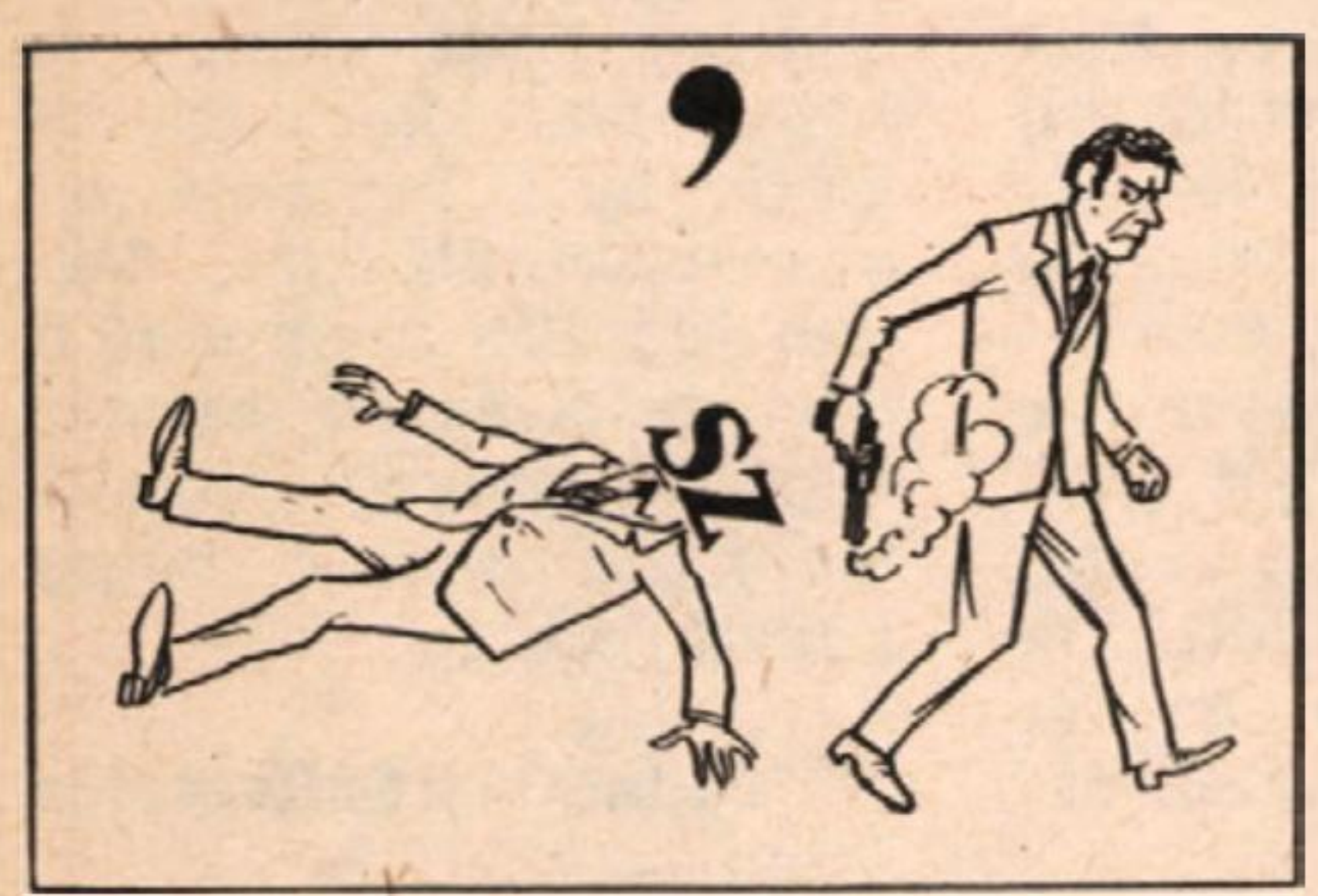

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb december 7-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

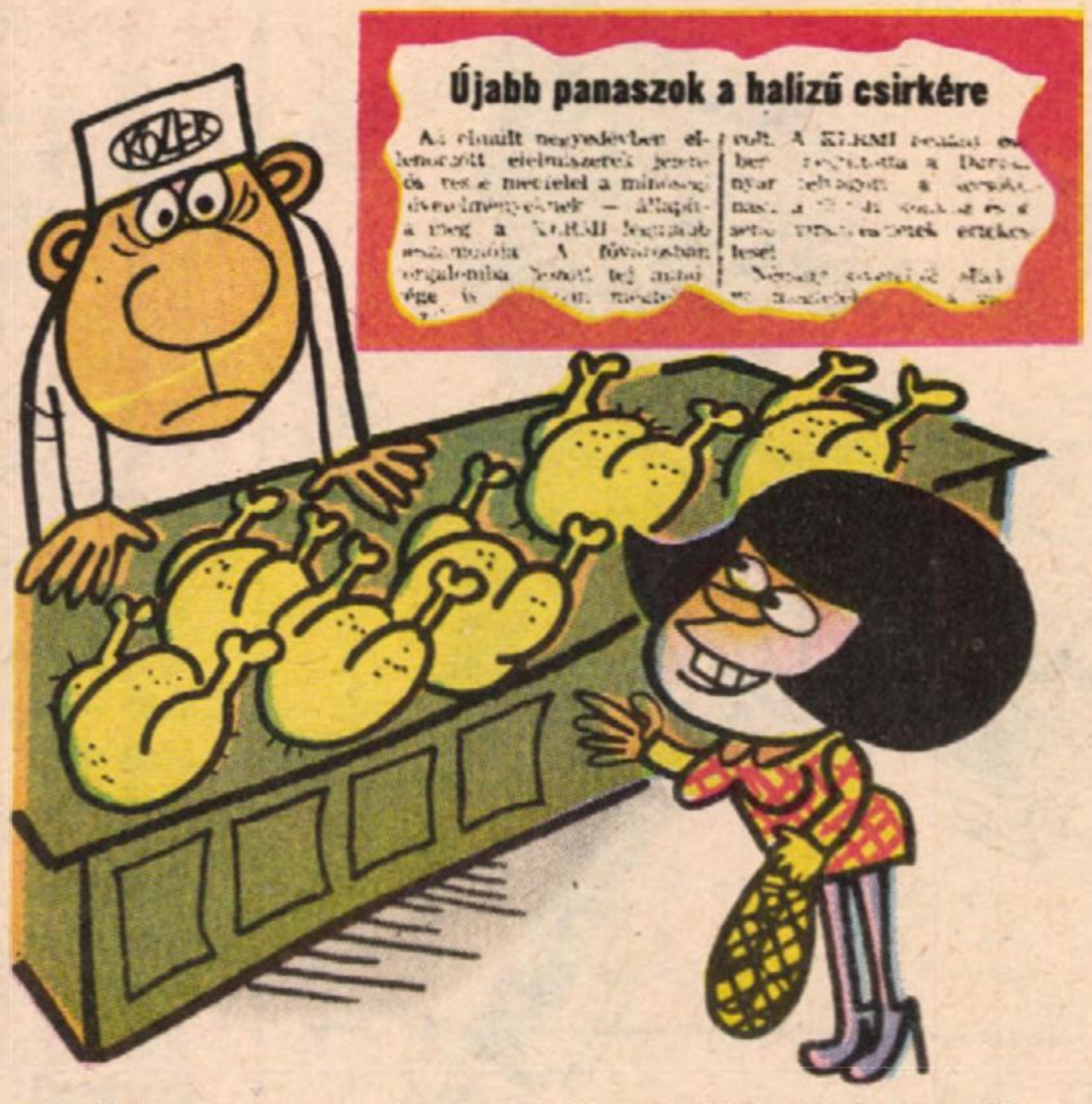
Újabb panaszok a halízű csirkére
KÖZÉRT

– Adjon egy szép csirkét, a férjem halászlét akar ebédelni.

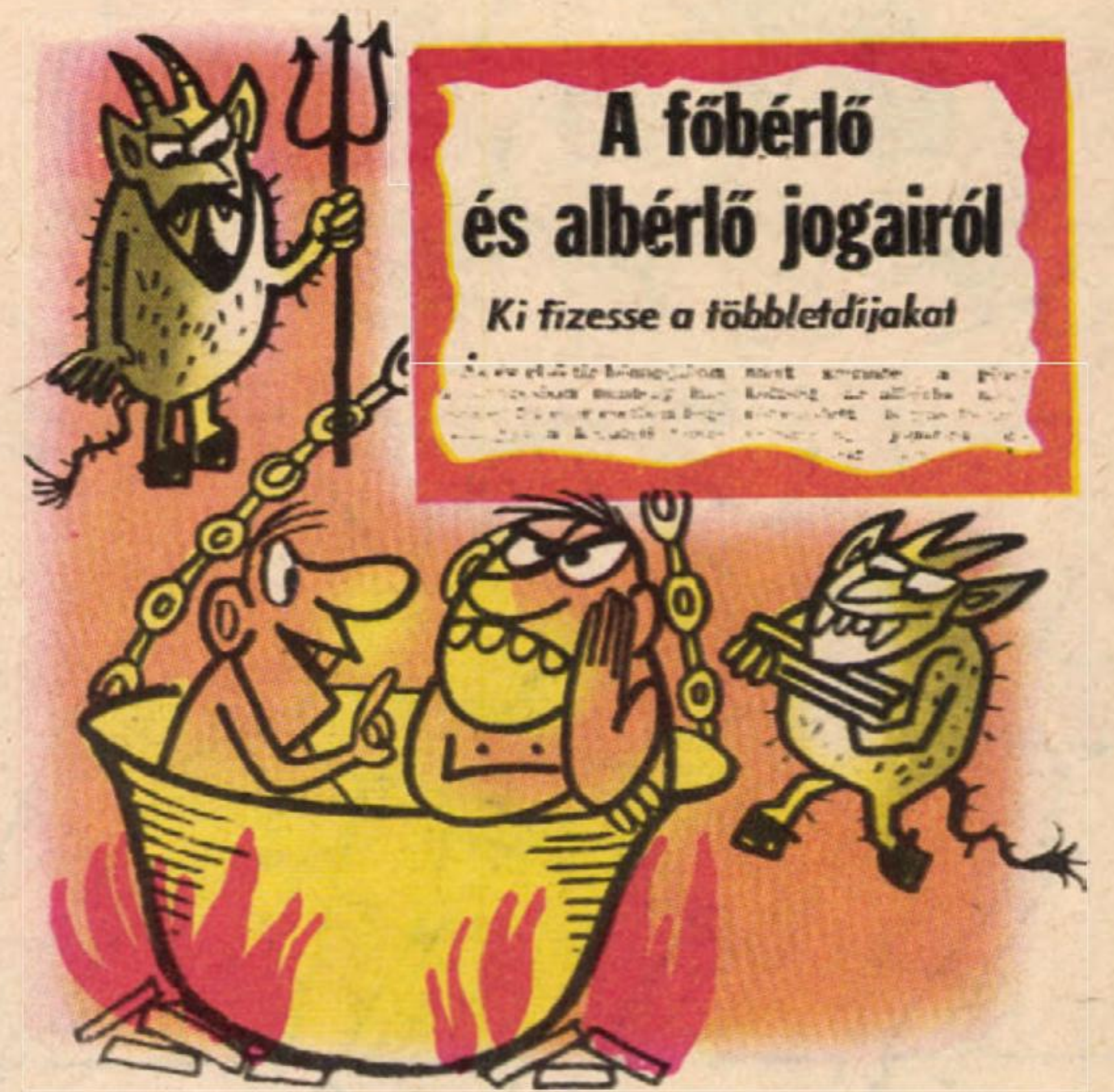
A főbérlő és albérlő jogairól
Ki fizesse a többletdíjakat

– Nagyon jól tudja, Kovács úr, hogy albérlőt kitenni nem lehet!

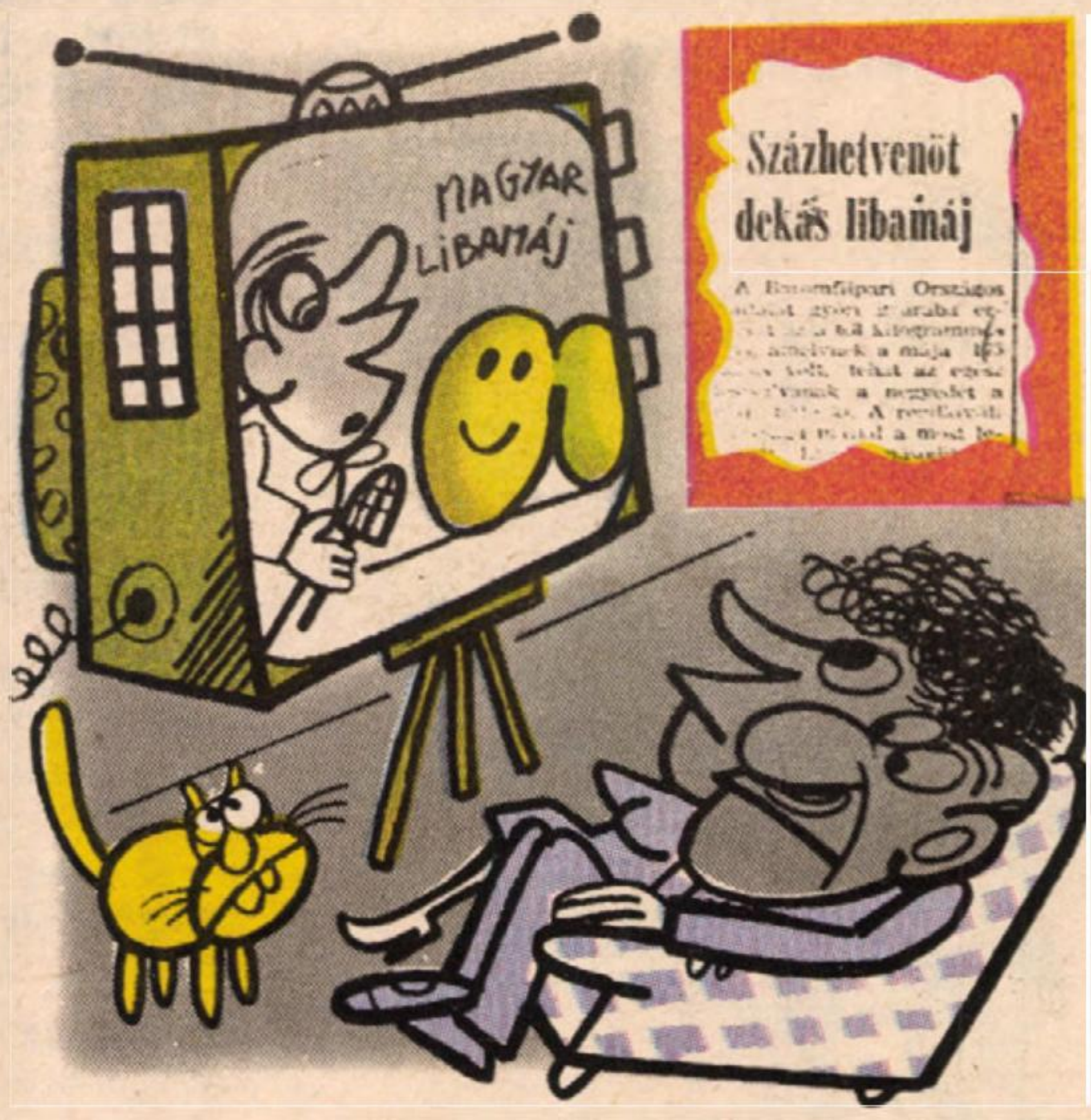
Százhetvenöt dekás libamáj
MAGYAR LIBAMÁJ

– Ön már sok elismerést szerzett hazánknak külföldön, jó volna, ha találkozna a magyar közönséggel is...

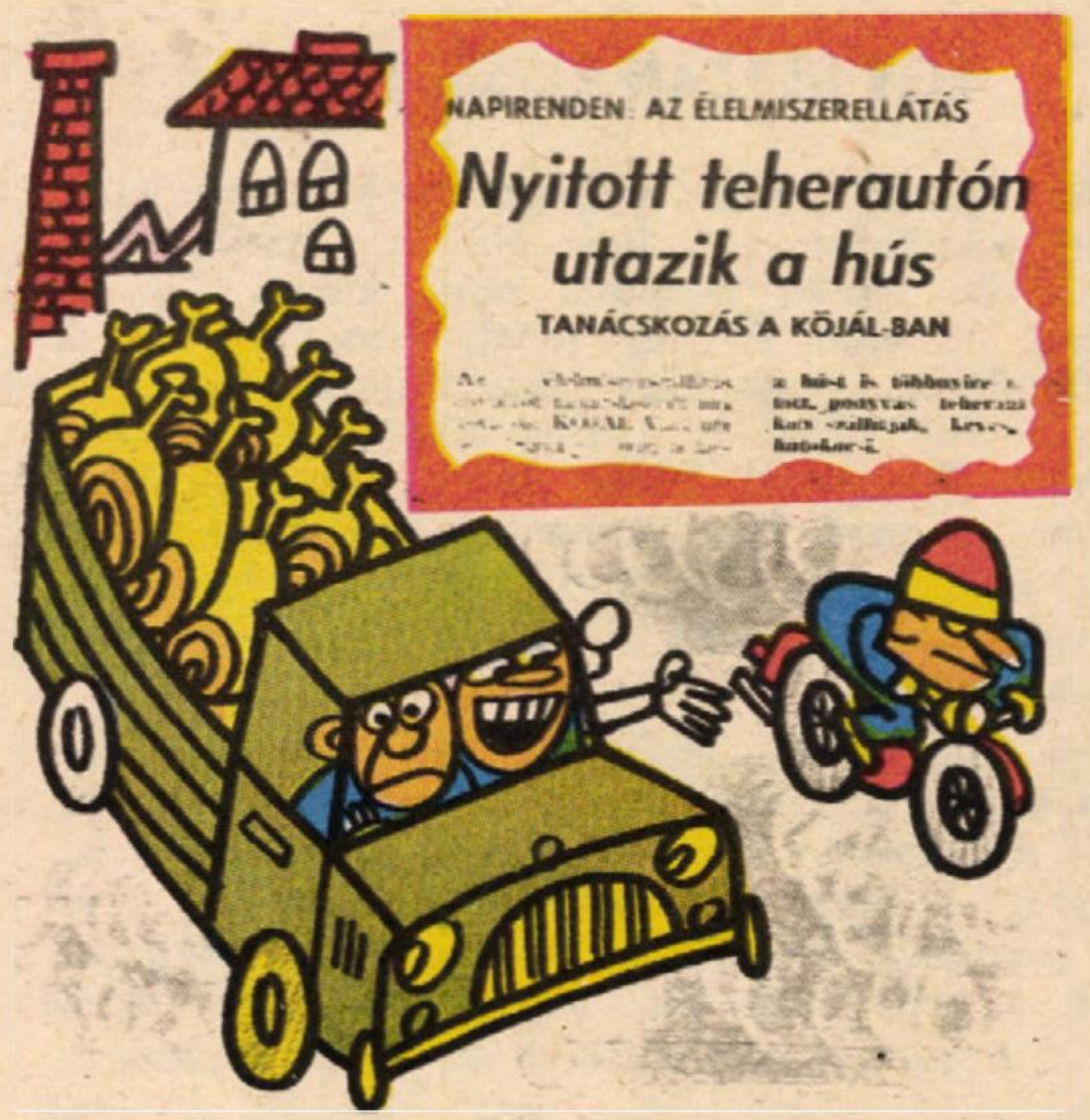
NAPIRENDEN: AZ ÉLELMISZERELLÁTÁS
Nyitott teherautón utazik a hús
TANÁCSKOZÁS A KÖJÁL-BAN

– Semmi probléma. Mire végigvisszük a városon, egészen szép füstölt hús lesz belőle.

Hallottunk 2 viccet

Az elefánt és az egér az anyakönyvvezető elé mennek. Össze akarnak házasodni.

Az anyakönyvvezető csodálkozik és megkérdi:

— Valóban összeadjam magukat? Jól meggondolták?

— Diszkréció mellett közlöm — mondja az egér —, muszáj!

Az asszony elmegy az orvoshoz és panaszkodik:

— Doktor úr, segítsen a férjemen, azt hiszi, hogy ló. Reggel felnyergeli magát, azután megpatkoltatja a lábát, nyerít, és úgy megy az irodába. Tud segíteni rajta?

— Tudok, de az nagyon sokba kerül.

— A pénz nem számít, kedves doktor úr, a férjem négyszer nyert a lóversenyen.

A PARAGUAYI RENDŐRSÉG KERESI MENGELÉT

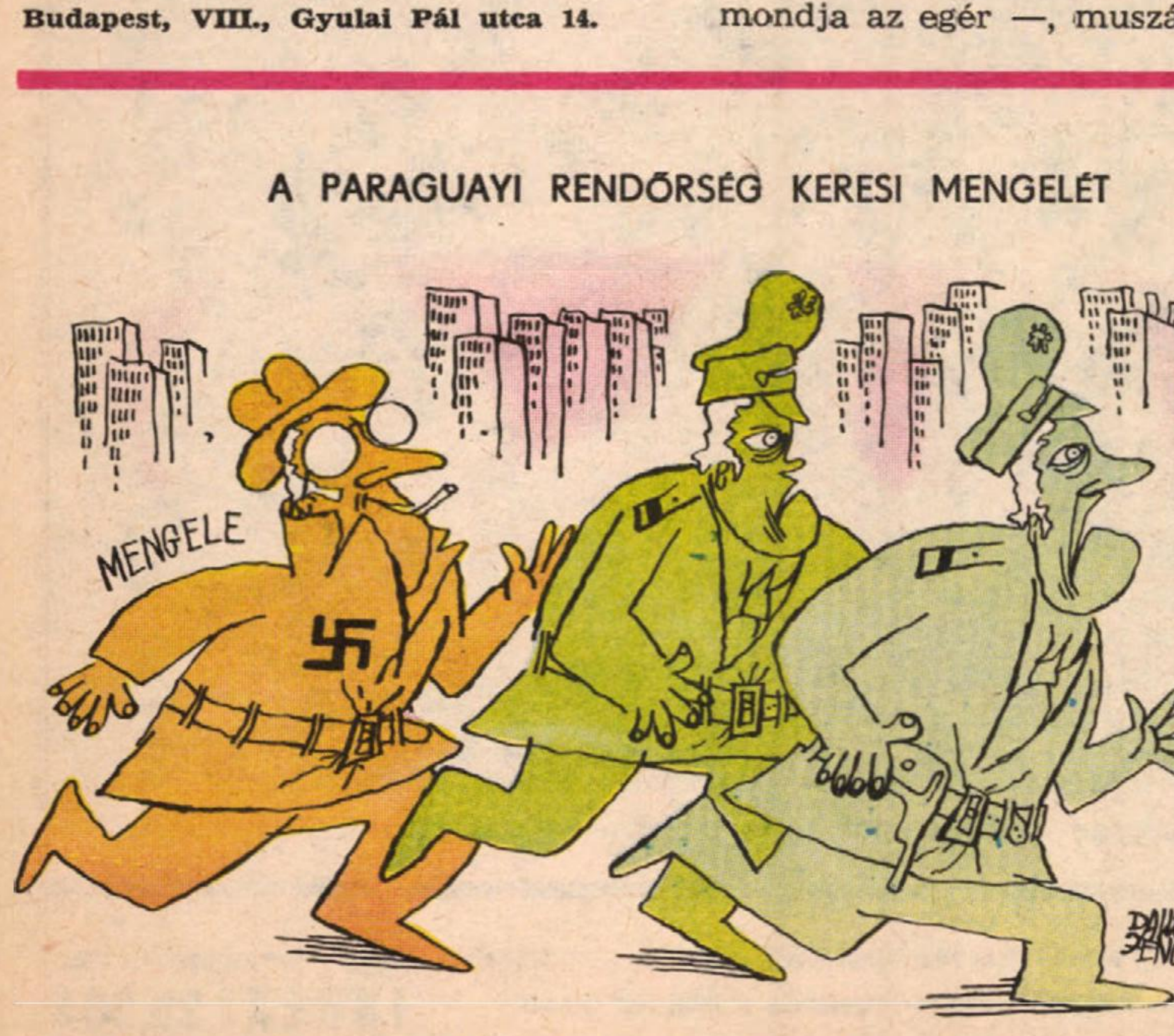
MENGELE
Dallos Jenő

– Már vagy hat éve üldözzük...

ÉRDEKHÁZASSÁG

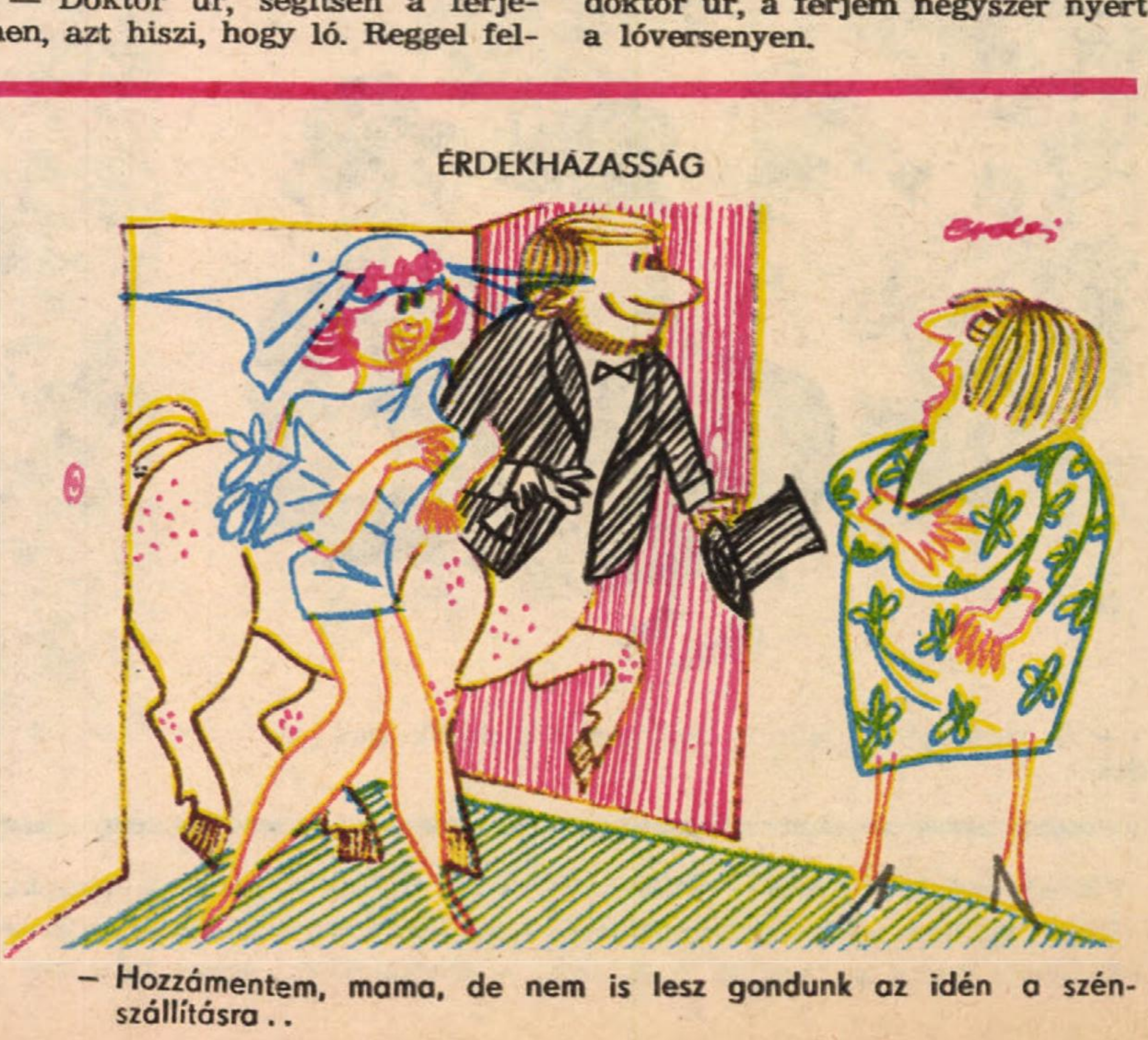

– Hozzámentem, mama, de nem is lesz gondunk az idén a szénszállításra..

MENEKÜLÉS A SZEXHULLÁM ELŐL

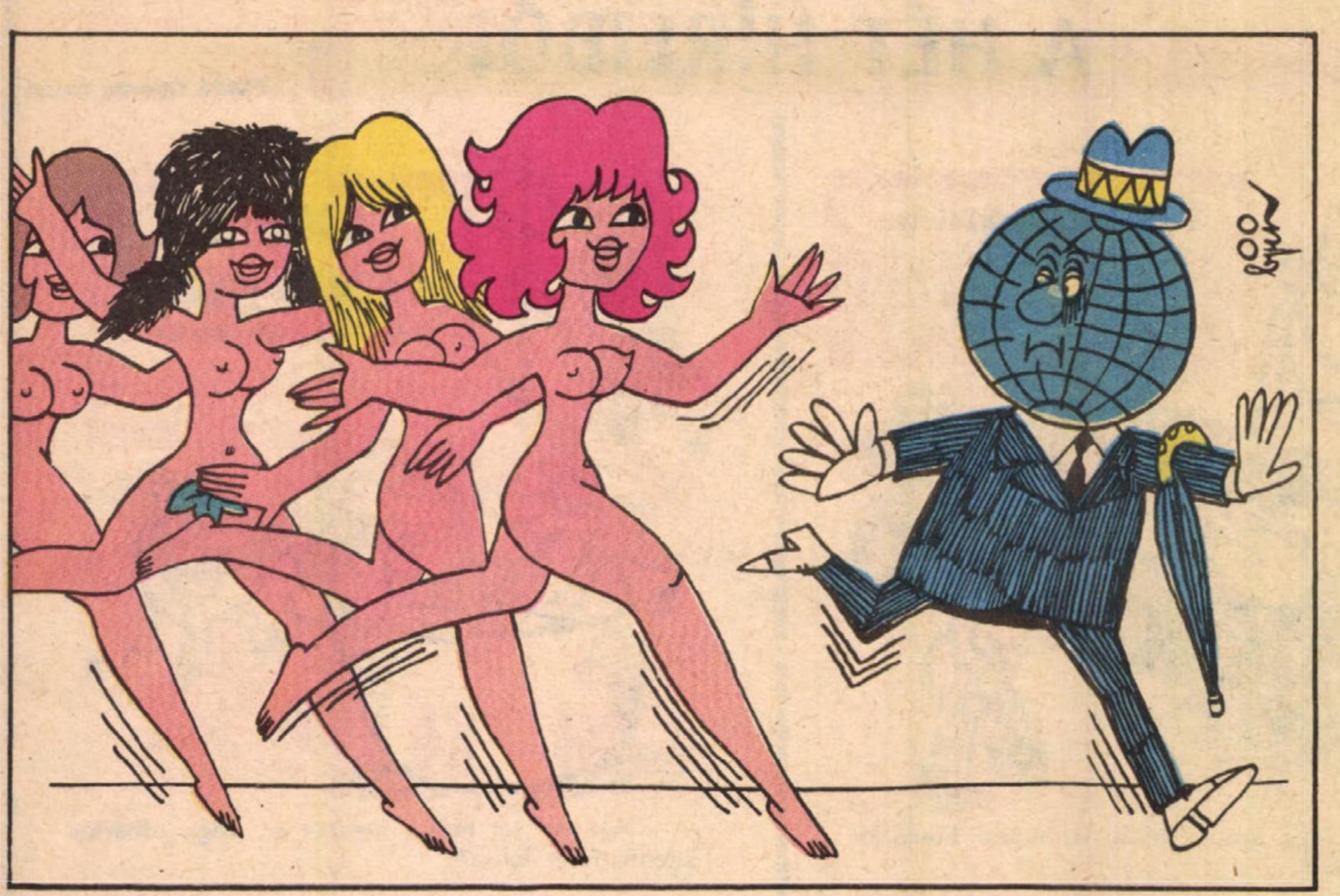

EGY IGAZÁN ROSSZ EMBER

Az igazán rossz emberrel egy csemegebolt előtt találkoztam. A bolt elé egy borjú nagyságú, ám szelíd tekintetű nagy kutyus volt kikötve, ez előtt állt az igazán rossz ember és csúfondáros hangon így beszélt hozzá:

– Hiába várod a gazdit, bizony hiába! Már elment, itthagyott! Hiába lesed az ajtót, igen, bizony, a gazdi hátul kiment a boltból, a sarkon túl, hogy ne lássad meg! Itthagyott, látod, kikötve! Ó, be szomorú, de sajnálatos, szegény kutya vagy!

Így beszélt az igazán rossz ember a kikötött kutyához, *aki*, miközben le nem vette a szemét a kijárati ajtóról, egészen bizonyosan megértette a hozzá intézett szavak értelmét, mert a szeméből most már riadt nyugtalanság tüzelt, s hogy a boltból még mindig nem lépett ki a gazdi, végül is felsírt és szűkölni kezdett.

Az igazán rossz ember csak erre várt, a kutya panaszos hangjaira arcára széles mosoly ült ki, s nagy elégedettséggel továbbállt. Mai munkássága eredményeként sikerült neki elkeseríteni egy kutyát is.

S. P.

NAGYVÁROS

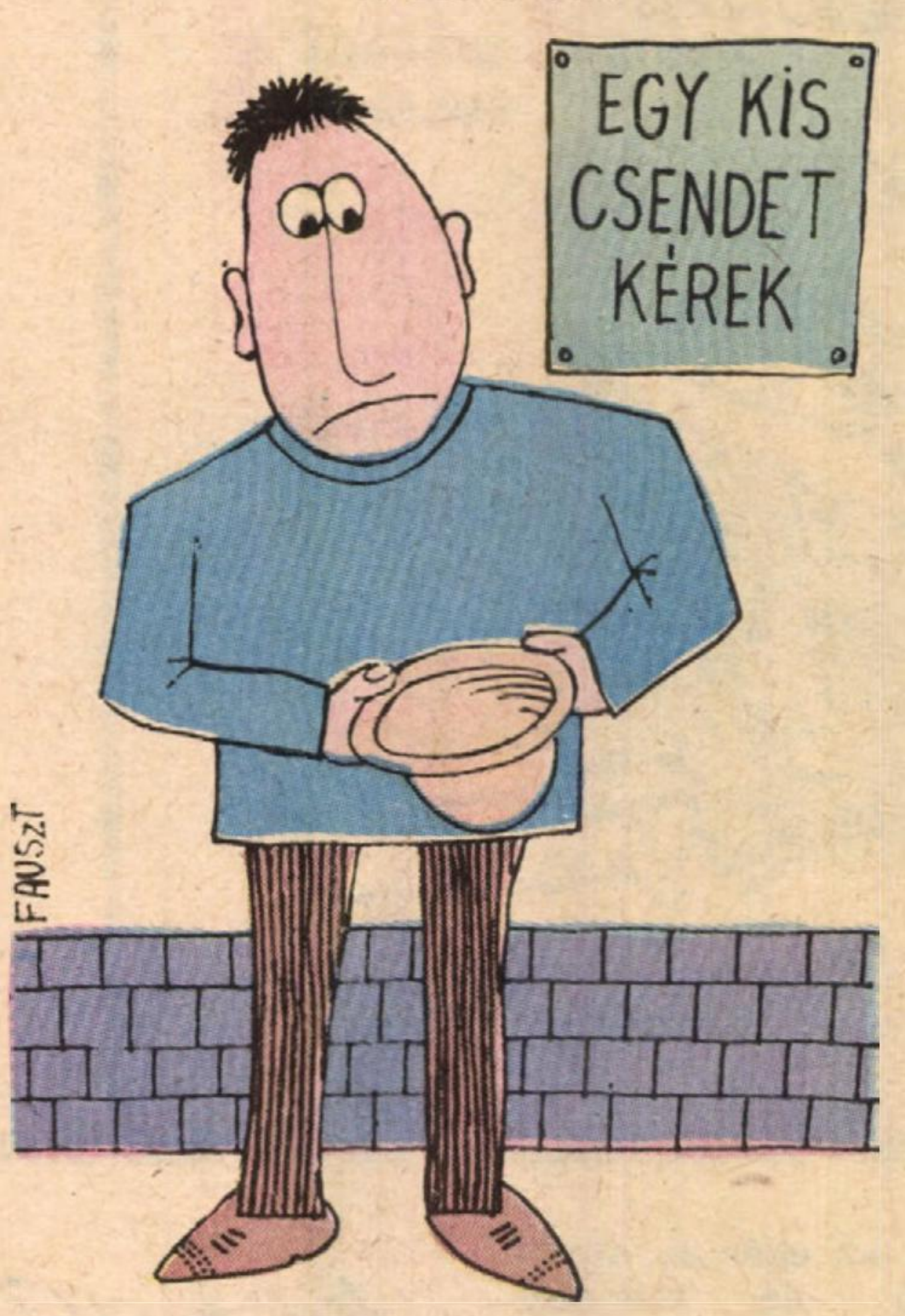

FANTASZTIKUS NOVELLÁK

KÉT RABLÓ

A késő őszi alkonyatban Kovács megállt a háza előtt: kulcsot vett elő a zsebéből, betette a zárba és elfordította. Abban a pillanatban egy alacsony, micisapkás ember ugrott ki az ablakon, hátán hatalmas zsákkal. S ugyanabban a pillanatban — a szemközti textilgyárból — valaki három vég selymet dobott ki a kerítésen, majd egy nyurga férfi mászott át rajta és hóna alá kapva a textíliákat, rohanni kezdett. Kovács nem tétovázott. Óriási iramban követni kezdte... az üzem tolvaját. Kovács valamikor futóatléta volt, így méterről méterre csökkent kettőjük között a távolság. A tolvaj kétségbeesetten futott, de Kovács a második utcasarkon utolérte.

— Megvagy, gazember! — kiáltotta izzó felháborodással, és megragadva a gallérját a közeli rendőrőrsre kísérte.

A rendőrszázados melegen kezet szorított Kováccsal:

— Nagy szolgálatot tett nekünk. Szeretnénk valamivel megjutalmazni. Mi a kívánsága?

Kovács udvariasan meghajolt:

— Ha lehetséges, fogják el az én tolvajomat, aki a textilgyári tolvajjal egyidőben, a szemem láttára kirabolta a lakásomat. Sajnos, egyszerre nem tudtam a két gazembert üldözőbe venni. Választanom kellett. De mit számítanak az én értékeim, amikor az állam vagyonát lopják?...

KÉT VENDÉG

Szombat délután. A fodrászszalon zsúfolva volt szépítkezésre váró hölgyekkel. Armand, a páratlan hajvirtuóz, vékony ujjú művészkezeivel éppen egy hajkölteményen dolgozott. Már a befejező tételnél tartott: a hajlakk furcsa, kesernyés illata szállt a levegőben. Aztán felharsant az ige:

— Kérem a következőt!

Egyszerre két nő ugrott fel a székről, és elindultak, hogy alázatosan átadják magukat Armand alkotó zsenijének. Mind a kettő szép volt és fiatal.

— Én jövök sorra — mondta kicsit ingerülten a bronzvörös.

— Szó sincs róla. Én következem! — kiáltotta fölényesen a platinaszőke.

— Majd meglátjuk — felelte rá harciasan a bronzvörös, és odafutott Armand mellé, majd a fülébe súgott valamit. Ám Armand hidegen nézett rá:

— Nálam nincs protekció. Az, hogy tegnap délután fent járt nálam, és hogy halálos szerelemmel szeretem, és hogy van két gyerekünk, nem jogosítja fel a soronkívüliségre. Nálam legfőbb szempont a borravaló, és ön, sajnos, nagyon smucig szokott lenni. A másik hölgy következik...

Galambos Szilveszter

A KRÍZIS

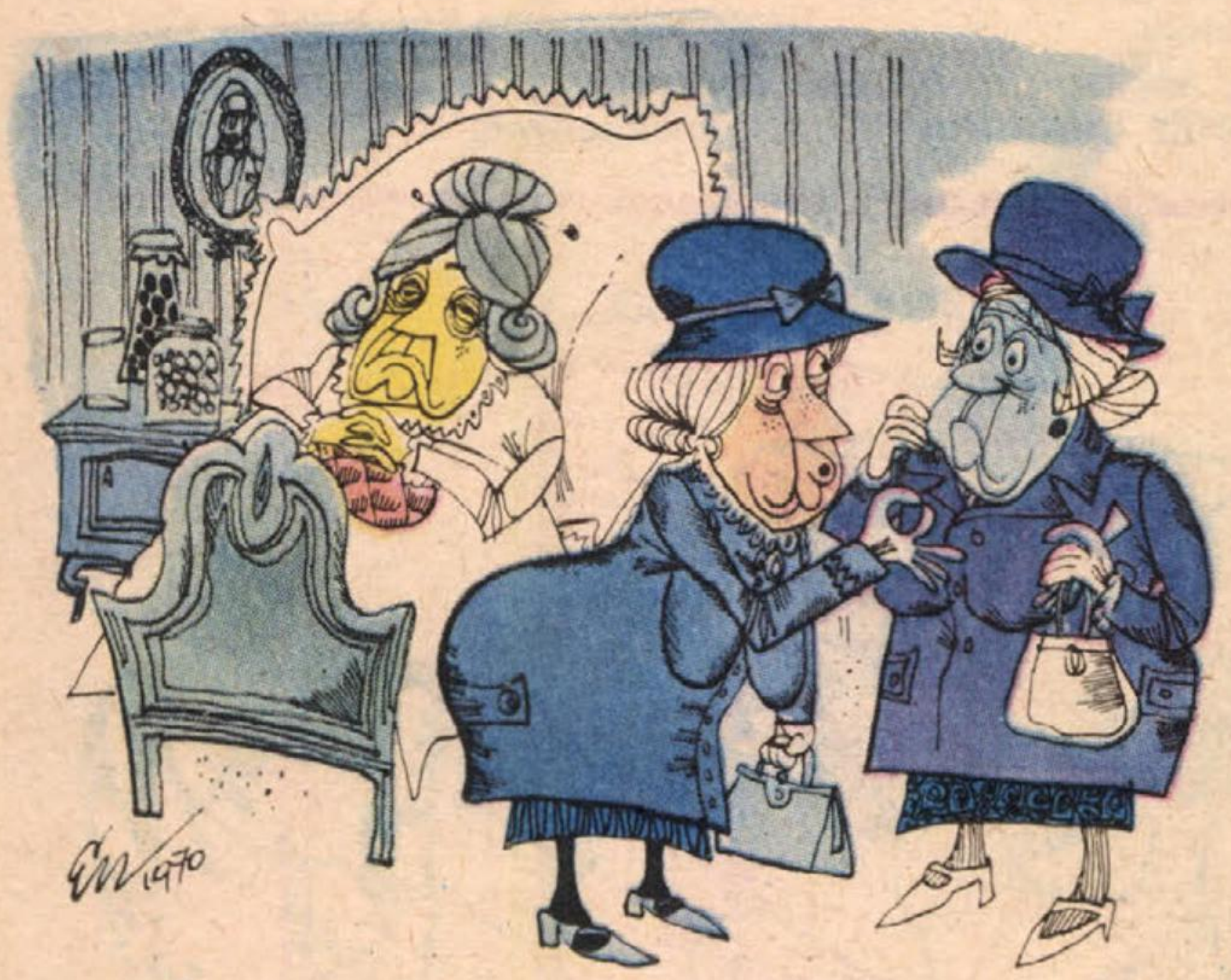

– A végét járja, már a legfrissebb pletykák sem érdeklik...

BUDAI TELEK

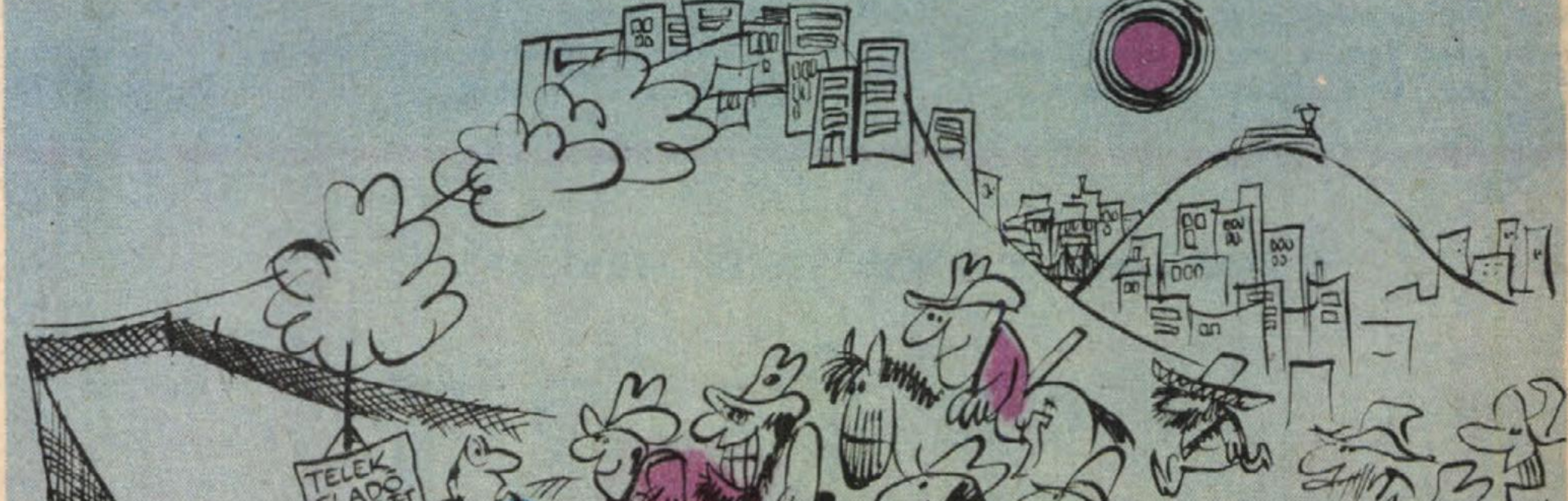

– Biztosan aranyat talált rajta, azért ilyen drága...

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25.504
Készült a Zrínyi Nyomdában — 70.4074/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre